

Львівський державний університет внутрішніх справ

ПРАВО. КОМУНІКАЦІЯ. СУСПІЛЬСТВО.

LAW. COMMUNICATION. SOCIETY.

DAS RECHT. DIE KOMMUNIKATION. DAS GESELSCHAFT.

LE DROIT. LA COMMUNICATION. LA SOCIÉTÉ.

Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції

здобувачів вищої освіти

(українською та іноземними мовами)

15 квітня 2022 року

Львів

2022

УДК 351.75(063) = 00

Ф79

Рекомендовано до поширення через мережу Інтернет
Вченою радою факультету № 2 Інституту з підготовки фахівців для
підрозділів Національної поліції Львівського державного університету
внутрішніх справ (*протокол від 13 квітня 2022 р. № 9*)

Рецензенти:

М. Ю. Іванченко, доцент кафедри іноземних мов та перекладознавства
Львівського державного університету безпеки життєдіяльності кандидат
філологічних наук, доцент

О. М. Балинська проректор Львівського державного університету
внутрішніх справ доктор юридичних наук, професор

Право. Комунікація. Суспільство. Law. Communication. Society. Das
Recht. Die Kommunikation. Das Gesellschaft. Le Droit. La Communication. La
Société: матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції
здобувачів вищої освіти (українською та іноземними мовами) / за заг. ред.
канд. філол. наук, доц. І. Ю. Сковронської. Львів: ЛьвДУВС, 2022. 290с.

Матеріали збірника стануть у нагоді всім, хто прагне вдосконалення
рівня володіння іноземними мовами, а також дбає про зростання особистої
мовної культури загалом.

The materials of the conference will be a good opportunity to all those who
seek to improve the level of knowledge of foreign languages, and also cares about
the growth of personal linguistic culture in general.

Опубліковано в авторській редакції.

УДК 351.75(063) = 00
© Львівський державний університет
внутрішніх справ, 2022

ПЕРЕДМОВА

Конференція здобувачів вищої освіти українською та іноземними мовами «Право. Комунікація. Суспільство» має власну історію підготовки та проведення, що переросла у добру наукову традицію. Уже двадцять восьмий раз Львівський державний університет внутрішніх справ став майданчиком для наукових дискусій, але аспекти, що окреслені цього разу, нові перспективи вирішення проблемних моментів змодельовані війною, яку розпочала РФ проти нашої держави.

Результатом навчання у закладі вищої освіти повинен стати високий рівень рідномовної, іншомовної та моральної культури випускника, адже без цих властивостей жоден молодий фахівець не зможе сьогодні якісно виконувати професійні обов'язки, які будуть покладені на нього. Основним завданням кожної молодої інтелігентної людини, громадянина України, є максимально вдосконалити та активізувати власний іншомовний потенціал, постійно працювати над собою, аби бути готовим у будь-який момент гідно представити свою державу серед держав Європи та світу.

Наукові розвідки студентів та курсантів на актуальні проблеми з фаху загалом, і відтворення результатів цих розвідок українською та іноземними мовами зокрема – це важливий творчий процес, в якому домінує елемент самореалізації кожного. Участь у наукових конференціях такого формату дає змогу юним науковцям гармонійно поєднувати ті внутрішні та зовнішні чинники, що сприяють формуванню іншомовної компетенції особи, створюють додаткові умови для самореалізації, чітко формулюють нові перспективи професійного росту вже після закінчення війни. Вони зорієнтовані на майбутнє!

У цьому збірнику представлені понад 70 тез учасників наукової конференції. Віримо в те, що наукові розвідки будуть покладені в основу формування серйозних наукових поглядів, здійснення вагомих наукових досліджень в ім'я української науки, в ім'я України.

Слава Україні!

Героям слава!

PREFACE

Scientific conference for applicants of higher education in Ukrainian and foreign languages titled "*Law. Communication. Society*" has its history of preparation and implementation, which has grown into a good scientific tradition. It is for the twenty-eighth time that Lviv State University of Internal Affairs has become a platform for scientific discussions. However, the aspects outlined this time and new prospects for solving problematic issues are modeled by the war launched by Russia against our state.

The result of studying at the institution of higher education should be a strong level of native-speaking, foreign-language, and moral culture of the graduate. Without these abilities, not a single young specialist today will be able to qualitatively fulfill the professional duties that will be assigned to him. The main task of every young intelligent person, a citizen of Ukraine, is to improve and activate their foreign language potential as much as possible, to constantly work on themselves to be ready at any time to adequately and with dignity represent their country in Europe and the world.

Scientific researches of students and cadets on current issues in the specialty in general, and the reproduction of the results of these studies in Ukrainian and foreign languages in particular – are significant and creative processes, in which the element of self-realization of each person dominates. Participation in scientific conferences of this format allows young scientists to harmoniously combine internal and external factors that contribute to the formation of foreign language competence of the individual, create additional conditions for self-realization, and clearly formulate new prospects for professional growth after the end of the war. They are future-oriented!

This collection presents more than 70 abstracts of the scientific conference' participants. We believe that scientific research will form the basis for the foundation of serious scientific views, and the implementation of significant scientific research in the name of Ukrainian science, in the name of Ukraine.

Glory to Ukraine!

Glory to Heroes!

DAS VORWORT

Die Konferenz der Bewerber für die Hochschulbildung in Ukrainisch und Fremdsprachen "Recht. Kommunikation. Gesellschaft" hat ihre eigene Geschichte der Vorbereitung und Durchführung, die zu einer guten wissenschaftlichen Tradition gewachsen ist. Zum achtundzwanzigsten Mal wurde die Lwiwer Staatsuniversität für Innere Angelegenheiten zu einer Plattform für wissenschaftliche Diskussionen, aber die diesmal umrissenen Aspekte, neue Perspektiven zur Lösung von Problemen, werden durch den Krieg modelliert, den Russland gegen unseren Staat geführt hat.

Das Ergebnis der Hochschulbildung sollte ein hohes Niveau der Muttersprache, der Fremdsprache und der moralischen Kultur des Absolventen sein, denn ohne diese Qualitäten wird kein junger Berufstätiger heute in der Lage sein, die ihm übertragenen beruflichen Aufgaben zu erfüllen. Die Hauptaufgabe jedes jungen intelligenten Menschen, eines Bürgers der Ukraine, besteht darin, sein eigenes Fremdsprachenpotential maximal zu verbessern und zu aktivieren, ständig an sich selbst zu arbeiten, um jederzeit bereit zu sein, sein Land mit Würde in Europa und der Welt zu präsentieren.

Die wissenschaftliche Forschung von Studenten und Kadetten zu aktuellen Fragen des Berufs im Allgemeinen und die Wiedergabe der Ergebnisse dieser Forschung in Ukrainisch und Fremdsprachen im Besonderen - ist ein wichtiger kreativer Prozess, der von einem Element der Selbstverwirklichung dominiert wird. Die Teilnahme an wissenschaftlichen Konferenzen solches Formats ermöglicht es jungen Wissenschaftlern, interne und externe Faktoren, die zur Bildung von Fremdsprachenkompetenz beitragen, harmonisch zu kombinieren, zusätzliche Bedingungen für die Selbstverwirklichung zu schaffen und neue Perspektiven für die berufliche Entwicklung nach dem Krieg klar zu formulieren.

Sie sind zukunftsorientiert! Diese Sammlung präsentiert mehr als 70 Thesen von Teilnehmern der wissenschaftlichen Konferenz. Wir glauben, dass die wissenschaftliche Forschung die Grundlage für die Bildung ernsthafter wissenschaftlicher Ansichten, die Durchführung wichtiger Forschung im Namen der ukrainischen Wissenschaft, im Namen der Ukraine sein wird.

Ruhm der Ukraine!

Ruhm den Helden!

PRÉFACE

Conférence des candidats à l'enseignement supérieur en langues ukrainiennes et étrangères "Droit. Communication. La société" a sa propre histoire de préparation et de mise en œuvre, qui est devenue une bonne tradition scientifique. Pour la vingt-huitième fois, l'Université d'État des affaires intérieures de Lviv est devenue une plate-forme de discussions scientifiques, mais les aspects soulignés cette fois, de nouvelles perspectives pour résoudre les problèmes sont modelés par la guerre que la Russie a lancée contre notre pays.

Le résultat de l'enseignement supérieur devrait être un haut niveau de langue maternelle, étrangère et de culture morale du diplômé, car sans ces qualités aucun jeune professionnel ne pourra exercer aujourd'hui la qualité des fonctions professionnelles qui lui seront assignées. La tâche principale de chaque jeune intelligent, citoyen ukrainien, est d'améliorer et d'activer au maximum son propre potentiel étranger, de travailler constamment sur lui-même pour être prêt à tout moment à présenter dignement son pays parmi les États d'Europe et du monde.

La recherche scientifique des étudiants et des cadets sur les questions d'actualité dans la spécialité en général, et la reproduction des résultats de cette recherche en ukrainien et en langues étrangères en particulier - est un processus créatif important, dominé par un élément de réalisation de chaque. La participation à des conférences scientifiques de ce format permet aux jeunes scientifiques de combiner harmonieusement des facteurs internes et externes qui contribuent à la formation de la compétence en langue étrangère de la personne, créent des conditions supplémentaires pour la réalisation de soi, formulent clairement de nouvelles perspectives de croissance professionnelle après la guerre. Ils sont tournés vers l'avenir !

Cette recueil présente plus de 70 thèses de participants de la conférence scientifique. Nous pensons que la recherche scientifique sera la base de la formation d'opinions scientifiques sérieuses, de la mise en œuvre d'importantes recherches scientifiques au nom de la science ukrainienne, au nom de l'Ukraine.

Gloire à l'Ukraine!

Gloire aux héros !

СЕКЦІЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Aleksyk Tetiana

2nd year cadet

Lviv State University of

Internal Affairs

Scientific Adviser

Lypchenko Tetiana

GLOBAL TERRORISM: CURRENT AND FUTURE TERRORIST THREATS

Terrorism being a complex phenomenon, is an alarming kind of violence, threat, a method to combat or a strategy to achieve certain goals aiming to induce a state of fear in the victim, which is ruthless and does not confirm to humanitarian norms where publicity becomes an essential factor in the terrorist strategy indulging killing of innocent and destruction of much valuable property thereby creating wide panic and gripping the remotest part of the world. Thus, the fight against terrorism has not only become a primordial concern for all the nations but also for research study in the context of global security under the impact of globalization.

The Global Terrorism Database (GTD) documents more than 200,000 international and domestic terrorist attacks that occurred worldwide since 1970. With details on various dimensions of each attack, the GTD familiarizes analysts, policymakers, scholars, and journalists with patterns of terrorism. The GTD defines terrorist attacks as: *The threatened or actual use of illegal force and violence by a non-state actor to attain a political, economic, religious, or social goal through fear, coercion, or intimidation.*

Some general findings derived from the GTD involve the nature and distribution of terrorist attacks. For example, about half of all terrorist attacks in the GTD are non-lethal, and although approximately one percent of attacks involve 25 or more fatalities, these highly lethal attacks killed more than 140,000 people in

total between 1970 and 2018. The attacks in the GTD are attributed to more than 2,000 named perpetrator organizations and more than 700 additional generic groupings such as "Tamil separatists." However, two-thirds of these groups are active for less than a year and carry out fewer than four total attacks. Likewise, only 20 perpetrator groups are responsible for half of all attacks from 1970 to 2018 for which a perpetrator was identified. In general, patterns of terrorist attacks are very diverse across time and place and the GTD supports in-depth analysis of these patterns [5].

Terrorism will remain a critical global threat. The threat from terrorism will remain high and could worsen over the decade. There are now more Islamist extremists from more countries active in more places than ever before. Extremists will continue to exploit fragile and violence-prone states, including in Southeast Asia, for safe havens and to build skills. Globally, terrorism will add to instability and drive international security interventions, especially in the Middle East and Africa.

The database - sourced by unclassified media articles - contains information on multiple dimensions of each event. More than 100 structured variables characterize each attack's location, tactics and weapons, targets, perpetrators, casualties and consequences, and general information such as definitional criteria and links between coordinated attacks. Unstructured variables include summary descriptions of the attacks and more detailed information on the weapons used, specific motives of the attackers, property damage, and ransom demands (where applicable).

Communications technology allows extremists to inspire or direct attacks remotely, often through encrypted means, underlining the complexity and unpredictability of the risks we face. New technologies could make it easier for terrorists to make advanced biological or chemical warfare agents.

Countering terrorism has become, beyond any doubt, the top national security priority for many countries around the globe.

In the post-9/11 world, threats are defined more by the fault lines within societies than by the territorial boundaries between them. From terrorism to global disease or environmental degradation, the challenges have become transnational rather than international. That is the defining quality of world politics in the twenty-first century.

The enemy is not just "terrorism," some generic evil [6]. This vagueness blurs the strategy. The catastrophic threat at this moment in history is more specific. It is the threat posed by Islamist terrorism-especially the al Qaeda network, its affiliates, and its ideology.

Usama Bin Ladin and other Islamist terrorist leaders draw on a long tradition of extreme intolerance within one stream of Islam (a minority tradition), from at least Ibn Taimiyyah, through the founders of Wahhabism, through the Muslim Brotherhood, to Sayyid Qutb. That stream is motivated by religion and does not distinguish politics from religion, thus distorting both. It is further fed by grievances stressed by Bin Ladin and widely felt throughout the Muslim world-against the U.S. military presence in the Middle East, policies perceived as anti-Arab and anti-Muslim, and support of Israel. Bin Ladin and Islamist terrorists mean exactly what they say: to them America is the font of all evil, the "head of the snake," and it must be converted or destroyed.

It is not a position with which Americans can bargain or negotiate. With it there is no common ground-not even respect for life-on which to begin a dialogue. It can only be destroyed or utterly isolated.

Extremist narratives will continue to inspire violence globally, even as the so-called Islamic State (ISIL) loses ground in Iraq and Syria. Al Qaeda retains the intent to conduct attacks against western interests. Other groups are likely to emerge. The security and stability of Afghanistan will continue to be vital in containing the threat from international terrorism.

Because the Muslim world has fallen behind the West politically, economically, and militarily for the past three centuries, and because few tolerant or secular Muslim democracies provide alternative models for the future, Bin

Ladin's message finds receptive ears. It has attracted active support from thousands of disaffected young Muslims and resonates powerfully with a far larger number who do not actively support his methods. The resentment of America and the West is deep, even among leaders of relatively successful Muslim states [6].

Terrorism is a tactic used by individuals and organizations to kill and destroy. The efforts should be directed at those individuals and organizations.

Calling this struggle a war accurately describes the use of American and allied armed forces to find and destroy terrorist groups and their allies in the field, notably in Afghanistan. The language of war also evokes the mobilization for a national effort. Yet the strategy should be balanced.

Terrorist groups will continue to exploit societal fragmentation and weak governance to push their ideologies and gain power through violence. During the next 20 years, regional and intrastate conflicts, demographic pressures, environmental degradation, and democratic retrenchment are likely to exacerbate the political, economic, and social grievances terrorists have long exploited to gain supporters as well as safe havens to organize, train, and plot. These accelerants, the intensity and effects of which are likely to be uneven across different regions and countries, probably will also foster rural to urban international migration, further straining state resources and diminishing global and local counterterrorism efforts.

Technological innovations that expand surveillance capacity may help governments to combat terrorists despite challenges posed by poor governance. Governments are likely to continue dramatically expanding the amount and types of information they collect as well as the tools to sort and organize that data. Advances in biometric identification, data mining, full-motion video analysis, and metadata analysis will provide governments with improved capabilities to identify terrorists and plotting. Development of precision long-range strike capabilities might undermine terrorist safe havens that are inaccessible to police or infantry forces.

Due to new characteristics of terrorism, and its relations with globalization, the terrorist threats require a complex response of transnational cooperation. Today

terrorists also use the positive points of globalization for their actions. For example, they can easily spread the fear around the world through media. They use globalization of transformation, communication, information, technology and finance [2]. Global terror as well as other risks requires transnational cooperation, because the states cannot deal with these threats through sovereign means [1]. The new threats cannot be conducted by old measures, generally what is known as neo-realist premises. The old state-centric approaches that place main emphasis on military in order to have national security have become insufficient. Though states remain as important agents of security, they have to cooperate in the post-sovereign globalized world. The traditional security is not irrelevant but has to expand. The use, or threat of use, of violence by an individual or a group, whether acting for or in opposition to established authority, when such action is designed to create extreme anxiety and/or fear-inducing effects in a target group larger than the immediate victims with the purpose of coercing that group into acceding to the political demands of the perpetrators. And while it is not a major cause of human suffering it does have an effect beyond the immediate suffering it does cause due to its malicious and random nature and the targeting of symbolic buildings for political goals leading to fear in the populace. Security is “the alleviation of threats to cherished values; especially those which, if left unchecked threaten the survival of a particular referent object in the near future.” and since terrorism does fall with this definition terrorism is a real threat to security but it is not the most serious threat to the security of western states [3].

-
1. Sean Kay, ‘Globalization, Power And Security’, Security Dialogue, Vol. 35, No.1, 2004.
 2. Victor D. Cha, ‘Globalization And The Study Of International Security’, Journal Of Peace Research, Vol. 37, No. 3, 2000.
 3. Williams, Paul, Ed. Security Studies: An Introduction, Abingdon, Routledge, 2008. P. 5.
 4. <https://www.fbi.gov>

5. <https://www.dfat.gov.au>
6. https://govinfo.library.unt.edu/911/report/911Report_Ch12.htm

Apetyk Mykola

4th year student

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Yuskiv Bohdana

THE ISSUE OF DUAL CITIZENSHIP IN UKRAINE

The issue of dual citizenship has recently been a top topic for discussion in our society. And first of all because of the desire of many citizens of Ukraine to travel freely and travel the world, on occasion to work abroad. The words seem obvious: the more passports a citizen has, the more comfortable he feels. But the problem is that in order to invite the introduction of mobile citizenship of Ukrainians, as will have passports of the United States, Britain or Germany, there will actually be few. Many more of our compatriots will have Russian passports. And the presence of a Russian passport for Ukrainian citizens undermines the security of our state. Many Transcarpathians also have dual citizenship of Hungary, Romania and other European countries. So the question is: what should we do about it?

According to the Constitution of Ukraine, Article 4, only one citizenship exists in Ukraine. This does not explicitly deny dual (external) citizenship, so there are citizens of Ukraine who hold dual citizenship [1].

Also in Article 2 of the Law of Ukraine "On Citizenship of Ukraine" provides: "If a citizen of Ukraine has acquired citizenship (citizenship) of another state or states, in legal relations with Ukraine he is recognized only as a citizen of Ukraine. If a foreigner has acquired citizenship of Ukraine, is recognized only as a citizen of Ukraine "[2].

However, this should not be seen as a prohibition of dual citizenship, as the loss of Ukrainian citizenship does not occur automatically with the acquisition of citizenship of another state, but only from the date of issuance of the Decree of the President of Ukraine on termination of citizenship. Even if a citizen of Ukraine has acquired the citizenship of another state or states, he is not deprived of Ukrainian citizenship and in legal relations with Ukraine is further recognized only as a citizen of Ukraine. Thus, the allegation of a ban on dual citizenship in Ukraine is erroneous.

Dual citizenship can have both positive and negative consequences. The first can include certain opportunities in the implementation of business, investment activities, income taxation. To the second - the consequences associated with the performance of military duty, diplomatic protection, and so on. Thus, under Article 3 of the Hague Convention, adopted by the League of Nations on 12 April 1930, a State may not grant diplomatic protection to any of its nationals against another State of which it is also a national. When staying in a third country, a person who has the citizenship of two or more countries is considered to have only one citizenship. Sometimes, in specific situations, the question of which state a person should be considered a citizen is decided only in court. In the event that a person has performed his military duty in the territory of one of the countries of which he is a citizen, the question may arise of bringing him to justice for evasion of military service, or for unauthorized service in a foreign army. The European Convention on the Reduction of Cases of Multiple Nationality of 6 May 1963 provides that persons holding the nationality of two or more States Parties are required to perform their military service in respect of only one of those countries. However, Ukraine cannot be a party to this Convention, as it denies dual citizenship in principle [3].

What situation do we have now? We have the DECREE OF THE PRESIDENT OF UKRAINE №305 2021 On the decision of the National Security and Defense Council of Ukraine of July 16, 2021 "On additional measures to coordinate the implementation of state policy in the field of citizenship" or local

self-government, which are duly submitted by persons authorized to perform the functions of state or local self-government, specified in paragraph 1 of part 1 of Article 3 of the Law of Ukraine "On Prevention of Corruption", display information on lack of citizenship (citizenship) of a foreign state, which give the right to permanent residence in a foreign country. At the moment, there are still discussions about restricting other rights of persons with dual citizenship, but in my opinion, Ukraine should still ban dual citizenship because of the risk of undermining the national security of our country.

-
1. Constitution of Ukraine. Law of 28.06.1996 № 254k 96-VR, URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96%D0%B2%D1%80#Text> Access mode (12.02.2022).
 2. About citizenship of Ukraine. Law of Ukraine of January 18, 2001 № 2235-III URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2235-14#Text> Access mode (12.02.2022).
 3. Decree of the president of Ukraine №305 2021 On the decision of the National Security and Defense Council of Ukraine of July 16, 2021 "On additional measures to coordinate the implementation of state policy in the field of citizenship" URL: <https://www.president.gov.ua/documents/3052021-39453> Access mode (12.02.2022).

Aslamov Oleksandr

1st year cadet

Dnipropetrovsk State University

of Internal Affairs

Scientific Adviser

Tymofiiva Kateryna

METHODS OF LEARNING ENGLISH LANGUAGE THAT CAN BE USED TO IMPROVE LANGUAGE COMPETENCE AMONG CADETS OF HIGHER EDUCATION INSTITUTIONS

Learning English in Ukraine today is one of the most important tasks in the European integration aspirations of the state. As for the close cooperation between institutions with specific learning conditions and foreign colleagues, where cadets exchange their experience, it is worth noting that mastering English at a certain level is a mandatory criterion for selecting candidates.

I.M. Ribriy considers three methods of teaching English, namely: interactive, situational and problem-solving based method. The first two methods are not modern, and have been used in teaching for long, when the last one is quite new in pedagogical practice. Despite the fact, that the author mentions only work with military personnel, especially persons serving in the Armed Forces of Ukraine, the method can be applied to any narrow specialties, such as law enforcement. This method is based on the solution of professionally-oriented tasks with immersion in the speech sphere under the supervision of a teacher, conditionally free from the influence of the teacher system, which is suitable for people who consciously have chosen studying a foreign language. The teacher has a mentoring role in cooperation in the learning process.

Students think that they perform tasks independently, but the teacher constantly directs their work and operates a scheme: setting the lesson – task performance – assessment of task performance. At the first stage, the teacher must make sure that students are fully aware of their task (they understand the instructions, correctly interpret words and phrases, know the translation of new words, etc.). At the next stage, the teacher helps students to complete the task by various means. And at the last stage, he tests the achievements of students, paying special attention to productive skills (writing and speaking) [1, p. 182].

Speaking about the tasks, the author means the things that cadets do every day. The specifics of police officer work provide a very short period of time for making decision and action in uncertain work situations that is why the personal

responsibility of participants in the educational process plays a key role in applying problem tasks method. Due to the great need for independence, sometimes, this method may not provide a sufficient level of knowledge in general for all cadets or militaries.

The audio-linguistic method may be an alternative to the problem-solving, which is also quite new in teaching practice and is almost ideal for teaching cadets. Its essence is to constantly repeat aloud key phrases for the teacher, and as you know, English or another foreign language, we remember better when learning whole phrases, so repeated repetition of key phrases can have a positive effect on the speed of memorization by participants of the study process.

Cadets train to pronounce lexical and grammatical constructions correctly, producing correct pronunciation and intonation. The process of repetition activates the muscular memory of the articulatory apparatus, helps to form neural connections to transfer short-term memory into long-term. Due to this, cadets can successfully practice new material during communicative tasks in the classroom and take further study outside it [3].

An appropriate addition to the audio-linguistic method may be a communicative method, which involves modeling situations using lexical or grammatical material, which was studied in previous classes. Involvement of participants in the educational process to work in pairs, creating professional-oriented dialogues and discussing a narrowly focused professional topics in the format of a discussion under the supervision of a teacher, who reserves the right to correct speech, but not interfere in the process.

The teacher creates a communicative situation in the classroom, which stimulates communication between cadets. The situation is modeled so they use in their speech exactly the lexical and grammatical material that was studied during the lesson [3].

The next and the most difficult to understand but the most effective method is suitable only for those who put the study of English or any foreign language, a serious goal and are willing to spend a lot of time learning it. Illustrative or direct

method of learning foreign languages, gained popularity after the rapid technological progress. Although its use is known in the distant past, but its current popularity it gained only after the rapid technological progress of the twenties. The teacher teaches the language without translation, and all new words and phrases he identifies with the environment or the image of these objects, actions or phenomena. Our brains memorize well through associative connections, which is why the visual demonstration of objects, actions, or phenomena through illustration by calling them the language being studied is a very effective and modern method of teaching. It should be noted that this method involves the full impact of the subject and the high qualification of the teacher.

It should also be added that there is a very similar method of solving problems – the constructivist method. Melnikova defines it as a method based on the orientation of the educational process to action close to the justified realities of professional activity. And explains that this type of learning process, especially at the initial levels of such activities, should be carried out with the active support of the teacher, whose function is to actively model the situation, taking into account certain features such as cadets' language skills, general lexical and grammatical material [2, p.208].

The main advantage of this method is the ability to apply the acquired skills and use them in real events, it means to experience the simulated situation literally in English.

The problem of low motivation among the participants of the educational process deserves additional attention. T.O. Shargun, G.O. Bushko and Y.S. Mosina believes that the reason for low results in learning English may be the intellectual passivity of students in mastering a foreign language. This may be due to a low basic level of English at the time of admission to higher education or a technical mindset. In addition, students or cadets of such specialties often focus on specialized subjects, considering a foreign language less necessary or completely unnecessary [2, p. 206].

According to the authors of this work, it is very difficult to solve this problem, especially if the desire to learn foreign languages of the subject was not instilled in school years. In-depth and high-quality study of any foreign language is possible only with the full commitment of both parties, both the participant in the educational process and the teacher. This is mandatory when using any of the teaching methods.

Thus, the use of these modern ways of English studying will help to diversify classes among cadets and improve their knowledge. The integration of new teaching methods can have a positive effect on the motivation of cadets to learn foreign languages, and may be of interest to those cadets who have not previously sought to learn them. Although the methods of learning foreign languages are constantly changing and improving, it is still important for the quality of learning a foreign language, no matter which method will be used by the teacher, full, two-sided return is required, both from the teacher and the cadet.

1. Rebriy I.M. Modern methods of teaching English for military needs, collection of scientific works of Kharkiv National University of the Air Force, Kharkiv, 2018. P. 182.

2. Shargun T.O., Bushko G.O., Mosin Y.S. Modern aspects of teaching English in technical institutions of higher education, pedagogy of creative personality formation in higher and secondary schools, 2020. P.206-208.

3. Simak Lydia. How and why do our methods of teaching English work? The first Cambridge Education Center 2020. URL: <https://cambridge.ua/blog/yak-i-chomu-pratsyuyut-nashi-metodi-vikladannya-anglijskoyi-movi/> (Visiting date 17.03.2022).

Aslamov Oleksandr

1st year cadet

Dnipropetrovsk State University

of Internal Affairs

Scientific Adviser

Pakulova Tetiana

**ADVANTAGES AND DISADVANTAGES OF DIGITAL EDUCATION
IN QUARANTINE CONDITIONS. WAYS OF IMPROVEMENT AND
PROVIDING BETTER RESULTS DURING THIS TYPE OF EDUCATION**

Digital education has recently become an inseparable part of our life. Due to the spread of the COVID-19 disease and quarantine measures for all of the students and pupils, digital form of education is becoming more and more popular and necessary for the protection of the society. But through analyzing the experience of the real online education state, it is obvious that nothing is great at all. And there would be appropriate to correct some of the ways of providing a phenomenon of this kind education in a real educational process.

The purpose of this thesis is to show the advantages and disadvantages of digital education, the exploration of the ways of improving weak sides and finding methods of solving problems the digital system of education has.

Have you ever thought that online education has not been invented only for the quarantine cases to continue educational process?

One of the first usage of online education was a computer conferencing which was made by The Western Behavioral Sciences institute in 1982. «Courses were focused on such issues as technology and development, the global economic and social environment, and systems thinking. These subjects were chosen because of their particular relevance to leadership in a rapidly changing and ever more complex world. Professors from major universities were recruited, primarily in the "soft" social sciences. Most of them found computer conferencing to be an

effective educational medium. Over the years many participants have testified to the value of what they learned at WBSI. » [1]

There is another example of the early providing the online courses catalog by California Virtual Campus in 1998. «Pete Wilson began developing CVU in 1997 as an online courses catalog. After the CVU program began operations in 1998, it gained the support of five UC campuses, eighty-nine state accredited colleges and universities and offered around seven hundred classes. » [2]

On the basis of the received and observed information we can see that there had been many uses of online education system before it became popular nowadays. Wherever we study, we are increasingly observing a tendency of online education phenomenon. And it is not surprisingly because all of the modern society are trying to cross the line of technological progress and offer new abilities for the students and pupils. Consequently, we have got a question – «What are the new abilities? »

Majority of High Educational Institutes are trying to follow modern tune and increasingly providing online educational courses and lessons into systems of theirs structures. They focus on improvement of comfort during the educational process and increment of student's and pupil's results in education. There are variety of different types of online brain powers development: online courses, business trainings, online meetings and conversations with specialists from different parts of the world, discussing webinars etc.

Yes, it should be confessed that the possibility not to wake up early and not to go by public transport to the university or the school looks like a great benefit to prefer digital form of education to face-to-face equivalent. But, unfortunately, the quality of this kind of studying is much worse than face-to-face degree. Psychologist Béatrice Pudelko says: «Learning situations established by educational institutions — whether in-person classes or online classes — always require that students focus their attention and consciously control their thoughts. As teachers know from experience, a great challenge while leading any lesson is

keeping the attention of all students by ensuring that they remain focused on the activity at hand. » [3]

Her research shows us that students pay less attention to the classes while they are at the distancing education. They cannot find enough amount of motivation and losing their previous goals they wanted to achieve. How the experience shows – it is truly difficult to ignore distractions and focus on the tasks you have to do. Our education system obviously suffers from low level of the awareness of the students and pupils about ways to keep their mind concentrated. I propose some tips to improve your concentration during the online studying:

«Have a designated work space. Have an area in your house that is dedicated to learning and studying. This helps your brain associate that area with school and helps you pay better attention in that space, while not associating it with another context or activity. Avoid distractions. Working from your computer rather than being in a physical classroom gives students the unique, and sometimes unwelcome freedom to distinctly choose what to pay attention to. Take breaks. Sometimes as a college student, it feels like there aren't even enough hours in a day to do basic (and very necessary) things, such as eating dinner and showering. On those days especially, it's crucial to take breaks and reset before you return to studying. According to Egan Brad, taking time away from the computer and from studying can improve both focus and attention. » [4]

In conclusion, of course digital education is becoming an important part of our life and we cannot deny the fact that in a little while all educational system can change into fully-digitalized system. But nowadays, it has more disadvantages and there is a lot of work to do for the educational system to provide qualified and reliable distance learning.

-
1. «BUILDING A GLOBAL NETWORK: THE WBSI EXPERIENCE»
(<http://www.sfu.ca/~andrewf/wbsi3.htm>)
 2. «University of California: Universitywide and Affiliated institutions»

https://www.lib.berkeley.edu/uchistory/general_history/institutions/institutions_c.html#california_virtual)

3. «Having trouble concentrating during the coronavirus pandemic? Neuroscience explains why»

<https://theconversation.com/having-trouble-concentrating-during-the-coronavirus-pandemic-neuroscience-explains-why-139185>)

4. «Is online learning shrinking your attention span? »

<https://www.upbeacon.com/article/2020/09/tips-for-studying-at-home>)

Avrustyn Nazar

1st year student

Lviv State University of

Internal Affairs

Scientific Adviser

Voloshyna Valentyna

BURGLARY INVESTIGATION

Burglary is one of the most commonly encountered crimes investigated by police. Because the nature of the crime is so varied it is difficult to set down specific guidelines for its investigation. I want to discuss some of the aspects of crime scene investigation that deal more specifically with the crime of burglary. The first officer to arrive at the burglary scene must be concerned with the suspect's location. In cases in which the burglary is in progress and the officer was called because of the presence of a prowler, silent alarm, or ringing burglar alarm, the first consideration must be to apprehend the suspect. Once the suspect has been located or a determination has been made that the suspect is not at the scene, the location must be secured. Witnesses should next be located and separated for interviewing at a later time. The crime scene search should commence. The officer conducting the crime scene investigation of a burglary should understand that most experienced burglars attempt to leave only a minimum amount of evidence at the

location. The officer should also remember that it is impossible for the suspect not to change the crime scene in some small way by leaving traces behind or by picking up small items of evidence when leaving the scene. The officer must therefore collect evidence left behind by the suspect, e.g., fingerprints, shoe prints, tool marks, etc., and evidence from the suspect that may have been removed from the scene, e.g., glass fragments, paint chips, wooden splinters, etc. The investigator should also be aware of the modus operandi, or M.O., of the burglar. Frequently, a suspect may be responsible for a large number of burglaries in an area and similarities in the cases may enable the investigator to concentrate on one rather than a number of suspects. Thus, in some instances it may be useful to examine tool marks left at different crime scenes in order to determine whether the same tool was used.

The point of entry is an important location of physical evidence in burglary investigations. The experienced burglar attempts to gain entry by the easiest and safest available entrance.

Entry through Windows

Window entry is usually accomplished by breaking a hole through a pane and removing the broken glass to reach the latch. In order to minimize the noise from falling glass, the burglar may press a rag against the window; sometimes adhesive tape may be used. In some cases, the burglar may remove the entire windowpane by removing the putty holding the glass in place. It has even happened that the burglar has replaced the glass intact and put in new putty. Where a screen covers a window, a careful examination of the edges for any cuts may show fibers from the sleeve where the suspect's arm was inserted to open or break the window. Glass is one type of evidence often found on the suspect when a window was broken to gain entrance. When the window is broken it is almost unavoidable that some pieces of the flying glass will adhere to the suspect's clothing. The investigator should collect specimens of the broken window for possible comparison with glass found on the burglar's clothes and also search for any fingerprints present on the windowpane, as well as prints present in the window putty.

Entry through Doors

A burglar usually opens a door by using a pry bar to attack the door and jamb around the lock until the bolt can be pushed back or is actually freed from the striker plate. A door jamb is sometimes so weak that it may be spread apart far enough to free the bolt. This can be done by mere pressure from the body or by inserting a jack horizontally across the doorframe. The lock might also be made accessible through a hole that is drilled, sawed, or broken in a door panel. Far too many doors are fitted with glass that is simply broken so that the lock may be reached. Other weak points are mail slots, the frame of which may be removed, and transoms that may have been left open. A common method of entry is to push back spring-loaded bolts by means of a knife. The knife is inserted between the door and the jamb and the bolt is gradually worked back. The bolt is kept from springing back by outward pressure on the door. This method is easily detected by the series of scratches that run lengthwise along the bolt. Burglary by this method is prevented by safety catches and deadbolt locks. Snap-lock bolts can also be opened by inserting a knife, spatula, or credit card pressed against the beveled face of the bolt and pushing it back. The instrument can be inserted between the door and the jamb or behind the molding on the jamb.

Entry through Basement Windows and Skylights

These windows are forced in the same manner as ordinary windows, but the investigator should pay special attention to the possibility that the burglar's clothes may have become torn and cloth fragments or fibers left behind. The officer should also take samples of the dust and dirt usually found in such places.

Entry through Roofs

The presence of convenient utility poles, ladders, and other aids, plus the concealment of the edge parapet, makes entry through flat roofs a favorite M.O. Many otherwise wellprotected stores have "tissue-paper" roofs. Building material may contaminate the clothing of any burglar using this technique. A careful search will also show signs of ropes for entry and exit. Most stores are equipped with roof

ventilators and exhaust fans. Entry through the ventilating system may result in tool marks, fingerprints, and dust contamination of clothing.

Entry through Walls

Walls are broken by tools or by explosives. A brick wall is easily broken by a hammer and chisel or a sledgehammer. Burglars can be expected to become covered with dust during such an operation; samples of mortar and brick should be collected for comparisons. In blasting, a hole is usually chiseled between two bricks and the charge is inserted. Several small charges are normally used in order to avoid severe detonations and the possibility of the whole wall collapsing. Small hydraulic jacks may be used to force holes into a wall. In this operation, a narrow passageway is usually chosen where the base force can be distributed over a wide area by padding. After the initial hole is made, repeated thrusts are used to enlarge the hole sufficiently to gain an entry. When an empty or infrequently occupied store is adjacent to the target, plaster walls may be cut to a thin supporting layer and the entire section removed at once. Entry into vaults is usually accomplished through the walls, which are easier to force than the door. The walls are often constructed of reinforced concrete that can be broken by repeated blasting or by hammer and chisel and oxyacetylene torch.

Entry through Floors

This method of entry is often preferred in the case of warehouses or other buildings that have a crawl space underneath. The burglar usually drills or saws a hole in the floorboards large enough to crawl through. Entry through walls and floors is also made when the criminal suspects or knows that the premises are protected by burglar alarms on doors and windows.

Detailed Examination of the Scene

Generally, the detailed examination of the crime scene proper should begin only after the surrounding areas have been searched. Failure to search the surrounding areas initially may result in the inadvertent destruction of evidence by sightseers as well as officers at the location. Approaches leading to and away from the scene should be examined for footprints, tire impressions, drag marks (such as

those caused by a heavy object, e.g., a safe), and abandoned items such as tools, clothing, opened cash boxes, and so on. Obstacles leading to the building such as fences and gates should be examined for traces of blood, fabric and fibers, and tool marks. The number of suspects involved should be estimated from footprints when possible. Areas where a suspect had to crawl or climb should be examined for traces of clothing. Samples of building material and soil should be collected for comparative purposes. The location from which the burglar “staked out” the location or where a “lookout” was standing should be examined for footprints, cigarette butts, cigarette package wrappers, matches, and other such items. The point of entry should be examined for broken tools, tool marks, broken window glass, fibers, hair, blood, fingerprints, footprints, paint chips, wood, and other building materials. Known samples of materials should be collected. Photographs, measurements, and sketches should, as always, be made before any items are moved or collected. The examination of the interior of the burglarized premises must sometimes be carried out while taking into account the wishes of the owner. Business activities cannot be completely stopped. The investigator may allow the owner or manager to specify which area of the premises is available for searching first.

The investigator should carry out the inside crime scene investigation in the normal detailed and systematic way. Attention should be given to evidence such as fingerprints, footprints, broken tools, tool marks, blood, and any other evidence that will aid in the solution of the case. As the examination of various areas of the location is completed, the proprietor should be notified. If evidence is found that requires time-consuming recovery, the owner and other personnel should be asked to stay out of the area until the examination is complete. A complete inventory of all items missing should be obtained from the owner, as well as a complete description of the items, including brand names, labels, markings, serial numbers, size, shape, color, and value. This facilitates identification of the stolen property in the event the items are recovered.

An apprehended suspect should be thoroughly searched. Cuts and scratches should be noted. The clothing should be collected for examination for tears and building material that can place the suspect in contact with the crime scene. The suspect's vehicle should be searched for stolen property, burglary tools, and any other items of physical evidence. The investigator should remember that in some instances a search warrant might be necessary before the vehicle may be completely searched.

The investigator should attempt to form a picture of the whole crime scene in order to estimate whether or not the burglar was familiar with the premises. If the burglar removed valuables from a rather unlikely location without disturbing the rest of the scene or if keys that were hidden were used, the officer might infer that the suspect was familiar with the location. The investigator should try to make a determination about the type of person being sought. Was the burglary the work of a professional burglar? Was the crime simply a case of vandalism involving juveniles? Was anything unusual left at the scene such as feces, which might point to a suspect with a history of sex-related crimes? Answers to these questions, information obtained from interviews, and physical evidence examination will prove useful in the overall investigation.

-
1. BRANDL, STEVEN G., and FRANK, JAMES. "The Relationship Between Evidence, Detective Effort, and the Disposition of Burglary and Robbery Investigations." *American Journal of Police* 13 (1994):149–168.
 2. HOLMES, RONALD. *Profiling Violent Crimes: An Investigative Tool*. Newbury Park, Calif.:Sage,1989.
 3. MARX, GARY. *Undercover: Police Surveillance in America*. Berkeley: University of California Press, 1988.
 4. PETERSON, JOSEPH L.; MIHAJLOVIC, STEVEN; and GILLILAND, MICHAEL. *Forensic Evidence and the Police: The Effects of Scientific Evidence on Criminal Investigations*. Washington, D.C.: U.S. Department of Justice, 1984.

5. WILLMER, M. Crime and Information Theory. Edinburgh, Scotland: University of Edinburgh Press, 1970.

Bazyliak Lidiia

1st year holder of Master degree

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Bondarenko Viktoriia

SHARIA IN UKRAINE: GENERAL CHARACTERIZATION

The general characterization of the system of Sharia, its connection to fiqh, and the relationship of the Islamic law to the Ukrainian one are described in this article.

Islam in Ukraine is an important and integrant part of a religious life of the Ukrainian society. Nowadays, we can notice a tendency of Islam to spread, especially on the territory of Europe. Islam is not a new religion for Ukrainians. Historical sources state that back in 9th–10th centuries, the Alans already professed Islam on Ukrainian territories. It is possible that back then, the Quran was brought to the Ukrainian land. However, there is currently no evidence of that. Nonetheless, it is known that the Holy Writ appeared in Ukraine during the late period of the Golden Horde and the Crimean Khanate [1, p. 7–8].

Ukraine is a multi-religious country, a deeper research of Islam and all Islamic sciences, and Sharia, in particular, is currently especially actual. Taking into consideration modern tendencies of the unification of systems of law of the world, as well as international integration processes, the unification of systems of law with norms of the Islamic law in some non-Islamic countries can be noticed. A great example is the case in the Court in Vienna, it has been concluded by the court that, after divorce, the husband – who is a citizen of Saudi Arabia – is not obliged to pay alimony to his spouse [2].

Similar integration processes can be noticed in Ukraine. They are happening thanks to Crimean Tatars and other indigenous peoples that profess Islam, as well as because of immigrants from Islamic countries and Muslims, who have recently started professing Islam. Fifty % are made up of Tatars of the Volga-Ural region, Azerbaijanis, Meskhetian Turks, Chechens, Dagestanis, Uzbeks and communities of Ukrainian Muslims [3].

Nowadays, around 1 million Muslims live in Ukraine, which is 2% of the whole population. According to the report of The Future of World Religions: Population Growth Projections, 2010-2050 [4], made by the American Pew Research Center, by 2050, this number is expected to grow up to 1,3 million, or 3,7% of the population. These predictions appear to be realistic, because back in 2010, there were twice less people who professed Islam. Accordingly, such changes apply to all spheres of social life, and an important question regarding the proper governmental implementation of rights and freedoms of each person in Ukraine, arises. Meanwhile, it is important to consider interests, national, cultural, as well as religious and governmental specifics of all ethnic groups that make up the population of Ukraine.

That is why researching Islamic law is an interesting topic both for legists, and for orientalists, theologians and historians, especially taking into consideration the development of democracy and tolerant attitude towards representatives of all religious groups.

The research aims at determining the place that Islamic law takes in the system of law in Ukraine.

Different aspects of Sharia have been done by: S. Arifov, H. Voitovich, S. Ismagilov, M. Lubska, V. Lubskyi, S. Rashidov, A. Saidov and others.

So, what is Sharia, and what is the difference between fiqh and Sharia? Here are some of the historical prerequisites for formation of Islamic law: at the end of the 6th-at the beginning of the 7th centuries, one of the most influential religions appeared – Islam, and following it, religious texts and communities (because, back then, Arabian people lived in tribes) appeared, the Caliphate got formed, and,

therefore, the need in organization and regulation of relationships in the society and scientific researches of sacred texts arose. That is how Sharia – the Islamic law – appeared. The process of development and spreading of it was closely connected to expanding the borders of the Arabian Caliphate from a small religious patriarchal community at the beginning of the 7th century (during the times of Prophet Muhammad) to one of the largest empires of the 8th–10th centuries (during the reign of Umayyad and Abbasid dynasties). Islamic law is a system of norms and the perfect political system of law in the communal religious systems of law.

As O. Lehka states, Islamic law is a religious law doctrine, which has been forming during 13 centuries of the existence of the Islamic religion. This doctrine is an important part of a socio-religious worldview – Islam, and is characterized by an original way of implementing the system of law as a whole, because it depends on the religious dogma [6].

According to Encyclopaedia of Islam, Sharia is literally translated from Arabic شريعة šarī'a as 'straight, right way' and also includes laws and regulations, set up as obligatory. They are regulations, approved by the Quran and Sunnah, which form specific systems of law for Muslims [5].

It should be added that one of the Five Pillars of Islam is the belief that there is only one God – tawhid, and that is why orders and precepts of Allah, which have been gifted to Muslims, are mandatory for compliance and implementation throughout life. Sharia is an indefeasible part of Islam, and it is the way of life, which pious men and women need to follow, proving their belief in monotheism and trying to earn the mercy of the God.

Aims of Sharia are based on ensuring the possibility of regular worship God, saving Islam as a religion, life of people as a value, their minds – as a way to explore Sharia and to fulfill the precepts of God, saving descendants as an opportunity to reproduce, and also keeping personal things as an allowed human property. Sharia embodies the ideal of mercy and justice, providing for both imperative and variable forms of responsibility. The final aim of Sharia is

achieving mutual understanding, peace and happiness in both worlds: the earthly temporal (dunya) and afterlife (akhirah).

Sources of Sharia are independent. Because this system of law is directly connected to religion, sacred texts are its sources:

- The Quran – the scriptures that were sent to Muhammad ﷺ for him to spread it among people, who would be able to, thanks to the Quran, establish a relationship with the God. He is the main source of the Islamic law;

- Sunnah are certain fixed practices of Muhammad ﷺ that were set during the time of his life. Regarding to actions of other people, Sunnah are practices that, according to this religion, are mandatory, and have levels of systems of law:

- ijma
- qiyas – the process of deductive analogy
- istihsan

It should be noticed that documents, listed above, are a base for Islamic Sharia, the literal definition of which is “a set of practices, set by Allah and addressed to people by The Prophet (peace be upon him)”.

These documents are a conclusion of life of The Prophet Muhammad ﷺ. Due to his death, the formation of new theses stopped. However, because life is generally characterized by a constant change of various processes, and borders of influence of Sharia are not set due to its characteristics that were mentioned above, the need in expanding existing theses appears. It is needed to normalize newly emerged relationships in society, which have not been discussed before. Such additions need to be long-term because of constant development of society and relationships in it. Ijtihad is such an addition to an already existing base. The aim of this document is to justify the creation of new theses, the need in which arises due to the development of society.

We can make a conclusion that, in a religious aspect, the term *Sharia* means the way of setting out the rules that Allah implemented – by sending the Quran and Sunnah through Muhammad. That is why Sharia (šarī'a) is perceived as the divine source of all the principles of Islamic law. However, this term describes not only

systems of law and relationships between people (Muamalat), but also regulates basic religious principles, including religious rites, rituals and Islamic ethics (ibadah), as well as punishment for the offense (uquba).

فقه feqh/fiqh This Arabic term is translated into English as “deep understanding, knowledge” and is used in Islamic law. If we take into consideration the fact that Sharia can be interpreted as God's law and the codification of the will of Allah (which, talking about Islamic jurisprudence, is not a subject to any doubt), fiqh focuses only on the expression of the will, which received expression in Sharia, and also on the usage of Sharia in some real or hypothetical cases. That is why, under the term *fiqh*, we understand the knowledge and understanding of legal norms derived from sources of law. The object of fiqh is evaluation and regulation of all aspects of life that are based on Sharia. That is why Sharia and fiqh have different meanings, but they are related. Rules and regulations, established by the fiqh, may change over time due to its passage, as well as due to changing circumstances.

Fiqh as jurisprudence, which is a part of Islamic disciplines, presupposes an accurate and deep understanding of Islamic doctrines, while the scientific part of fiqh appears to be the system of norms and laws. Going deeper into history, we can state that Islamic law in its religious way has represented the will and interests of the religious elite. These interests have been sanctioned and approved by the theocratic Islamic republic. Taking into consideration 7th–10th centuries, which was the period of formation and development of feudal relations in the Arab Caliphate, Islamic law is still one of the components of Islam. According to scientific sources, Islam is also a theology that specifies what a Muslim needs to believe in. It is also an addition that helps to understand how a follower of Muhammad has to behave. In Islam, the set of such theses is called Sharia (in translation from Arabic, “the way to follow”), and it is what the Islamic law is called. According to principles of Islam, Allah has founded Islamic law through his messenger – Muhammad. Thus, the base for Islamic law is the Quran – the main book of Muslims, which contains

sermons, rituals and lawful precepts, which were announced by Muhammad in Mecca and Medina.

Speaking of *ijtihad*, it had to carry the most important role in adding new theses, which are part of Sharia. Researching this document, Islamic researches notice, “It is the source that endowed Islam in the first three centuries of its existence with spiritual and secular power”.

Documents, which were mentioned above, are the base of either Islam, Islamic law, and the sphere of protection of human rights.

Nowadays, precepts of Islam, that are followed in a large amount of Islamic countries, affect the attitude of a state in the sphere of individual rights, while the definition of the Islamic country does not only contain the meaning “a state located in the area of spreading of Islam, or where citizens, who profess Islam, make up a certain percent of the whole population”.

Coming back to the question of Islam in Ukraine, despite there is a large amount of Muslims living on Ukrainian territory; Sharia has not gained spreading yet. If we talk about disagreements that arise on the household level and is not taken to Ukrainian courts, we can notice that they are solved by consulting the imam, who checks, how the argument in the current situation has to be solved according to the rules of Sharia. However, if we talk about family arguments and hereditary disputes, which can and have to be taken into courts, we can see that national courts do not take theses of Islamic law into consideration.

That is why Muslims in Ukraine develop a need of harmonization of national laws with Sharia. In our opinion, it will be suitable to use theses of Islamic law in cases that do not contradict national law system, for example, the case in the Austrian court, which was mentioned in this article. Because some questions, which can be resolved only according to Ukrainian system of law, can be solved inaccurately, and theses of Sharia will not contradict Ukrainian laws, but, on contrary, they will become additions and clarifications to them. Accordingly, it is important to establish coordination councils between lawyers, judges and legists in

general, who work with Ukrainian systems of law and with imams, lawyers, etc. of Islamic communities.

Conclusion. Thus, Sharia is an integral part of life of each Muslim, who professes Islam. It is a way to unify laws and theses, which guide Muslims throughout their lives. Analyzing the experience of European states, the possibility of applying theses of Sharia in Ukrainian system of law should be considered in case that they do not contradict laws of Ukraine.

-
1. Якубович М. Коран в Україні: рукописи, коментарі, переклади. Київ, УЦД, 2020. 164 с.
 2. Зоран Арбутіна, Аніта Грабська. Скільки шариату сприйме Європа? URL: <https://www.dw.com/uk/скільки-шариату-сприйме-європа/a-16402403>
 3. Мусульмане в Україні: соседи или братья? URL: <https://islam.in.ua/ru/analiz/musulmane-v-ukraine-sosedi-ili-bratya>
 4. The Future of World Religions: Population Growth Projections, 2010-2050. URL: <https://www.pewforum.org/2015/04/02/religious-projections-2010-2050/>
 5. Ісмагілов С. В., Козловський І. А., Халіков Р. Х., Якубович М. М. Іслам: Енциклопедичний словник. Київ: Бібліотека ісламознавства, Інститут філософії імені Г.С.Сковороди НАН України, Видавництво Руслана Халікова, 2021. 432 с.
 6. Легка О. В. Джерела мусульманського права. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2015. № 6. С. 37–43.

Boyarska Antonina

1st year student of Master degree

Lviv State University of

Life Safety

Scientific Adviser

Ivanchenko Mariia

CAR ACCIDENTS: GENDER ASPECTS

There is a long-running stereotype that women are poor drivers as compared to men. While there are gender-related differences in the accident rates, the statistics do not necessarily show that women cause more accidents than men. In many states, men are charged higher insurance premiums. However, differential auto insurance pricing based on gender is no longer legal in California. While standup comics might joke about women being terrible drivers, and men sometimes tease women about the stereotype, taking a look at the data can help you to decide whether the stereotype is rooted in fact or is false. It is important to look at both the raw data and the reasons behind the differences in accident rates.

The National Highway Traffic Safety Administration reports that men cause an average of 6.1 million accidents per year in the U.S., and women cause 4.4 million accidents per year. According to the Insurance Information Institute, male drivers were responsible for 37,477 fatal crashes while women were responsible for 13,502 fatal accidents in 2017. These statistics tend to support the assertion that men are worse drivers than women. However, examining the data further reveals some additional facts.

According to the University of Michigan Transportation Research Institute, 104.3 million men 105.7 million women in the U.S. have drivers' licenses. The Federal Highway Administration reports that men drive an average of 16,550 miles each year. Women drive an average of 10,142 miles per year, demonstrating that women drive much less than men on average. When taken together, these statistics demonstrate that women drive 30% less than men do on an annual basis. While men cause more accidents than women, women have a slightly higher risk of being involved in accidents per mile driven.

Reasons for gender differences in accident rates

There are several reasons why men cause more accidents than women. Since men drive more miles each year, they are likelier to be involved in accidents. Men are also likelier to engage in risky behaviors while they drive, including driving

under the influence of alcohol, failing to use safety belts, and breaking traffic laws such as speed limits. For example, in 2010, men were arrested for four out of every five DUIs that were charged in the U.S. The problem is especially pronounced among men ages 21 to 34. While this group only makes up 11% of the adult population, it accounts for 32% of all of the DUIs in the U.S.

Men are also much likelier to drive while they are drowsy, according to data from the National Sleep Foundation. According to data that the organization has gathered about drowsy driving, 56% of men reported that they have driven while drowsy versus 45% of women.

CBS News reports that men are also much likelier than women to be cited for reckless driving. According to that study, men have a 3.1% greater chance of being ticketed for reckless driving than women.

While women may be less likely to engage in risky driving behaviors and drive fewer miles than men each year, there are several reasons why they have a slightly higher risk of accidents for each mile driven in a year than men. Since they drive fewer miles, they have less experience with navigating the dangers of the roads. Women also tend to be shorter than men, and they may have more trouble seeing oncoming vehicles when they are completing turns because of visual obstacles. Previously, there was a larger gap between the accident risks among younger drivers. However, that gap has been closing as more girls are driving while they are distracted by their cell phones. A study by the Insurance Journal found that females of all ages are much likelier to use their cell phones while they drive than men.

How both men and women can be safer when they drive

When taken together, the statistics demonstrate that both men and women need to take steps to improve the safety of their driving. Men should engage in less risky driving behavior and obey traffic laws to help to prevent accidents. They should never get behind the wheel after they have been drinking and should make certain that they get sufficient sleep every night to avoid driving while they are drowsy. Men should also avoid driving recklessly and violating speed limits.

Women should avoid driving while they are distracted by their cell phones and other electronic devices. When they get behind the wheel, they should turn their phones off so that they are not tempted by incoming texts or calls. Women might also work on building better defensive driving skills and to avoid inattentive driving. Like men, they also should avoid drunk driving, speeding, and reckless driving.

1. Rugg, K. How to Drive Safety For Everyone: Driving a Manual Car with Safety and More: Driver Manual Book, 2021. – 53 p.

2. Driving Techniques for Safer Drivers. A Guide for Learner Drivers. Department of Transport, Driver and Vehicle Services, 2020. – 94 p.

Chubaievska Inna

2nd year cadet

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Zapotichna Roksolana

THE INTERRELATIONSHIP BETWEEN LAW AND LITERATURE

The idea that the fairy tale is worthy of study by legal scholars may seem uncomfortable to many, with many wondering how the childish world of fantasy stories has anything to do with the sophisticated study of law. After all, fairy tales are about magic spells, wicked witches, and faraway kingdoms.

The study of the interrelationship between law and literature is currently very much in vogue, yet many aspects of it are still relatively unexamined. While a few select works are discussed time and time again, general children's literature, a formative part of a child's emerging notion of justice, has been only rarely considered, and the traditional fairy tale sadly ignored. This lack of attention to the first examples of literature to which most people are exposed has had a limiting effect on the development of a cohesive study of law and literature, for, as Ian

Ward states: «It is its interdisciplinary nature which makes children's literature a particularly appropriate subject for law and literature study, and it is the effective importance of children's literature which surely elevates the subject from the desirable to the necessary. Everyone has read «The Tales of Peter Rabbit». Not everyone has read «The Metaphysics of Morals».

Despite the clear relevance of fairy tales to key legal issues such as justice and morality, the role that fairy tales play in the formulation of a comprehensive evaluation of law and literature has been disregarded by many other authors as well. Even recent works which look specifically at the relationship between law and children's literature give only the most cursory glance to fairy tales.

Fairy tales are frequently a child's first exposure to rules, laws, and punishments. The degree to which heroes and heroines of fairy tales are responsible for the actions that lead to their initial, often temporary, downfalls are often directly juxtaposed with the culpability of the villains of the tales, thus providing a lesson for readers. The punishments that last in fairy tales are brought on by the wrongful actions of the evil-doer.

Revenge and retribution, by their very nature, are necessary only against those who have previously acted in an unfair, illegal, or otherwise harmful manner. Fairy tales as teaching tools have often been broken into a dichotomy: on one side, exemplary tales, and on the other, cautionary tales. Exemplary tales include stories like Cinderella or Hansel and Gretel, where the title characters have done nothing wrong or disobedient in order to deserve their ill-treatment. These tales are intended to teach children to behave by showing the rewards reaped by these well-behaved, honest, clever characters in the end. On the other side are cautionary tales, such as Little Red Riding Hood are intended to teach impressionable children the result of breaking societal rules or laws [1].

Fairy tales tend to comfort their impressionable audience through 'happily ever after' endings; such endings are another basis for drawing analogies to law. Law is also a source of comfort, for it attempts to sustain the fiction that the law gets everything right in the end. Similarities can be drawn between reading a fairy

tale's ending and the satisfaction of the legal system. The root of the source of comfort comes from human nature's desire to believe in a just world, where wrongdoers pay for their crimes and good Samaritans are rewarded or at least recognized for their good deeds. Without a belief in a just world and fair English legal system, there would be anarchy and no structure to society; thus, the promise of a just world is what allows us as a society to overcome violence. In short, fairy tales and the law are similar because they teach the same simple lesson: misbehave and you will be sorry because justice always prevails.

Understanding the revenge justice system presented in fairy tales can be a crucial step in the evaluation of the principles of law governing today's society. One of the important lessons fairy tales teach is that when a legal system fails to provide redress for individuals within particular groups, «wild justice» may offer the only apparent solution. Revenge thus manifests itself as one of the dangers of an ineffectual justice system. It is not an alternative to the ideals of justice, but rather an unattractive alternative to the current legal order, lying suppressed at the core of our justice system as a reminder of what could be. We do ourselves and our legal system a disservice if we ignore the reality fairy tales reflect in their illustration of the consequences of blocked remedies, for the types of situations presented in fairy tales do not take place «once upon a time» for many of the women and children of our society.

1. Kimberly J. Pierson. 1998. Revenge and Punishment: Legal Prototype and Fairy Tale Theme. *Circles: Buffalo Women's Journal of Law and Social Policy*. Vol. 6, Article 4. Available at: <https://digitalcommons.law.buffalo.edu/circles/vol6/iss1/4>

Dubyna Oleksandr

Iljin Artur

2nd year cadets

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Posokhova Anzhela

DISTINCTION OF THE CONCEPTS OF "WAR" AND "ARMY" CRIME

Throughout its existence, mankind has always used war as an effective, but, at the same time, ruthless way of resolving conflicts or achieving their political and economic needs. According to scientists around the world, its history has caused more than 15,000 wars that have claimed billions of lives. Russia's illegal invasion of Ukraine is an undeniable crime. However, it is necessary to understand which 'war' or 'army' crime the aggressor will be responsible for. The difference between these two concepts in the legal field is quite significant.

Let's try to specify the features of the concepts of 'war' and 'army' crime, namely their demarcation.

Despite some linguistic consonance of the two words, in the legal plane they have completely different meanings.

The very concept of 'war crime' is a concept of purely international law (international humanitarian law) and therefore has a more global and comprehensive scale, as it does not apply to a particular country or group of countries, but to the interests of the world. A war crime under international law is an act that is a deliberate violation of generally accepted customs and rules of war, a violation of the so-called "Laws of War". In other words, it is a violation of regulations of international acts detailing the above concepts.

The first international legal act in this field was the first Geneva Convention for the 'Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces', signed in 1864 by representatives of 16 European countries. It was the document

that gave impetus to the development of all international humanitarian law, and the regulation of the rules of hostilities and in accordance with the consolidation of the concepts of "Laws of War" and "War Crimes".

One of the key points that separate "war crimes" from other criminal acts is that the presence of armed conflict is a prerequisite for their commission. War crimes during Russia's war against Ukraine have taken place since the beginning of the war on February 24, 2022. According to the Prosecutor General of Ukraine, more than 1,700 Russian war crimes cases are currently being investigated in Ukraine. Numerous cases of destruction of housing infrastructure, killings of civilians and looting by the Russian military in the occupied Ukrainian territory have been reported.

If we turn to the concept of 'army crime', we can start with the fact that this issue in each country is governed exclusively by national criminal law, because it has no international dimension.

In its meaning, the concept of 'army crime' has a purely domestic meaning, namely it is illegal actions against the accepted (established) in the state order of military service, and all other related concepts in a particular country.

In Ukraine, all components of 'army crimes' are explicitly provided for in a single source of national criminal law - the Criminal Code, namely in Chapter XIX, entitled 'Criminal offenses against the established order of military service (Military criminal offenses)' [1].

Part 1 of Article 401 defines an 'army crime', which is a criminal offense under this section against the statutory procedure for military service, committed by servicemen, as well as conscripts and reservists during the meeting.

The object of these crimes is the procedure established by the legislation of Ukraine for military service, which is enshrined in the Constitution, military statutes and certain laws. That is, according to the legislation of Ukraine, 'army crimes' are only those illegal actions that are expressly provided for in Articles 402-435 of the Criminal Code [2].

An interesting point is the fact that some components of ‘army crimes’, which are provided by the Criminal Code have all the hallmarks of ‘war crimes’. This refers to the corpus delicti mentioned in Article 432-434 (looting, violence against the population in areas of hostilities, ill-treatment captives and illegal use of the symbols of the Red Cross, Red Crescent) [4].

If we summarize all that has been listed, we can say that the concepts of ‘war’ and ‘army crime’ are two different terms, the only common point is that they are both criminal activity. We can say that war crimes are committed exclusively in war, and army crimes are committed exclusively in the army. For crimes committed during the Russian war against Ukraine, the aggressor country will be held responsible for specifically war crimes.

1. Андрусів Г. В. Військові злочини / Г. В. Андрусів // Кримінальне право України: Особлива частина: підруч. для студ. юрид. вузів і фак. / Г. В. Андрусів, П. П. Андрушко, С. Я. Ляхова та ін. К.: Юрінком Інтер, 1999. 884 с.

2. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР (поточкова редакція від 30.09.2016, підстава 1401-19) // Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.

3. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III (поточкова редакція від 07.03.2018, підстава 2292-19)

4. Кримінальний кодекс України. Поняття військового злочину.

[URL:https://protocol.ua/ru/kriminalniy_kodeks_ukraini_statyya_401](https://protocol.ua/ru/kriminalniy_kodeks_ukraini_statyya_401)

Durkota Myroslava

2nd year cadet

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Iryna Skovronska

PROBLEMS OF INTELLECTUAL PROPERTY PROTECTION IN UKRAINE

George Washington once said “Freedom and property rights are – inseparable. You cannot have one without the other”. The aim of this thesis isn't resolve doctrinal dispute of whether intellectual property qualifies as property. The main goal is to show conditions of intellectual property protection in our state.

Nowadays we live in the time where intellectual property plays an important role in public and private life. It is the obvious that economic growth of state depends on implemented level of scientific and technical achievements (as a result of intellectual activity). Intellectual property protection is critical to fostering such achievements (in other words object of intellectual property). So, if the state has no effective system of intellectual property protection, individuals and enterprises would not reap the full benefits of their inventions and would focus less on research and development or would register their innovations in the states where they will be protected.

The importance of intellectual property is illustrated by the following data (according to the report on the protection and enforcement of intellectual property rights in third countries made by European Union in 2013): intellectual property as intangible assets now represent as much as 85% of companies corporate value; in 2011 the income from European Union services exports of licences resulted in payments of royalties valued at € 39 billion [1].

It is necessary to mentioned that the costs to those businesses whose products are pirated and counterfeited include: loss of sales; competitive disadvantages of enterprises; loss of goodwill and prestige by a brand, etc.

It's a pity, but the level of intellectual property protection in Ukraine remains on a low level. It's not a secret that Ukraine is leading state in infringements of intellectual property. As evidence of such statement are reports of various international organizations which protect intellectual property rights.

For example, in 2013's Special 301 Report, United States Trade Representative designates Ukraine as a Priority Foreign Country in intellectual property

infringements (the “Special 301” Report is the result of an annual review of the U.S. of intellectual property rights protection and enforcement in trading partners (95 states) around world).

According to this “Special 301” Report, Ukraine is the most recent recipient of this designation, and the state which has earned this designation for the longest period of time. Ukraine was also designated a Priority Foreign Country in 2001 [2].

In accordance with review of Business Software Alliance in 2011, the PC software piracy rate in Ukraine was: in 2007 – 83% (commercial value of unlicensed software - \$403 mln.); in 2008 – 84% (commercial value of unlicensed software - \$534 mln.); in 2009 – 85% (commercial value of unlicensed software - \$ 272 mln.); in 2010 – 86% (commercial value of unlicensed software - \$571 mln.); in 2011 – 84 (commercial value of unlicensed software - \$647 mln.) [3].

According to the Global Competitiveness Reports (yearly reports published by the World Economic Forum), in 2010-2011 Ukraine took 113 place in intellectual property protection rate (total number of states was 139); in 2011-2012 – 117 place (total number of states was 142); in 2012-2013 – 120 (total number of states was 144) [4], [5], [6].

Some words about The International Property Rights Index (the product of the efforts of the Washington, DC-based Property Rights Alliance). The Property Rights Alliance is dedicated to the protection of property rights (physical and intellectual) in the U.S. and around the world. Property Rights Index recognizes that all forms of property must be secured. In 2013, in the category of intellectual property right, Ukraine got index 4,2 (maximum 10) and took 113 place (total number of states was 131) [7].

Historical past of our state deprived of its citizens the principle of respect for property rights (the same applies to intellectual property). I'm sure, that if we will give a choice for citizen of Ukraine: pay for the licensed software or download piracy software, he will choose the second option.

However, this is very wrong. Times have changed – intellectual property rights recognizes inviolable and infringements of these rights is illegal and must accordingly qualify.

The main problematic aspects in the field of intellectual property protection in Ukraine can be briefly explained as follows:

- unfair, nontransparent administration of the system governing collecting societies (in 2012, the State Intellectual Property Service of Ukraine revoked the authorization of the Ukrainian Music Rights League, a collecting society that producers report had fairly disbursed royalties. This action has been credibly characterized as an attempt to empower rogue collecting societies, including a rogue collecting society that reportedly has strong ties to government officials. Moreover, in August 2012, Ukrainian courts issued a ruling that eliminated the current procedure for accrediting all collecting societies. Currently there are no authorized collecting societies for producers or performers rights in Ukraine);

- widespread and admitted use of piracy software by the Ukrainian Government (while the Government of Ukraine budgeted 100 million UAH for 2013 software legalization in state institutions, the government has not spent this money or taken other steps toward legalization, and disbursement of the funds is uncertain. As Volodymyr Polishchuk, head of the press service of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine, said: “our ministry use in our work 47% piracy PC software”. The same situation is in Ukrainian Armed Force and Ministry of Revenue and Duties of Ukraine);

- persistent failure to implement any effective and transparent system to combat online piracy (online piracy now has significant and growing consequences for both the Ukrainian market and for international trade. For example, ExtraTorrent.com, which is based in Ukraine, professes to be “The World's Largest BitTorrent System.” This site is the 76th most visited site in India, and among the top 200 sites in six other countries (including the United Kingdom and Australia), illustrating how Ukraine has become perceived as a safe haven for online piracy);

- problems in public governing in the sphere of intellectual property

(the judicial system of Ukraine suffers from significant delays, a lack of judges who lack relevant intellectual property rights expertise. Also, the number of intellectual property inspectors at the State Intellectual Property Service of Ukraine has been significantly reduced), etc.

Thus, government policy in the field of intellectual property should be reformed. There are criminal liability (articles 176, 177, 229 of Criminal Code of Ukraine) and administrative liability (articles 51-2, 164-9 of Code of Ukraine About Administrative Offenses) in legislation of Ukraine for intellectual property infringements. But even such provisions in legal acts of Ukraine don't promote adequate protection of intellectual property in our state.

Criminal law – together with disposition of the state monopoly on the use of force – has traditionally been thought of as an area belonging to the core of national sovereignty and competence.

I agree with the doctrinal positions that criminal liability is the most severe type of liability and it should be used in exceptional cases. The type of applying liability for violations should differ from the level of public danger. However, as I mentioned above, none of the actions taken by the government of Ukraine did not bring the desired results.

On my mind, our government should implement effective prevention policy. There is not enough information about the intellectual property infringements in the media or on TV in our country. However, government policy reduces to ignorance existing situation in the sphere of intellectual property protection. During the last years government do nothing in order to prove the illegal use of intellectual property. One of the possible ways out may be provision in legislation that all public authorities should set on their PC free software (for example: Linux as free and open source software operating system for computers).

On my point of view, the very important step is to improve methods of investigation of crime in the sphere of intellectual property, as many law enforcement officers don't have the specific knowledge in the intellectual property law. Also, there are no special methods for calculating pecuniary injury caused by illegal use of

intellectual property objects. All of these factors contribute to lower crime detections in our state.

In my opinion, the penalties for intellectual property crimes first of all should have a material nature, because most of them committed for profit. Therefore it is necessary to increase the fines for committing these crimes.

The above mentioned confirms that the issue of intellectual property protection in Ukraine is very important and the improvement of the situation in our state will give positive impact on economic, political and international level.

1. Report on the protection and enforcement of intellectual property rights in third countries – <http://trade.ec.europa.eu/doclib/html/150789.htm>;

2. 2013 Special 301 Report / United States Trade Representative. May 2013. - <http://www.ustr.gov/sites/default/files/05012013%202013%20Special%20301%20%20Report.pdf>

3. Shadow market 2011 bsa global software piracy study ninth edition - http://globalstudy.bsa.org/2011/downloads/study_pdf/2011_BSA_Piracy_Study-Standard.pdf

4. The Global Competitiveness Report 2010-2011 - http://www3.weforum.org/docs/WEF_GlobalCompetitivenessReport_2010-11.pdf

5. The Global Competitiveness Report 2011-2012 - http://www3.weforum.org/docs/WEF_GCR_Report_2011-12.pdf

6. The Global Competitiveness Report 2012-2013 - http://www3.weforum.org/docs/WEF_GlobalCompetitivenessReport_2012-13.pdf

7. 2013 International property rights index - <http://www.propertyrightsalliance.org/userfiles/2013%20International%20Property%20Rights%20Index-PRA.pdf>

Dziuba Andriana

1st year post-graduate

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Professor Olena Zelenska

LEGAL AND ETHICAL CONSIDERATIONS ON HUMAN ORGANS AND TISSUE TRANSPLANTATION

Introduction

Transplantation of human organs and tissues is considered to be one of the most complex medical manipulations. This advanced treatment gives a chance to save a huge number of patients who suffer at the end-stage organ failure. According to the Global Observatory on Donation and Transplantation, approximately 154,000 transplantations are performed worldwide annually [1]. However, it is estimated that this does not cover global needs. Long periods on the waiting list for organs may result in patients dying before transplantation. Legal regulation and strategy policies are the best tools to improve the organ and tissue donation rates.

The topicality of the paper

Organ shortage is the main challenge which the field of transplantation faces today. The problem is that each transplantation requires the removal of appropriate anatomical material from the donor («*ex vivo*» – alive or «*ex mortuo*» – posthumous). Taking this into account the main task of legal regulation of relations in the field of transplantation is to establish the binding rules for the legality of such removal and, accordingly, to balance the interests of the recipient and the donor.

The aim of the paper

This paper deals with some ethical and legal aspects of performing human organ and tissue transplantation.

The body of the paper

The term «transplantation» is generally understood to mean the treatment method that enables human life and health saving. It includes the replacement of diseased organs or tissues for healthy ones. The etymology of the term «transplantation» is derived from Latin, where the verb «*transplantare*» is translated as an act of uprooting and moving or grafting. According to the Merriam Webster Medical Dictionary, the term «transplantation» is defined as a way to transfer (an organ or tissue) from one part or individual to another [2].

The legal understanding of transplantation is indicated in the definitions provided by the European Union. The Directive of the European Parliament and the Council 2010/45/EU of 7 July 2010 on standards of quality and safety of human organs intended for transplantation describes «transplantation» as a process intended to restore certain functions of the human body by transferring an organ from a donor to a recipient. Moreover, it emphasises that organ transplantation «...has become an established worldwide practice, bringing immense benefits to hundreds of thousands of patients»[3]. Article 13 of this Directive claims that donations of organs from deceased and living donors should be voluntary and unpaid.

The Oviedo Convention for the Protection of Human Rights and Dignity of the Human Being with regard to the Application of Biology and Medicine is another legally binding document establishing basic principles in the field of biological and medical applications. This Convention tends to prohibit financial gain for the body or its parts. The principles of consent, non-discrimination, protection of private life and access to information are also fundamental under the provisions of this Convention.

The World Health Organization (WHO) could not hold itself aback from the problem of donation and transplantation as well. It explains that transplantation of human organs and tissues saves hundreds of lives and restores essential functions of human organism whereas no alternatives of comparable effectiveness exist. For this reason the World Health Assembly initiated the preparation of WHO Guiding

principles on human cell, tissue and organ transplantation. These principles call on member states:

- to promote the altruistic and voluntary donation and increase public awareness and understanding of the benefits of the voluntary non-compensatory provision of tissues and organs as such from deceased and living donors;

- to resist seeking financial gain or advantages from human body and organ trafficking;

- to develop a system of transparent allocation of organs and tissues, guided by the clinical criteria and ethical norms, as well as an equitable access to the transplantation services in accordance with the national capacities;

- to improve the safety and efficacy of donation and transplantation by promoting international best practices;

- to collaborate in collecting data including adverse events, safety, quality and ethics of donation and transplantation [4].

There is a number of medical, legal, religious, cultural and ethical considerations associated with organ and tissue transplantation. The ethical ground of transplantation is consent. The Oviedo Convention obligates that an intervention in health may be carried out only after free and informed consent. In the situation of post-mortem donation, consent can be given by the relatives, who know the willingness of the deceased person to donate.

In general, there are two legal systems for consent or authorisation to legalize donation of organs and tissues after death. These systems are usually called an «opting-in system» and an «opting-out system». According to the first one, donation can be legal in the case if the person in life explicitly expressed his/her willingness to donate, or when the family member gives consent. Under the second system, organ donation takes place in each case, except there is evidence of any objection of the deceased person. Following this, the opting-out system presumes the consent for organ and tissue transplantation. Alternatively, the opting-in system requires explicit consent for transplantation. Each country is authorized to establish

its national consent system based on effectiveness and efficiency criteria. The important thing is that all the national systems should enable the withdrawal of consent.

The opting-in system is established in three of the four United Kingdom administrations (England, Scotland and Northern Ireland), whereas Wales has opting-out system. Spain has opting-out legislation and takes global leadership in organ donation and transplantation.

Ukrainian Law «On the Application of Transplantation of Anatomical Materials to Human» dated May 17, 2018 establishes the opting-in system. Article 16 of this Law stipulates that every adult capable person can explicit its written consent or dissent to removal of anatomical materials from his/her body for the purposes of transplantation [5]. However, Ukrainian transplantologists emphasize that the opting-out system would significantly increase donation and transplantation rates. Another point of view seems to show that opting-out system tends to contradict the principles of human autonomy, self-determination and bodily integrity, which are immanent to every person. Human autonomy, self-determination and bodily integrity are all concerned with the protection of the moral status of the person. Thus, it is essential that these principles are respected and promoted for everyone who could be identified as potential donor.

Other internationally recognised principles of organ and tissue transplantation include, *inter alia*, the certification of death in accordance with national legislation before the explantation of organs from deceased person and the allocation of organs based on transparent, non-discriminatory and scientific criteria [3].

Certification of death means that the person must be declared dead before any vital organ or tissue is selected for transplantation. The introduction of organ transplantation has raised some difficulties. To solve these difficulties the concept of «brain death» has been introduced. In general, it occurs when the entire brain including the brain stem has no detectable function. Brain death certification is obligatory before performing transplantation. It follows the ethical rule «First do

no harm!» (latin *primum nill nocere*) expressed in the Hippocratic Oath which is fundamental in the traditional medical practice.

Another guarantee for human rights provides that all transplantation programmes should be based on goodwill and philosophy of altruism. Within the three major religions, Christianity, Judaism and Islam, donation and transplantation act is considered as a higher good. The Christian religion encourages any act of altruism (including donation and transplantation) as long as it does not violate the dignity of the human person [6]. Thus, religion plays a central role for most of us in the decision whether to donate our organs or tissues for transplantation.

Conclusions:

Organ and tissue transplantation has become an established medical practice, which seems to bring immense benefits to thousands of patients around the world. Therefore, there is a need for common legal and ethical principles for the donation and transplantation practices. Such principles would facilitate the safety, provide guarantees for donors and recipients and reduce violation of fundamental human rights and freedoms, in particular, human autonomy and physical integrity.

-
1. Global Observatory on Donation and Transplantation. URL: <http://www.transplant-observatory.org>
 2. Merriam-Webster Medical Dictionary. URL: <https://www.merriam-webster.com/medical/transplantation>
 3. Directive 2010/45/EU of the European Parliament and of the Council of 7 July 2010 on standards of quality and safety of human organs intended for transplantation. URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2010/53/oj>
 4. World Health Assembly (2010), Human organ and tissue transplantation: WHA63.22. URL: https://apps.who.int/gb/ebwha/pdf_files/WHA63/A63_R22-en.pdf?ua=1
 5. On the Application of Transplantation of Anatomical Materials to Human : The Law of Ukraine, dated May 17, 2018 No 2427–VIII. Voice of Ukraine. 2018. No 115 (in Ukraine).

6. Mnyongani FD;Slabbert M;Goolam N. (2011) Law religion and organ transplants. KOERS:Bulletin for Christian Scholarship 76(2).

Dziuma Viktoriia

1st year holder of Master degree

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Bondarenko Viktoriia

PREPARING FOR CRIME - INDIVIDUAL PROBLEMS

One of the institutions of criminal law of Ukraine is the institution of unfinished crime. Preparation for a crime did not always have an independent criminal law significance: it either was considered in conjunction with an attempt within the framework of an unfinished crime, or was part of the concept of attempt.

N. Maslak examines preparation for a crime in two aspects: 1) as a stage of committing an intentional crime and 2) as an independent type of crime. Here, preparation is considered a stage of the crime when a person committed an attempted crime or a completed crime after it.

In this case, it is absorbed by the next stage of the crime and thus does not entail an independent criminal assessment. In the case when the implementation of the criminal intent of the person stopped at the stage of creating conditions for the commission of a crime, preparation is an independent type of crime.

At one time, M. Tagantsev substantiated the position that preparation for a crime should be criminally punishable only in cases where the preparatory actions were successful and complete. After all, the instrument of the crime, the scientist noted, is not a gun in itself, but only a charged one, not poison in general, but poison mixed with food and placed in such a way that the victim could eat it.

V. Navrotskyi, who believes that unfinished preparation – "preparation for preparation" or "attempt to prepare" – an attempt to purchase or adapt tools or means of committing a crime, to create conditions for committing a crime cannot

be assessed as the first stage of the crime, shares this view. Such acts, due to their remoteness from the completed encroachment and because they do not pose a real threat to the object of the crime, do not pose a public danger.

In our opinion, the main criterion for distinguishing the stages of the crime is to determine the moment of beginning and end of the crime. Therefore, if during the preparation of the commission of a crime provided for by the Special Part of the Criminal Code of Ukraine, for which the subject is preparing, has not yet begun, it can be called an “unsolved” crime.

V. Tykhy defines preparation for a crime as an activity to create conditions for committing a crime. Accordingly, such actions always threaten public safety. In this regard, it is concluded that the object of preparation as an independent type of crime is public safety.

We can distinguish between objective and subjective sides of preparation. From the objective point of view, preparation for a crime common to the actions of the perpetrator is that they consist only in creating conditions for the commission of a crime, which is not completed for reasons beyond his control.

The subjective side of preparation for a crime is manifested only in the form of direct intent, i.e. the person realizes that he creates the conditions for committing a crime and wants to create such conditions.

The objective side of preparing for a crime includes finding the means or tools to commit a crime. These are any actions of acquisition, receipt, temporary borrowing, purchase, search for means or tools to commit a crime, etc. P. Fris, in particular, believes that searches constitute any action aimed at acquiring the means or tools to commit a crime. They can be their purchase, theft, exchange, manufacture and other actions because of which the tools and means of committing the crime fall into the possession of the offender.

There is a second component – the adaptation of tools and implements. Before committing a socially dangerous act, the offender must adapt the means and tools to commit a specific crime. That is, to bring them into a state that would make their use possible and facilitate the process of committing a crime.

The third component of the objective side of preparation is the search for accomplices. This can be defined as any action to attract, involve others in the crime: the perpetrator, organizer, instigator, accomplice, and so on. A person is recognized as a perpetrator of a crime when he commits a crime directly, i.e. personally commits the objective side of the crime, or by using other persons who, in accordance with the law, are not subject to criminal liability. If a juvenile who has not reached the age of criminal responsibility was used to commit the objective side of the crime, the organizer or instigator should not only be recognized as the perpetrator of the crime she committed, but also further qualify his actions under Art. 304 as the involvement of a minor in criminal activity.

Part 3 of Art. 27 defines the organizer as a person who organized the commission of a crime (crimes) or directed his (their) preparation or commission. The organizer is also a person who formed or led an organized group or criminal organization, or a person who provided funding or organized the concealment of criminal activities of an organized group or criminal organization. If a person participated in the commission of one crime as an organizer, and in another – as a perpetrator, accomplice or instigator, his actions in each case must receive an independent legal assessment.

Part 4 of Art. 27 states that the instigator is a person who persuaded, bribed, threatened, coerced or otherwise persuaded another accomplice to commit a crime.

Part 5 of Art. 27 defines an accomplice as a person who by advice, instructions, provision of means or tools or removal of obstacles facilitated the commission of a crime by other accomplices, as well as a person who promised in advance to hide the offender, tools or means of crime, traces of crime or objects whether to sell such items or otherwise facilitate the concealment of a crime.

The fourth component is conspiracy to commit a crime, which is an agreement of two or more subjects of the crime to commit jointly a socially dangerous act under the Special Part of the Criminal Code. It is important to characterize this type of preparation to be aware of its difference from finding accomplices. Search for accomplices is available when the person is only in the

process of searching. Conspiracy to commit a crime occurs when it actually took place, another person agreed to the proposal to act together to commit a crime, but these people were, for example, exposed.

The fifth component is the removal of obstacles. The removal of obstacles means the elimination of obstacles to the realization of the criminal intent of the accomplices. It can be expressed in leaving the room where the performer should enter unlocked, disabling the alarm or, conversely, not turning it on, disabling communications, and so on.

The concealment of the offender, instruments or means of crime, traces of crime or objects obtained by criminal means, as well as the acquisition and sale of such objects constitute aid only if they were promised before or during the commission of the crime. Such actions can be recognized as aiding and abetting and in the absence of a promise to commit them, if through their systematic commission, they gave the performer reason to count on such assistance from the accomplice [5].

Conclusions. Thus, preparation for a crime can be determined one of the stages of an unfinished crime. Recognition of preparation as an independent type of crime with the appropriate composition logically requires a milder sanction for this type of crime. This is defined in Art. 68 of the Criminal Code of Ukraine as part two of the following content: The article also identifies objective and subjective sides of preparation, in particular, the search for tools or implements, adaptation of tools or implements, conspiracy to commit a crime, removal of obstacles and others.

1. Maslak N. V. The basis of criminal liability for preparation for crime. *Criminal Law of Ukraine*. 2006. № 4. P. 3–10.

2. Burdin V. Public danger of preparation for crime. URL: <http://www.chasopysnapu.gp.gov.ua/ua/pdf/4-2015/burdin.pdf>

3. Tykhyi V. P. Preparation for crime. *Bulletin of the Constitutional Court of Ukraine*. 2004. № 3.

4. Fris P. L. Criminal law of Ukraine. General part: Textbook. Kyiv: Attica, 2004. P. 169.

5. Commentary to the Criminal Code of Ukraine. URL: <http://yuristonline.com/ukr/uslugi/yuristam/kodeks/024/027.php>

Fedyshyn Ilona

1st year post-graduate

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Professor Olena Zelenska

CRIMINAL LEGAL DEFINITION OF A STATESMAN UNDER UKRAINIAN LEGISLATION

The changes in Ukraine's external and internal security environment (including the annexation of the Autonomous Republic of the Crimea and the Joint Forces Operation in the east) have given some impetus to review the Ukraine's national security fundamentals. Reforming the national security of Ukraine and the defence of the statesmen who ensure this security is impossible without its proper criminal legal support. One of such aspects of the national security of Ukraine is the criminal law protection of life, health, freedom, dignity, property, lawful actions and expression of will of some statesmen in connection with their activities. The concept of a "statesman" has different legal regulations and does not contribute to the adequate criminal law protection of this category of the victims. So, it seems relevant to review the content of this concept and improve the certain criminal law provisions that provide liability for crimes against the statesman.

The state authorities, their representatives and public figures have a special role in the processes of state building and development of the Ukrainian society. In this regard, the state creates a system of the legal guarantees, which are aimed at ensuring the personal safety of these persons because of their activities, as well as the safety of their close people. There are the guarantees of a criminal nature

among them. However, a number of issues related to the legal protection of the statesmen remain unresolved, in particular, the concept and legal status of the statesmen are not enshrined in law and there is no generalized single list of the officials who are considered to be the statesmen in Ukraine. Several special papers are devoted to the research of this problem in the modern science of criminal law, among which the researches of O. Sotula, L. Moshnyaga, O. Kyyashko, O. Zvonaryova. However, the problem of defining the concept of the statesman remains controversial. Its solution has not only the theoretical but also the important practical significance, first of all, for the right qualification of the committed criminal offense and the legality of sentencing [14].

The aim of the paper is the research of the provisions of current legislation and legal literature concerning defining the concept of the statesman, establish the social importance of his protection by criminal law and the formation of the theoretical conclusions.

The theory of law requires to clearly define the essence of the phenomenon and to formulate such definitions of the concept that would not allow double interpretation or lead to the terminological confusion [1]. Trespass on the life of the statesman, on the political system, on the state and social order at all times and in all states has been considered and is considered to be of a special nature, requiring a special approach by the legislator [9]. In this regard, for their full criminal-legal protection, it is important to find out the meaning of the concept of the "statesman", because under current criminal law, trespass only on these persons may constitute criminal offenses under Art. 112, 344, 346 of the Criminal Code of Ukraine (Article 112 "Trespass on life of a statesman or a public figure"; Article 344 "Interference in activity of a statesman"; Articles 346 "Threats or violence against a statesman or a public figure"). O. Sotula analyzed the relevant literature and made the conclusion that in legal science there was no clear, generalized terminological concept of the statesman [12]. At the same time, the scholar gives advice that in determining the essential features and scope of this concept, we should, first of all, assume that it does not cover any citizens, but a rather narrow

category of people. Secondly, this concept has the same features and the same meaning as the concept of the same name used in different branches of law. There can't be, for example, "one's own" statesman in criminal law, "one's own" public figure – in administrative law, and so on. The terminology and the content of concepts in different branches of law must be fundamentally the same. Otherwise, there is confusion of the concepts, which can lead to infringement of legality. And, thirdly, it is obvious that each of these concepts is characterized by its own specific features and content and is different from the others [12].

It is appropriate to start the research with the direct interpretation of the words. The glossary of academic terminology defines the term "statesman" as one who holds a leadership position; one who is distinguished by his activity and energy at any work, in any field of life "[11]. The dictionary of the Ukrainian language edited by P. Dotsenko and L. Yurchuk states the word "statesman" as "the person who holds a leading position", in S. Ozhegov's explanatory dictionary the "statesman" means "a person who has shown himself in any social activity" [13]. The term "state" in the academic dictionary is outlined in several senses: "state" is one "which is important for the state, can affect the state of its affairs", and "which is directly involved in governing the state" [11].

The concept of a statesman is not new in our legislation: even in Soviet times, legislators tried to develop appropriate terminology in the field of criminal law. Once Professor M. Bazhanov understood the terms "statesmen" as persons who perform relevant functions on behalf of the Soviet state or its bodies in the management of organizational, administrative, economic, socio-cultural and other activities (Ministers of the USSR or the Union Republics, their deputies, other officials of ministries, committees or departments) [7].

Of course, there were attempts to define the term "statesman" in the domestic legal literature, but they were usually conditional and vague. For example, Ye. Smirnov believes that a statesman is an official who has the authority to carry out the state activities, make and implement the decisions in the state. V. Stashys considers the statesman as a person who performs the important state functions in

the political, economic, cultural areas [12]. P. Mykhalenko believes the statesman to be a person who performs the important state functions in the field of the political, economic, cultural life, such as the deputies of Soviets, members of the government, heads of the ministries, state committees, etc. [6].

However, the most comprehensive definition was given by O. Sotula, who proposed the following definition: "a statesman is a senior official of the state or a member of the higher state authorities, who enjoys the right to vote in all the matters considered at the meetings of these bodies, if it is explicitly stated in the laws of Ukraine" [13].

The analysis of the Criminal Code of Ukraine revealed three articles that established criminal liability for illegal influence on the statesman (Article 112 "Trespass on life of a statesman or a public figure"; Article 344 "Interference in activity of a statesman"; Articles 346 "Threats or violence against a statesman or a public figure"). However, some shortcomings of the criminal law protection of these victims are identified in this analysis. First of all, the position of such articles indicates a different generic object of crime (Articles 112 of the Criminal Code of Ukraine – the national security; Articles 344, 346 of the Criminal Code of Ukraine - the authority of the public authorities). As the illegal influence on the statesman is carried out in connection with his state activity, first of all damage is caused to the state security. But, is it correct to single out a public figure (a leader of a political party) together with the a statesman among the victims of crimes [8]. According to the Law "On the Fundamentals of National Security of Ukraine" there are numerous threats in the domestic political, informational, economic, environmental, scientific and technological spheres and in the field of the state security [3]. In this regard, we can make a conclusion that if the trespass on a statesman belongs to the Section of the Criminal Code of Ukraine "Crimes against the foundations of national security of Ukraine", the activities of the statesman should include the powers in domestic policy, information, economic, environmental, scientific-technological spheres and in the field of the state

security. In our opinion, this definition should be used in the definition of the "statesman".

Secondly, the categories of the victims of crime do not have the same meaning. Thus, Articles 112 and 346 of the Criminal Code of Ukraine provide for the identical lists of the officials referred to the statesmen (President of Ukraine, Chairman of the Verkhovna Rada of Ukraine, People's Deputy of Ukraine, Prime Minister of Ukraine, Member of the Cabinet of Ministers of Ukraine, Chairman or Member of the High Council of Justice or a Member of the High Qualifications Commission of Judges of Ukraine, the Chairman of the Constitutional Court of Ukraine or the Supreme Court of Ukraine, or higher specialized courts of Ukraine, the Prosecutor General, the NABU Director, the VRU Commissioner for Human Rights, Head or another Member of the Accounting Chamber; Chairman of the National Bank of Ukraine). A broader list of such victims of crime is provided by Art. 344 of the Criminal Code of Ukraine (in addition to the mentioned officials are: a representative of the Ukrainian Parliament's Commissioner for Human Rights, Chairman or Member of the Central Election Commission, Member of the National Council of Ukraine on Television and Radio Broadcasting, Chairman of the Antimonopoly Committee of Ukraine, Chairman of the State Television Committee and broadcasting of Ukraine, a member of the National Commission for State Regulation of Energy and Utilities) [8]. Not only the Criminal Code of Ukraine contains a list of the statesmen, but also the other legal acts, in particular the Law of Ukraine "On State Protection of Public Authorities of Ukraine and Officials". The Law of Ukraine "On Prevention and Counteraction to Legalization (Laundering) of Proceeds from Crime, Financing Terrorism and Financing Proliferation of Weapons of Mass Destruction" also contains a list of "national public figures". But, almost all these lists in different regulations of the statesmen are not identical. O. Sotula states that in the criminal legal literature there is no proper justification for why these officials are classified as the statesmen, which regulations guided legislators and legal scholars, compiling this list [12].

The analysis shows that at the legislative level there is no defined concept of the "statesman", and most importantly there is no single generalized list of the persons who should be considered the statesmen in Ukraine. Because, in the various current legal acts, the lists of the public figures are not identical, and therefore this problem remains unresolved. Of course, Ukraine is at the stage of the active state formation – the new senior government positions will be established, the content of the existing positions will change, some of them may be abolished altogether. Therefore, this list will require the constant adjustment. In our opinion, there is no other solution to this problem.

1. Армаш Н.О. Про права, обов'язки та повноваження державних політичних діячів. *Правова інформатика*. 2015. № 1(45). С. 83-88.

2. Бантишев О. Ф., Шамара О. В. Кримінальна відповідальність за злочини проти основ національної безпеки України: (Проблеми кваліфікації). [3-тє вид., перероб. та допов]. Київ; Луганськ: Віртуальна реальність, 2014. 197 с.

3. Дудоров О.О., Хавронюк М.І. Кримінальне право: Навчальний посібник. [за заг. ред. М.І. Хавронюка]. К.: Ваіте, 2014. 944 с.

4. Закон України Про основи національної безпеки України [Електронний ресурс] : редакція від 07.08.2015, № 964-IV // Законодавство України / Верховна Рада України. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/main/964-15>

5. Звонарьов О. Ю. Кримінальна відповідальність за посягання на життя державного чи громадського діяча [Текст]: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08. К., 2003. 194 с.

6. Кияшко О. О. Посягання на життя державного чи громадського діяча: кримінально-правові та компаративістські аспекти: дис. ... канд. юр. наук: 12.00.08. Одеса, 2019. 289 с.

7. Кримінальний кодекс України: Офіц. видання. К.: Видавничий Дім Ін Юре, 2001. 336 с.

8. Кузнецов В. В. Удосконалення кримінально-правового регулювання відповідальності за злочини проти державного діяча [Електронний ресурс]. Питання боротьби зі злочинністю. 2017. Вип. 33. С. 23-31. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pbzz_2017_33_5

9. Логвиненко А. О., Сова Т. В. Кримінально-правова характеристика об'єктивної сторони посягання на життя державного чи громадського діяча [Електронний ресурс]. Журнал східноєвропейського права. 2018. № 58. С. 87-92. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/jousepr_2018_58_14

10. Самороков В. О., Сахнюк В. О. Кримінально-правова характеристика посягання на життя державного чи громадського діяча. Науковий вісник Херсонського державного університету. 2017. № 5. С. 106-109.

11. Словник української мови : в 11 т. [голов. редкол.: І. К. Білодід та ін.]. Київ: Наукова думка, 1976. Т. 2: Г–Ж. 550 с.

12. Сотула О.С. Кримінально-правове визначення державного і громадського діяча за законодавством України. Правова держава. 2002. №4. С. 95-99.

13. Сотула О. С. Кримінальна відповідальність за посягання на життя державного чи громадського діяча: дис. ... канд. юр. наук: 12.00.08. Харків, 2003. 201 с.

14. Чорний Р. Л. Проблеми визначення поняття державної діяльності в Законі України про кримінальну відповідальність [Електронний ресурс]. Право і суспільство. 2014. № 1. С. 170-175.— Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pis_2014_1_34.

Havrylyuk Olena

1st year master degree student

Lviv State University of

Life Safety

Scientific Adviser

Ivanchenko Mariia

IMPROVED TRANSPORT TECHNOLOGIES – MEANS OF ENVIRONMENTAL PROTECTION

There is a trend towards increased mobility in all modern societies. The increase in individual mobility is due to a number of causes: demographic, institutional, technical, together with economic growth, and to the geographical structure of cities and regions to the localization of different activities and to changed life-styles. Increasing freight transport is a consequence of economic growth as well but also of increased specialization and dispersed localization of industrial production. The basic aim of traditional transport policy has been to make transport systems as efficient and safe as possible in the interest of citizens and business,

In 19th century, the expansion of the railway was the focus. In the 20th century, the expansion and upgrading of the roads network was at the forefront of transport policy. Growing ecological awareness in the late 1960s and early 1970s introduced a new type of problem to be dealt with by transport policy. Around 1990, the problem of global warming began to influence the debate on transport policy. Referring to the Brundtland report 'Our Common Future', new transport policies were developed aiming at creating sustainable mobility of people and goods.

Earlier the advanced technologies have been used to increase the power and comfort of the vehicle rather than to decrease its fuel consumption. The only positive feature of the technical progress was a lower emission of HC, CO and NO especially when catalytic converters were used. But nowadays this problem is still actual as the number of car travel is much higher.

The potential for fuel-saving, even without sacrificing performance, is great.

This may be accomplished by lighter materials (like aluminium or composites), lower drag coefficient, lower rolling resistance and some sort of hybrid-electric drive.

From the other hand technical improvements can be discussed at different levels: long-term potential and long-term possibilities. The long-term technical potential for reducing energy-use and, consequently, emissions of CO₂ is considerable.

Regarding NO emissions from cars, the long-term technical possibilities seem promising. A combination of hybrid electric vehicle, catalytic converters and devices for taking care of cold-start emission could probably reduce emissions from cars. A reduction of more than 95 percent of the emissions from a modern car without a catalytic converter is within reach.

Apart from the potential of future technical development, it should not be forgotten that much can be done with available technology. A lot of fuel can be saved and emission reduced just by choosing the most fuel-efficient cars already on the market. Better maintenance of the vehicles is another, probably very cost-effective measure, especially for reducing emission of HC, CO, and NO.

1. Rugg, K. How to Drive Safety For Everyone: Driving a Manual Car with Safety and More: Driver Manual Book, 2021. – 53 p.

2. Driving Techniques for Safer Drivers. A Guide for Learner Drivers. Department of Transport, Driver and Vehicle Services, 2020. – 94 p.

Kachmar Marta

1st year post-graduate

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Professor Olena Zelenska

THE RIGHT TO MEDICAL CARE: A CIVIL ASPECT

The right to medical care is one of the constitutionally established, natural, integral, inalienable and inviolable human rights. The healthcare sector, in particular in terms of providing medical care, is in a state of transformation, and

the medical reform that is taking place at the present stage of the development of Ukraine requires the interaction of legislation and practical advice from international practice.

That is why a detailed analysis of the regulation of the right to medical care in Ukraine and the countries of the European Union, a study of the practice of its implementation, a study of the judicial practice of the European Court of Human Rights (ECHR), the Constitutional Court of Ukraine will allow us to comprehensively study the right to medical care and its provision.

The problems of civil regulation of the relations in the field of the medical activity are reviewed in the scientific works of the domestic and foreign scientists, such as O. Drozdova, M. Stefanchuk, R. Stefanchuk, I. Senyuta, T. Yamnenko, A. Yanchuk, J. Biebrach, A. Donald, M. Eisenberg and others.

The COVID-19 pandemic has forced many changes to the legislation to be made, in particular regarding the regulation of the right to medical care. The content of this right is disclosed in Article 284 of the Civil Code of Ukraine and includes the right to providing qualified medical care, the right to choose a doctor and change him/her, to choose the treatment modes in accordance with his/her recommendations, as well as the right to refuse treatment.

The relevance of this study lies in the fact that the Civil Code reflects both the protection of the personal non-property rights and their legal status in the general terms and requires a further development.

Taking into account the situation in the world and in particular in Ukraine in the healthcare sector it is increasingly necessary to research the concept of "medical care" in the system right to medical care. The health sector is at the stage of the transformation, and the medical reform needs the interaction of legislation and practical advice from international practices for better implementation.

The aim of the study is a comprehensive analysis of the general theoretical and civil law bases for regulating the right to medical care in Ukraine and the states of the European Union, as well as the specifics of its implementation in order to formulate proposals for improving the provision of this right.

National legislation does not establish a definition of the concept of the person's right to medical care, so on the basis of international legislation and doctrines, we propose such a definition of this concept. The right to medical care is the ability of every person to demand that subjects who provide medical services to the population take a set of measures aimed at preventing, diagnosing, treating and rehabilitating the physical and mental state of its health.

The right to medical care as a personal non-property right of the patient, according to R. Stefanchuk, must contain

- the rights related to the provision of medical care (the right to provide medical care in conditions that meet sanitary and hygienic requirements; the right to respect and humane treatment on the part of medical and service personnel; the right to choose a doctor, mode of treatment and medical institution; the right to hold the concilium and to consult with other specialists; the right to relief from pain due to illness or medical intervention, and the like);
- the rights related to the patient's informed consent (the right to receive complete, reliable, timely and accessible information about the state of their health; the right to receive complete, reliable, timely and accessible information about safe, effective, affordable and acceptable methods of prevention, diagnosis, treatment and medical and social rehabilitation of health; the right to receive complete, reliable, timely and accessible information about the chosen treatment mode and its consequences; the right to receive complete, reliable, timely and accessible information about the conditions for obtaining highly qualified health care services, etc);
- the rights that ensure medical secrecy (the right to secrecy about the fact of seeking medical help, about the established diagnosis, about the modes of prevention and treatment used, etc.).

Article 284 of the Civil Code of Ukraine states the right of an individual to receive medical care regardless of any circumstances. An individual who has reached the age of 14 and who has applied for medical care has the right to receive qualified medical care, the right to choose a physician and his/her replacement, the

right to choose the treatment modes according to his/her recommendations, as well as the right to refuse treatment.

The healthcare sector, in particular in terms of providing medical care, is in a state of the transformation, and the medical reform that is taking place at the present stage of the development of Ukraine requires the interaction of legislation and practical advice from international practice.

The patients should be ensured the right to quality health care that meets both modern technological standards and the principles of humanism and humanity in the relationship between the patient and the provider of the health services. Each patient should be guaranteed the quality and safety of provided medical care and the avoidance of the unreasonable risks to life and health in any medical intervention.

Medical care is the activity of entities that provide medical services to the population, aimed at preventing, diagnosing, treating and rehabilitating a person in order to preserve their physical and mental health through the provision of the appropriate medical services.

The right to medical care is the ability of every person to demand that subjects who provide medical services to the population take a set of measures aimed at preventing, diagnosing, treating and rehabilitating the physical and mental state of their health. The right to medical care as a personal non-property right of the patient includes the rights related to the provision of medical care, the rights related to the patient's informed consent, and the rights that ensure medical secrecy.

The international acts and practice of the ECHR among the defining principles of the patients' right to health care note proper awareness of the patient about his/her health condition, about the chosen modes of treatment and its possible consequences, as well as the possibility of medical intervention with voluntary informed consent of the patient or his/her representative, with certain exceptions (threat to the life of the patient).

In the context of the COVID-19 pandemic, legislation of Ukraine allows the processing of the personal data of a medical nature without the consent of a person and provided that the legislator has not clearly defined the criteria for determining the circle of persons in respect of whom the data processing is carried out without their consent, and also has not determined the future fate of such data after the end of quarantine, but before the end of the restrictive measures.

1. Constitution of Ukraine : Law of Ukraine No. 254k/96BP of 28.06.1996. Legislation of Ukraine: database / Verkhovna Rada of Ukraine. Updated: 01.01.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>

2. Civil Code of Ukraine: Law of Ukraine of 16.01.2003 No 435-IV. Legislation of Ukraine: database / Verkhovna Rada of Ukraine. Updated: 16.10.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>

3. Stefanchuk R. O. Personal non-property rights of individuals in civil law : synopsis of the dissertation for the degree of Doctor of Law : 12.00.03 / V. M. Koretsky Institute of State and Law of the National Academy of Sciences of Ukraine Kyiv, 2007.

Kantarovych Anna

1st year student

Ivan Franko National University of Lviv

Scientific Adviser

Holovach Tetiana

MONEY LAUNDERING: CONCEPT AND IMPACT

Money laundering raises significant issues concerning prevention, detection, and prosecution. Sophisticated techniques may involve many different types of financial institutions; many different financial transactions using multiple financial institutions and other entities, such as financial advisers, shell corporations, and

service providers as intermediaries; transfers to, through, and from different countries; and the use of many different financial instruments and other kinds of value-storing assets.

It may be helpful first to outline what money laundering is, and it will be argued here that there are two significantly different ways in which people use the term “money laundering”. The first is to mean the hiding of the illicit origins of funds in order to make tainted wealth look legitimate. The second – acquiring, possessing, or using proceeds of crime – comprises all acts that fall within the laws and regulations against money laundering, which are intentionally framed broadly to stimulate business, finance, and the professions to make it harder for criminals to legitimate their wealth in the first sense above [2].

Money laundering is, however, a fundamentally simple concept. It is the process by which proceeds from criminal activity are disguised to conceal their illicit origins. Basically, money laundering involves the proceeds of criminally derived property rather than the property itself [4].

Money laundering can be defined in a number of ways. Most countries subscribe to the definition adopted by the United Nations Convention Against Illicit Traffic in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances (Vienna Convention). Crimes unrelated to drug trafficking, such as tax evasion, fraud, kidnapping, and theft, for example, are not defined as money laundering offenses under the Vienna Convention. Thus, for example, the United Nations Convention Against Transnational Organized Crime (Palermo Convention) requires all participant countries to apply that convention’s money laundering offenses to the widest range of predicate offenses.

The Financial Action Task Force on Money Laundering (FATF), which is recognized as the international standard setter for anti-money laundering (AML) efforts, defines the term money laundering succinctly as “the processing of criminal proceeds to disguise their illegal origin” in order to “legitimize” the ill-gotten gains of crime [4].

Money laundering can occur in any country in the world, especially in those with complex financial systems.

Money laundering – defined broadly as the processing of criminal proceeds to disguise their illegal origin – is a potential risk to any commercial sector. However, due to industry efforts, existing regulations, and the detailed, electronic record keeping of the operators and financial intermediaries, the risks of money laundering in the remote gambling sector are minimal [3].

The e-gaming industry uses a broad set of techniques to reduce the risks of fraud and of money laundering, some of which make extremely sophisticated use of the data available in this technology – intensive area of leisure activity.

Online gaming companies licensed and regulated in the EU have chosen to comply with the Third EU Directive for the prevention of money laundering which applies only to casinos within the gaming sector. In addition, the regulated sector also subscribes to codes of conduct such as that of the European Gaming and Betting Association and the Remote Gambling Association [2].

Risk levels are a combination of criminal motivations, existing/developing criminal capacities, and situational opportunities for crimes offered by the ways control is organized.

Noteworthy is the opinion of V.A. Kumar, who believes that money laundering is a global problem and must attract global concerns. Without international cooperation, money laundering cannot be controlled. Money laundering must be combated mainly by penal means and within the frameworks of international cooperation among judicial and law enforcement authorities. It is vitally important to keep in mind that the simple enactment of Anti-Money Laundering Laws is not enough, the Law Enforcement Community must keep pace with the ever changing dynamics of money launderers who constantly evolve innovative methods which help them to stay beyond the reach of law [1].

1. Kumar, V.A. (2012) Money Laundering: Concept, Significance and Its Impact. European Journal of Business and Management, 2, 113-119.
2. http://www.egba.eu/pdf/Levi_Final_Money_Laundering_Risks_egaming%20280909.pdf
3. http://www.rga.eu.com/data/files/resources/fact_sheet_money_laundering.pdf
4. <http://www1.worldbank.org/finance/assets/images/01-chap01-f.qxd.pdf>

Kashchuk Marta

2nd year student

Ivan Franko National University of Lviv

Scientific Adviser

Lypchenko Tetiana

PSYCHOLOGICAL PRINCIPLES OF LEADER'S EFFECTIVE COMMUNICATION

Many people dream of being leaders in their surrounding. But unfortunately, not all of them know how to achieve this goal. Despite this fact, effective communication and intercourse with other people, including peers, can help.

Many believe that terms such as communication and intercourse are the same. Is it really the case? Intercourse is a specific form of interaction with people in society, a multifaceted process of human language, intellectual and mental activity aimed at establishing and developing contacts with other people. While communication is a very general concept.

The famous French writer Antoine de Saint-Exupery said: “The luxury of human communication is one of the highest benefits but you must be able to use that benefit... .” If one person has an apple and another has an apple, said the famous English playwright Bernard Shaw, then after the exchange they will have one apple. But if a person has an idea and another has an idea, then after the

exchange they will have two ideas. That is, during communication there is not only an exchange, but also the transformation of the property of each participant in communication in their common property. Therefore, it is through intercourse that a person is taught and educated, and assimilates various forms of social experience. At the same time, it is in intercourse that various features and qualities of a person, his inner world, which becomes accessible to others, manifest themselves and are revealed.

And communication is aimed at common understanding. For example, communication happens between a student who wants to learn and a teacher who wants to teach. In general, the communication process has three components:

1. Sender – one who speaks, writes, draws, etc.;
2. Message – what the sender transmits, that is, in some way encoded message in oral language, writing, drawing, song, etc.;
3. The recipient – the one who tries to understand the essence of the message and, accordingly, perceives it.

Thus, communication is not only what the sender conveys, but also what the recipient perceives.

Before moving on to the psychological foundations of effective communication of the leader, consider the parameters of intercourse. The following parameters of intercourse are identified:

1. Perceptual parameter of communication (how one person perceives another person) is both tact and sense of humor, here it is important to find a compromise and establish contact.
2. Interactive parameter – how exactly there is an exchange of influences between other people (reception of suggestion, reception of persuasion – influence on consciousness and logical thinking by giving examples). The leader cannot convince everyone, but suggestion always succeeds. It is also possible to add to this such a method as the method of infection (emotional unconscious transmission of mental mood from one person to another) and the method of identification (identification of human origin).

3. The information parameter involves knowledge of how to properly present cognitive and educational information, that is, information that the leader knows. For this information to be adequately perceived, it is not necessary to present it in the standard way, it requires special techniques.

The leader must be able to establish and maintain the necessary contacts with the team and outside it, have the knowledge, skills and abilities that ensure effective communication. It is important to remember that skills can be developed by working hard on yourself. Great leaders had their own secrets of communication. A person who wants to be a leader in his environment should also know them.

So, here are some rules:

1. Do not speak from above. No one will be completely sincere and frank with such a person. Authoritarian leadership has more disadvantages than advantages.

2. Remember to personalize. People love attention, in addition – attentive attitude to an individual has a positive effect on the whole team! The leader's task is not to splash general phrases, but to notice everyone's strengths.

3. Get to the bottom of it. Talk a little, but structured.

4. Learn to open your mind. People are different, so it is important to be open to different opinions, to listen to others.

5. Learn to listen. And analyze what the team says.

6. Replace "EGO" with empathy. Empathize with others and understand people's motives.

7. Notice what was not said aloud. A good communicator is an attentive communicator. He can understand the mood of the group even without words.

8. You always need to know what you are talking about. Be an expert on the subject and know about the situation in the team.

9. Address groups as individuals. Personalized attitude is important, it can even work wonders!

10. Be ready to change the message, change the course of thought if the situation requires it. Leaders are flexible people. If they can't adjust to the situation, they can easily adjust to the events [1].

How a leader motivates others using different phrases:

1. Try it, you will need it in life – a certain reward of behavior.
2. Try, no one will do it better than you – can be both manipulation but also increase self-esteem.
3. Try, otherwise I will punish you if you do not – a threat.
4. Try it, because I said to do it is – a commanding way.
5. Try, you promised – certain promises that were or were not, the formation of guilt should not be present, because it has a very negative effect on the image of the leader, on the contrary, you need to raise self-esteem.
6. Try, the fate of other people depends on you, do not fail – the moment of responsibility.
7. Try, your colleagues do the same and you do so – comparison, the leader should not apply such points.

Such phrases are not always correct and true, because you need to take into account the emotional state of the person and how he will perceive this information.

Here are three simple rules of motivation that a leader cannot do without.

1. To motivate others, you must be motivated yourself. A leader cannot lead if he lacks motivation. It originates from above and seeps to the lower levels of the organizational structure, influencing the performance of a particular person or employee.

2. Motivation requires a goal. It is impossible to motivate an individual employee or a group of people without setting a clear and specific goal. Listen to your own feelings or emotions. Your personal motivation increases if you have a goal that you want to strive for. And to motivate a certain number of people or the whole team, you need to set them goals for the day, week, month and year.

3. Motivation is not eternal. Motivation is a feeling, an emotional state. It is very easy to lose it, because we all know that emotions are changeable. Leaders need to keep this in mind and keep employees motivated if it starts to decline [2].

Thus, it becomes obvious that mastering your abilities to communicate requires a lot of practice. Being a leader is a very complex and responsible function that requires a variety of skills as well as personal qualities. It is important to remember that if you want something, you should make every effort to do so.

1. <https://uteka.ua/ua/publication/news-14-delovye-novosti-36-yak-pravilno-motivuvati-spivrobitnikiv>

2. <https://www.management.com.ua/notes/10-communication-secrets.html>

Khoroshaev Vladyslav

2nd year student

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Boyko Olesya

HOW TO OVERTHROW THE PUTIN REGIME - 10 FINANCIAL STEPS

Russian President Vladimir Putin's invasion of Ukraine is not going according to plan. In deciding to invade, Putin believed that the Ukrainians would lay down their arms, the government would be overthrown, and the world would stand aside while Russian troops could easily brake through to Kyiv. Instead, his army has suffered devastating losses: Russian losses in just three weeks are almost equal to US losses in Iraq and Afghanistan in two decades combined. Russia lost several high-ranking generals and thousands of soldiers, as well as a huge amount of armored vehicles and met with fierce popular resistance throughout Ukraine, as well as an unprecedented level of international condemnation that united the Western world and turned Russia into a global pariah.

Ukraine is fighting on its territory for peace at home and throughout Europe. The world must help the Ukrainians in this struggle, making the costs to Russia and Belarus unbearable. Bearing 10-20 billion dollars a day of war expenses and suffering economic and financial losses, Russia's economy is experiencing one of the worst crises in decades, as the value of the ruble falls to record lows and foreign companies withdraw.

Ten steps that our partners need to take to get the aggressor countries a gap that will pull them down:

1. Blocking access to SWIFT for Russia is largely agreed (this will be a significant blow to the Russian economy), further sanctions should affect Russian state assets, including banks, the Central Bank (the RCB still has many assets in hard currency in the West), and Russian investment funds – their assets must be frozen, transactions prohibited, including gold and swaps.
2. Blocking financial transactions that can help Russia and Belarus (i.e. no insurance of Russian operations, no leasing of Russian aircraft, possible extension to sea freight and passenger companies, etc., banning Russian ships from entering foreign ports to isolate Russian trade and travel.
3. Freezing the assets and financial accounts of Russian and close-circle Russian oligarchs of companies close to the Kremlin in each country and Belarusian officials close to Lukashenko.
4. Central banks may increase the weight of the Russian assets (loans, government securities, securities of state banks, and securities of enterprises) to like 200-300% of RWA for the capital adequacy calculation. And require the Russian assets as collateral to be counted as zero – some Swiss banks already did it; this will make Russian assets unattractive. Moreover, it will create a situation of margin calls on loans that use such assets as collateral (hypothesis – margin calls primarily for Russians abroad).
5. Include Russia and Belarus in the FATF black list as terrorist states/organizations to make it impossible for most financial institutions to work with them.

6. We need to push JP Morgan and Bank of America and BofA Securities to exclude Russian assets from their EMBI and MSCI indices – to encourage international clients not to invest in Russia by including them in their indices and reduce demand on Russian assets abroad for investors in index funds; Western state pension funds should ban every country from investing in Russian assets so that Russia cannot finance the war.
7. We need to approach Visa and MasterCard + other payment systems like PayPal, Western Union, MoneyGram, Paysend, Transferwise with the request to ban operations with the Russian cards, including their usage in e-commerce. Card transactions in Russia should not be possible. The remittances to the cards should not be allowed.
8. Revoking visas for Russians and closing the visa-free regime will not allow Russians to go abroad and withdraw cash from their bank accounts.
9. Ideally, global IT companies and startups should stop supporting Russian state-owned companies, especially in large industrial solutions.
10. And the last, perhaps the most painful for Europe – the sanctions on the export of Russian oil.

Putin has committed one of the gravest crimes of the twenty-first century and he deserves to be brought before an international tribunal along with those who carried out his orders.

Kurt Volker said: “Because Ukraine exists as an independent national identity that sees itself as part of a larger democratic tradition of values and ideals, russian occupation can never be successful.”

1. Doug Klain is an Assistant Director at the Atlantic Council’s Eurasia Center. Find him on Twitter @DougKlain.

(<https://www.atlanticcouncil.org/blogs/ukrainealert/vladimir-putin-has-nothing-but-bad-options-in-ukraine>)

2. Vladyslav Rashkovan, Alternate Executive Director, IMF Ukraine
<https://english.nv.ua/opinion/how-to-overthrow-putin-s-regime-10-financial-steps-50220526.html>

Kraws Katherina

1st year master degree student

Lviv State University of

Life Safety

Scientific Adviser

Ivanchenko Mariia

WAYS OF CAR ACCIDENTS PREVENTION

Car accidents can be terrifying experiences. Often, at least some of the people involved are injured, sometimes severely, and the automobiles that crashed are damaged.

Safety should always be your number one concern when behind the wheel of a car. In 2021, a total of 29,989 fatal accidents occurred in the United States, resulting in 32,675 deaths. Exactly 962 of these deaths were in auto accidents.

Accidents can often be avoided if certain precautions are put into place. Below are ten tips that could possibly prevent an auto accident and may even save your life.

Drive distraction free. Whether you are driving from Nashville to Memphis or from Tennessee to Kentucky, avoid distractions in your vehicle while you're behind the wheel. Never text and drive! If your kids are screaming or fighting, it is best to pull over to handle the situation. Avoid anything that takes your mind off of driving, even if only for a second. Distracted driving one of the most common car accident causes.

Beware of blind spots. Adjust your mirrors as needed to ensure that you're able to see all areas surrounding your vehicle as well as possible. Don't rely solely

on your mirrors; turn around to be certain that a vehicle is not in your blind spot. Remember, semi-trucks have large blind spots, so never assume that they see you.

Be familiar with your vehicle. Knowing how your vehicle performs is vital. How well can your car stop at a moment's notice? Are your tires good enough to drive in poor weather conditions? Understanding your car's performance capabilities will help you avoid driving situations that could lead to an accident.

Perform routine maintenance. As mentioned above, being familiar with your car is very important. This includes sticking to a routine maintenance schedule and keeping track of dates: when you last got new brakes, changed fluids, got new tires, etc. Your car will perform better when kept in good condition and will be safer to handle because it has been taken care of properly.

Use extra caution when driving at night. Drivers can be crazy during the day, but they are sometimes even more unpredictable at night. In the late evening you are more likely to encounter people driving under the influence, and your vision is not as good in the dark hours as during the day. Being hyper alert behind the wheel is especially important at night.

Scan the area. It's important to keep your eyes on the car in front of you, but you should also periodically scan the entire area in which you're driving. Just because someone is in another lane does not mean they will stay there. When approaching an intersection, look both ways before crossing to make certain someone isn't running the red light. You may be comfortable with your driving ability, but you never know who is driving near you. Always be aware of your surroundings.

Avoid drowsy driving. Driving when you're tired can create serious problems. Too many people get behind the wheel of a car when they haven't had enough sleep, and this means that they are not as alert as they should be. If you are too tired to drive, don't.

Change lanes cautiously. Cutting in front of people, changing lanes abruptly and not using turn signals are a few sure-fire ways to get involved in an accident. Being careless when changing lanes can also create road rage in others, causing

them to be reckless as well. Follow the proper rules and use common courtesy when lane changing.

Avoid the fast lane. While it seems convenient, when need to get off the interstate quickly or avoid an out of control car, the fast lane can become dangerous. If you use the center or right lanes, it's much easier to reach your exit as opposed to getting trapped in the fast lane. The left lane also attracts motorists who drive at high speeds and are more likely to cause accidents.

Don't drive angry. Time and time again research shows that people who get behind the wheel while angry drive more aggressively, leading to an increased risk in the likelihood of a car accident. Avoid driving when your emotions might get in the way of your better judgment.

Car accidents happen all the time – one drive down the freeway can attest to that. To avoid getting into one yourself, you need to account for yourself as a driver and for those around you, too. Not only will this lead to safer driving, but it can also save you time and unnecessary expenses.

1. Rugg, K. How to Drive Safety For Everyone: Driving a Manual Car with Safety and More: Driver Manual Book, 2021. – 53 p.

2. Driving Techniques for Safer Drivers. A Guide for Learner Drivers. Department of Transport, Driver and Vehicle Services, 2020. – 94 p.

Kuzo Yurii

2nd year student

Ivan Franko National

University of Lviv

Scientific Adviser

Skovronska Iryna

DANGEROUS SOCIAL MEDIA CHALLENGES TO AVOID

Humans are social creatures with an innate desire for attention. Social media capitalizes on this need, which is why people love joining viral challenges.

Some of these challenges – like the mannequin challenge and the trashtag challenge – are admittedly awesome. Others are just plain silly. Worse, many social media trends have proven to be dangerous and even deadly.

These days, the internet is exposing impressionable children and teens on everything from cursing to death defying stunts. In the past years, with the rise of social media, we witness a scary trend unfold right in front of our eyes: the series of social media challenges. Videos showing teenagers putting their lives in danger have been surfacing the Internet and it is getting out of hand. These dangerous challenges have resulted in serious injuries, even deaths. Some of the most dangerous social media challenges are distinguished as: *The Blue Whale Challenge*, *Momo Challenge*, *Car Surfing Challenge*, *The Fire Challenge*, *The Kiki Challenge* and others.

Now, thanks to social media, the thrill of challenging others can go widespread quickly. So-called “viral” challenges go global like wildfire and before you know it, millions of kids a day are trying these challenges and taking video of it in order to garner likes, clicks and followers on sites like TikTok and Snapchat. Unfortunately, many of them can be dangerous. In the last month, two viral challenges that can cause serious harm to teens have resulted in injuries in Ukraine.

One challenge that cropped up recently on TikTok is called the Outlet Challenge. Kids plug a phone charger or other wall plug into an outlet, then leaving a tiny gap between the plug casing and wall, they drop a penny onto the metal prongs, causing a big spark from the coin’s contact with the live electrical current. Needless to say, the Outlet Challenge is dangerous. Fooling with electricity is a bad idea and can result in anything from a small painful zap to something more serious, like an injury or death.

The latest dangerous internet trend has resulted in the tragic death of ukrainian teenager. One of the two girls was reported died from an overdose of some pills. More recently, we have heard about two girls swallowing 40 pills.

Described by those who cared about her as an otherwise happy and faith-driven teen, she was not one to experiment with drugs. However, she fell victim to what's been called the Benadryl Challenge on the video-sharing app TikTok. The challenge is to 'trip out,' or hallucinate, after taking a dozen or more doses of the pill. The dose that can cause a hallucination is very close to the dose that can cause something potentially life-threatening. The challenge was blamed for the hospitalization of at least three teens in other countries.

Large doses of medicine can cause seizures and, particularly, problems with the heart. The heart tends to go out of rhythm and not pump blood effectively. That's why parents are urged to monitor social media trends and start conversations with their kids. There have been many other dangerous viral challenges, these are just a few examples.

Why do kids engage in these challenges?

Unfortunately, social media is an immense influencer and the idea of joining in the fun – especially if it results in a video that will get attention – is too much for many to resist. But there is also the brain development process in teens to consider. Because the prefrontal cortex, which manages rational thought, doesn't fully develop until the age of 25, teens are more impulsive and less likely to think through consequences before they act.

Educators should spend a lot of time trying to help parents convince young people of the dangers of social media challenges like these.

It's important for parents to first understand what challenges are out there, so make an effort to stay on top of it. Ask your kids about the latest challenges and consider having your own social media accounts so you can monitor not only what your kids are doing, but what other kids are up to as well.

Initiate conversation with your kids about what the latest challenges are all about and ask them what they think about them. If the challenge sounds dangerous, ask open-ended questions that will give them the opportunity to think through the consequences of taking part in such a challenge.

Also, bear in mind that teens do need a way to experiment with their need for thrills and adventure. But there are plenty of ways you can offer them the chance to take some risks that are safer than playing with electricity. Take them rock-climbing or to the local amusement park to ride a big roller coaster.

Dangerous viral challenges will come and go. What's most important is to arm your kids with the critical thinking skills they need to understand when it is smart to sit it out for the sake of safety. Remember: your best defense is always a conversation.

These days teenagers are faced with such negative issues as **teen suicide, teen violence, cyberbullying (online bullying), Internet and online addiction, teens and sex, teens and substance abuse, teen anorexia and eating disorders, violent video games, TV violence, violence at home**. Parents, teachers and communities across the country are concerned with teen issues, which are caused by a number of social, cultural, technological, communal, economic, familial, and individual factors. While it may be hard to change the nature of the Internet, computers, cell phones and TV, there is always something that each one of us can do to reduce teen violence, the rate of teen suicide, teen cyber-bullying, bullying at school, and help develop a well-adjusted relationship to our technological and commercialized culture, and a creative and balanced use of the Internet.

-
1. www.healthychildren.org
 2. www.youngmenshealthsite.org
 3. www.youngwomenshealthsite.org
 4. www.hazelden.com
 5. www.drugfreeamerica.org

Lotoshynska Khrystyna

1st year post-graduate

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Professor Olena Zelenska

ANALYSIS OF THE CONCEPT, SOCIAL NATURE, CAUSES, AND CONDITIONS OF HUMAN TRAFFICKING

Human trafficking has now reached a huge scale of its spread, which makes us consider it as a global problem of the XXI century and deserves special attention. The problem has a significant impact on people's lives, stability in the world and is of increasing concern to the international community. This is a new challenge posed to humanity by globalization. The international organizations and governments are actively working on creating the programs, policies, new laws, and mechanisms aimed at countering this phenomenon [4].

The research of the scientists L. Korotkhin and A. Medvedko allows us to identify the external and internal factors of the outlined problem. In particular, the internal factors include the social inequality and low standard of living of the population; the domestic violence and other manifestations of gender inequality; the deviant behaviour of family members (use of alcohol, drug substances, etc.); the distortion of the moral values and lack of the spiritual principles of a certain part of the population; the attractiveness of a better life abroad and the poor awareness of the Ukrainian citizens about the employment opportunities and stay abroad and their consequences, etc. The external factors of human trafficking include the following ones: the simplification of the travel opportunities; the loyalty of legislation to prostitution in many countries of the world; the demand for low-paid work and commercial sexual exploitation, especially of children; the demand for work in those industries where the majority of the population does not want to work for some reasons, under the dangerous working conditions, etc. [3; 6].

However, the problem has already covered almost all the regions and countries of the world, regardless of whether it is an economically developed region or a developing country. Some of them act as the country of destination, while others act as the country of origin and transit. The phenomenon of human trafficking is endowed with the quality of easy adaptation to a wide variety of conditions. Both excessive prosperity and critical poverty are favorable for it. In the first case, "consumers" are formed, and in the second – the "product" of their consumption, the so-called "Live product". Therefore, the judgment that human trafficking is a problem of poor countries is erroneous. After all, the destination countries are economically developed countries where there is a demand for "live goods". So, the "criminal demand" generates the "criminal supply". Both countries are closely linked under the constant control of the organized criminal groups of a transnational nature [4].

Taking into account that human trafficking is not a recent problem and since this act is criminalized it is necessary to refer to history for a full analysis and find out how the state established the concept of human trafficking.

In particular, in the early 80s of the twentieth century, the Soviet scientists V. Zagladin and I. Frolov proposed a definition that was established in the scientific circulation and is widely used to this day. A characteristic feature of their approach is that the main method of the research, unlike the previous ones, was deduction. The scientists have conducted the study of the global problems based on the analysis from the general (abstract) to the individual (concrete). As a result of this study, a classification is proposed, according to which the global problems are grouped into three groups:

- 1) intersocial (international drug trafficking, international arms trade, international terrorism, the problem of dialogue of cultures and civilizations, human trafficking, etc.);

- 2) the problems in the "Person – Society" system (environmental problem, ethnic and religious problem, uneven development problem, etc.);

3) the problems in the "Society – Nature" system (demographic, resource support, development of the World Ocean and space, etc.)

The value of the approach of the Soviet scientists also lies in their identification of the characteristic features of the global problems, namely:

- These are the universal problems, that is, they affect the interests of all the inhabitants of the planet without exception;
- They serve as an objective factor in the life and the sustainable development of peoples in all the corners of the globe;
- If they are unresolved, both partial and pseudo-resolved, there is a real threat of the disruption of the balance of the geosocial and biosocial systems, the significant regression living conditions and even the end of human history.
- Solving the global problems requires the immediate coordination of all the social forces, all the humanity on a global scale.

So, referring to this classification and a certain list of the characteristic features of the global problems, we will try to confirm or refute the statement about the global nature of the problem of human trafficking:

1. Human trafficking is a universal problem.
2. Human trafficking is an objective factor in human development in many regions of the world.
3. The problem of human trafficking can be solved only by coordinated actions of all peoples, and not by individual states or their groups [4; 2, p. 6-9].

According to the Criminal Code of Ukraine, human trafficking is - human trafficking, as well as the recruitment, movement, concealment, transfer, or receipt of a person committed for exploitation, using coercion, abduction, deception, blackmail, material, or other dependence of the victim, his vulnerable position or bribery of the third party who controls the victim, to obtain consent to his exploitation [5].

To sum up, human trafficking is a set of the certain features, such as recruitment; hiding; transfer, transportation of a person; sale; adoption for commercial purposes; use in the porn business; use in military conflicts;

involvement in criminal activities; illegal transplantation or forced donation; forced prostitution; slavery and situations similar to slavery; forced labour; involvement in debt bondage; use of blackmail, threats, and violence.

The aggravation of the problem of human trafficking in Ukraine is caused by several socio-economic, legal, and organizational factors, namely the economic crisis, low wages, lack of jobs, the activation of the international criminal groups, corruption of the representatives of the various branches of government [3; 6].

Taking into account the factors contributing to the emergence of human trafficking and its development, several theoretical and practical proposals have been made that could reduce the rate of spread of human trafficking and help victims of this phenomenon in Ukraine. These proposals include:

- the real ways to provide the population with work;
- the introduction, after general education, of compulsory education at the vocational and technical institutions, after which graduates will be hired;
- the introduction of the subject at the educational institutions of the country concerning the methods of recruiting traffickers, the consequences of such trafficking, the work of the services that can be turned to in case of suspicion, or the commission of a crime related to human trafficking;
- conducting meetings, seminars, conferences for the public on the topic of the slave trade with the involvement of the victims of human trafficking by the volunteers;
- the installation of the video surveillance cameras in operating rooms and maternity halls at hospitals;
- the creation of the services that will monitor the living and working conditions of Ukrainian citizens abroad;
- the creation of Centres for the physical, legal, and psychological assistance to victims of the slave trade;
- the activation of the work of mass media on the topic of human trafficking (social advertising, hotlines);

- the adoption of the law "on human trafficking" for legal protection of the rights of the victims [1].

Summing up, we can conclude that only the comprehensive economic, social and political actions can affect such a global problem as human trafficking.

1. Беркита Ю. А., Беркита З. Є. Торгівля людьми – проблема XXI ст. [Електронний ресурс]. URL: http://dspace.tnpu.edu.ua/bitstream/123456789/16319/1/Conf_Shlex_nayky.pdf#page=136 (дата звернення 12.11.2021).

2. Загладин В. В., Фролов И. Т. Глобальные проблемы современности: научный и социальный аспекты. М.: Междунар. отношения, 1981. 238 с.

3. Короткіх Л.В. Протидія торгівлі людьми [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.snu.edu.ua/docs/curators/metod_torg.doc.

4. Краєвська О., Базів Н. Торгівля людьми як глобальна проблема сучасності [Електронний ресурс]. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/VLNU_Mv_2012_31_15.pdf (дата звернення 12.11.2021).

5. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 р. У редакції від 04.10.2021 [Електронний ресурс]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення 12.11.2021).

6. Медведько О. Україна посилює заходи з протидії торгівлі людьми. Вісник прокуратури. 2007. № 8. С. 3-9.

Lypchenko Anhelina

2nd year cadet

Lviv State University of

Internal Affairs

Scientific Adviser

Verbytska Khrystyna

THE CHALLENGES OF CRIME PREVENTION

"Crime Prevention comprises strategies and measures that seek to reduce the risk of crimes occurring, and their potential harmful effects on individuals and society, including fear of crime, by intervening to influence their multiple causes." Guidelines for the Prevention of Crime ECOSOC Resolution 2002/13, Annex [3].

Crime prevention includes all the activities that contribute to halting or reducing crime as a social phenomenon. These activities are undertaken by all the actors that are likely to play a preventive role: local politicians, law enforcement agencies and the judicial system, social services, the education system, civil society organisations, industry, banks, the private sector, research workers and scientists and the general public, supported by the media.

Crime prevention by nature requires a multi-disciplinary approach. Hence, numerous national policies contribute to crime prevention: criminal law, social policy, education, town planning, taxation, local authorities etc. With regard to general crime, most effective preventive action should take place as close as possible to the grassroots level. This is reflected by the emergence of multiple local initiatives, "community policing" practices, which involve the police forces, local authorities, businesses, associations and citizens.

The EU focuses on facilitating exchanges of experience and best practices to mitigate factors which encourage crime and recidivism or which put a person in a vulnerable situation and to prevent corruption as well as criminal infiltration of the economy and society. In addition, the EU has started to introduce, on a systematic basis, solid preventive provisions in its flagship initiatives, ranging from anti-drugs policy to cybercrime, trafficking in human beings and child pornography.

To be successful, criminal justice system leaders need to think strategically, communicate locally, and act ethically while developing comprehensive solutions to crime and terrorism. Among the many challenges we face are criminal behavior

trends like street violence, gangs, guns, human trafficking, terrorist activities, and cyber crime.

What are the challenges keeping criminal justice professionals up at night? Here are the top five:

Drug Use and the Crime Cycle

Between 50 and 80 percent of men test positively for drugs when they're arrested. This has led to a vicious cycle of criminal activity and drug use.

A big part of the challenge right now is figuring out what implications this has. Does decriminalizing a drug make it less of a problem or just one that we aren't arresting people for?

Youth in the Criminal Justice System

We need to reexamine how we view juvenile offenders.

Broadly speaking, are we looking for the "big" arrests or misdemeanors? Should we focus on restorative justice or community safety? Are those two mutually exclusive?

This is going to be a big focus of research and scholarship in the coming years.

The High Incarceration Rate

As of the last available data, 2 million people were incarcerated for crimes in the U.S. and almost 7 million people were under supervision. We need to figure out why this is. It's an issue that affects more than the criminals - it has huge impacts on those in and out of the communities where the crimes took place.

Violence Against Women

According to the National Institute of Justice, about 1.3 million women are physically assaulted by an intimate partner each year, and stalking is more common than previously thought.

We need to improve the effectiveness of the criminal justice system's response to these crimes.

The "Three Strikes" Legislation

An increasing number of states now use this system, which means that if someone is arrested and convicted three times they're "out." But we know that recidivism (repeating a crime after being punished) actually declines as a person ages.

These mandatory sentences don't take into account the likelihood that the person will offend again, given this. We need to consider alternate sentencing and prevention paradigms. One size probably does not fit all.

Since 2001, the European Crime Prevention Network (EUCPN) has offered an EU-wide platform for exchanging best practices, research and information on different aspects of local crime prevention. Although covering all types of criminality, the Network pays particular attention to the fields of juvenile, urban and drug-related crimes. The Network's website contains a rich database on national strategic orientations and projects undertaken in different areas of crime such as burglary, business crime, neighbourhood policing, school violence and different categories of organised crime [4].

The effectiveness of law enforcement agencies as actors in combating economic crime and ensuring economic security depends on the proper organization and coordination of their activities in order to achieve the ultimate goal of reducing crime in business [1]. The increase in the level of economic crime, fraud, in particular through the development of information and communication technologies, the legalization of criminal incomes, the study of problems of management and coordination of law enforcement agencies is of particular relevance in the current conditions of development and activation of the financial system of Ukraine [3]. Countering economic crime is, and will continue to be, a long-standing and at the same time a challenging task in the work of law enforcement agencies not only in Ukraine but in many countries around the world. The solution to this problem is possible only if the activities of different state bodies, their structural units, officials and private business are properly coordinated.

1. Gerges, N. and Sakva, A. Problems of definition of the term “economic crimes” and “crimes in the sphere of economy”. Scientific Bulletin of Kherson State University. Series: Jurisprudence, 5(2), 2017, pp. 90-94.

2. Odnolko, I. Problems of determining the role of the prosecutor in the coordination of crime counteraction. Scientific journal of the National Academy of Public Prosecutor of Ukraine, 2, 2016, pp.81-89.

3. <https://www.unodc.org>

4. <https://ec.europa.eu>

Matsiakh Yuliia

1st year student

Lviv Polytechnic

National University

Scientific Adviser

Verbytska Khrystyna

YOUTH ACTIVITIES IN THE WAR 2022

The independent Ukrainian state is developing through accepting and adopting the progressive values of humanity, accumulated for millennia by the entire civilized world.

An important task on this path is to build a democratic, social state, in which the formation of a society is primarily focused towards its citizen priorities.

The experience of recent months shows that democratic transformations in the state are impossible without the participation of citizens, especially the young generation, as the Youth is a very dynamic component of modern Ukrainian society.

The peculiarity of the consciousness in modern youth is that it was formed within an independent Ukrainian state, when the ideas of national revival were perceived, and found as the dominant ideology in society.

Technologies and innovations play a very significant role in the life of the

modern generation. Today we actively use and absorb all the information provided to us by any information sources, including social networks.

Touching upon the topic of war, the history of which is unfolding before our eyes, the role and ability of the media that posts hourly information is an important component of the accurate information struggle.

As an active user of social networks, I have a personal Instagram page where I usually view information daily, create stories and write posts for a small audience. I position myself as an observer which monitors and analyzes information.

Social media topics, songs, tweets, posts and 90% of social media followers were mostly propagated in Russian language a contempt for the Ukrainian-speaking audience. However-during the first days of war 2022, more than 30% of social media users switched to Ukrainian and began to promote and develop the Ukrainian content.

I have noticed that Ukrainian social media audiences have become more careful in its communication trying to avoid the amount of “dirt” that they could easily pour —online without batting an eyelid and misuse all your private information. Now the “I & personal benefit” social media culture has changed in the direction of mutual assistance for all, this did not exist before February 2022.

We have all about the harm of social networks, however now it is appearing to be one of the indispensable sources not only of information, but also of comprehensive support.

Telegram chats are created to inform all regions of our country that are constantly monitoring the events. It would seem nothing unusual, but in my opinion this is one of the new ways to unite not only by having common interests but also the self-affirmation of our people.

On the Tik Tok social network, a number of Ukrainian-speaking bloggers are also gaining popularity, especially for Ukrainian-speaking audiences. It's a positive "united virtual world" where hundreds of Ukrainians post patriotic videos, share their stories where they express their feelings and experiences, and simply cheer up

our cheerful Ukrainian memes.

Regarding Facebook, I can't personally evaluate it because I don't use it on a regular basis. However these days Facebook has become a source for an "old fashion" social community of people who help Ukrainians in different parts of the world. My Mom is an active Facebook user and during the last two weeks I see this social network helps her to integrate in different supportive groups with Ukrainian who had to flee from Ukraine and how this social communication helps her to be closer to the Ukrainian community.

In these days, everyone has their own struggle. We create new Ukrainian trends trying to spread the true information and tell it to the world in different languages to reach everyone who may support the Ukrainian army and do everything possible to be heard.

In particular, students who are currently writing many reports on military issues and presenting them at international forums are filming events from the hottest spots to show what is happening in reality as the war has not disappeared or finished yet.

I personally believe that now is the time when we can provide informational assistance every minute. During this month, our young journalists neutralized more than 23% of fake information.

The information about war is as important as the territorial one, and I am convinced that the young generation must protect our Ukrainian information space. For the last days I was thinking how little I can do until the moment I have realised that even a single small social media voice, my personal attitude and my responsibility for the content I post, can be a key-factor towards any efforts to tell the truth and to be honest.

-
1. <https://www.unodc.org>
 2. <https://ec.europa.eu>

Melnyk Alina

4th year student

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Yuskiv Bogdana

HUMAN RIGHTS VIOLATIONS IN UKRAINE

The formation of constitutional rights and freedoms of man and citizen in Ukraine is a process of emergence of rights in certain forms, filled with content and scope in accordance with the level of public life in specific stage of historical development of Ukraine [1].

Human rights are the most visible state and legal objectification of specific historical degrees of freedom. Everyone naturally has the inalienable right to determine the amount of relevant (material or spiritual) benefits that do not conflict with the interests of others.

Society and the state must contribute to their provision. The formation and development of the institute of human rights makes it possible to reveal the type of civilization, its stages, as the relationship between man and the state – important a feature that characterizes the nature of a civilization and the state as legal or non-legal [2] .

The Commissioner for Human Rights of the Verkhovna Rada of Ukraine Lyudmila Denisova informed that "During 11 months of 2021, almost 61,000 citizens applied to the Ombudsman's Office for violations of their constitutional rights, which is 38% more than in the same period in 2020."

She stressed that 76% of appeals came from people of working age who do not belong to any privileged category, "ie, able to defend their rights, but can not do so legally and are forced to apply to the Commissioner." 35% of appeals are violations of the right to appeal and problems with access to public information. And the number of such appeals is constantly growing. The main violators in this area are public authorities.

In second place - appeals for violations of social (17% of appeals) and economic rights (10% of appeals). The COVID-19 pandemic has created new challenges for the violation of social and economic rights. In particular, citizens cannot exercise their right to health care. The third place is occupied by appeals on violation of procedural rights, among which - long consideration of cases in courts. In addition, they appeal to the Commissioner for Human Rights regarding violations of labor rights, ensuring the rights of servicemen, protection of the rights to respect and dignity and, in particular, privacy. The number of complaints about human rights violations in prisons is growing. According to Lyudmila Denisova, violations are detected in 99% of cases during monitoring inspections in places of detention.

There are judicial and extrajudicial ways to protect the rights and freedoms of man and citizen.

The right of citizens to judicial protection is enshrined in Article 10 of the Universal Declaration of Human Rights, according to which it is reflected in the first part of Article 55 of the Constitution of Ukraine. Everyone is guaranteed the right to appeal in court against decisions, actions or omissions of public authorities, local governments, officials and officials. According to Article 124 of the Constitution of Ukraine, justice in Ukraine is administered exclusively by courts. Delegation of court functions, as well as assignment of these functions to other bodies or officials is not allowed.

After using all national remedies, everyone can apply for protection of their rights and freedoms to the relevant international judicial institutions or to the relevant bodies of international organizations of which Ukraine is a member or participant.

Judicial protection of human and civil rights and freedoms should be considered as a type of state protection of human and civil rights and freedoms. And it is the state that assumes such an obligation in accordance with the second part of Article 55 of the Constitution of Ukraine.

The Constitution of Ukraine guarantees everyone judicial protection of their rights within the constitutional, civil, commercial, administrative and criminal proceedings of Ukraine. In order to apply to the court, it is necessary to make a claim or other statement provided by the current procedural law, provide the court with the relevant evidence and pay the court fee [3].

The second type of protection involves the consideration of citizens' appeals in public authorities and local governments. According to the Constitution of Ukraine (Article 40), everyone has the right to submit individual or written appeals or to personally address public authorities, local governments, officials and officials. The procedure for appeals is determined by the Law of Ukraine "On Citizens' Appeals".

The provisions of the article of the above-mentioned Law of Ukraine stipulate that citizens of Ukraine have the right to apply to public authorities, local governments, associations of citizens, enterprises, institutions, organizations regardless of ownership, media, officials in accordance with their functional responsibilities. remarks, complaints and suggestions concerning their statutory activities, a statement or petition for the realization of their socio-economic, political and personal rights and legitimate interests and a complaint about their violation.

Citizens' appeals should be understood as written (oral) proposals (remarks), statements (petitions) and complaints.

A special place in the system of protection of civil rights and freedoms is given to the Institute of the Commissioner for Human Rights of the Verkhovna Rada of Ukraine. The issues of organization and activity of the Commissioner are defined in detail in the Law of Ukraine "On the Commissioner of the Verkhovna Rada of Ukraine for Human Rights" of November 13, 1997.

The purpose of parliamentary control exercised by the Commissioner is: 1) protection of human and civil rights and freedoms proclaimed by the Constitution of Ukraine, laws of Ukraine and international treaties of Ukraine; 2) observance and respect for human and civil rights and freedoms by the subjects specified in

Article 2 of this Law; 3) prevention of violations of human and civil rights and freedoms or assistance in their restoration; 4) assistance in bringing the legislation of Ukraine on human and civil rights and freedoms in line with the Constitution of Ukraine, international standards in this field and others [4].

Everyone should be free to choose how to protect their violated rights. At the same time, it must be convinced that the state guarantees equal opportunities for anyone, regardless of religion, race, place of residence, age and sex, to use these methods of protection. Otherwise, the desire of the modern state for democracy, law, freedom, equality, humanism, the rule of law, expressed in constitutional norms and principles, will remain only a declaration of intent.

1. Гончаренко О. М. Права людини в Україні: навч. посібник. К.: Знання, 2008. 207 с.

2. Основи демократії. Права людини та їх забезпечення в умовах суспільних змін: навч. посіб. О. В. Філонов, В. М. Суботін, В. В. Пашутін, І. Я. Тодоров. 2-ге вид., випр. К.: Знання, 2008. 142 с.

3. Конституція України? прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року - URL: zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр

4. Закон України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» від 13 листопада 1997 р.
[URL:https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/776/97-%D0%B2%D1%80#Text](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/776/97-%D0%B2%D1%80#Text)

Melnyk Yana

1st year master degree student

Lviv State University of

Life Safety

Scientific Adviser

Ivanchenko Mariia

CAR ACCIDENTS : TYPES AND RISKS

A traffic accident is defined as a collision involving one or more vehicles. It can also involve other “moving objects,” such as a pedestrian or cyclist. Traffic accidents also frequently involve fixed objects, such as trees, walls, or parked vehicles.

There are many parts to a traffic accident that can make it difficult to accurately define generally. Therefore, our experienced traffic accident attorneys provide you with detailed breakdowns of each type of traffic accident and how each one can potentially affect you.

Defining Common Traffic Accident Types

While any collision between a motor vehicle and a person or object can constitute a traffic accident, they often fall into a few common categories based on their characteristics. The following are examples of different collision categories.

Collision Involving a Motor Vehicle in Transport

This is both a collision and a motor vehicle accident. Within this category, there are many subcategories as well, including: sideswipes, rear-endings, head-on collisions, side-impact or T-bone collisions.

The majority of this list makes up the most common types of crashes on the road. When these traffic accidents occur, the first harmful event is the vehicle colliding with one or more vehicles while in transport, including a passenger vehicle, truck, or motorcycle.

Collision Involving a Fixed Object

Collisions involving a fixed object mean the first harmful event occurred when the vehicle in transport struck a fixed object, including bridge railings, embedded rocks, guardrails, and utility poles.

A Collision Involving a Parked Vehicle

When a parked vehicle is involved in an accident, that means the first harmful event is when one vehicle strikes another that is not in transport. Depending on where the collision occurs, this type of accident can fall into the subcategories listed above, as well.

A Collision Involving a Pedestrian

This can happen in a parking lot, on a sidewalk, at a crosswalk, or elsewhere in the street. While pedestrians must exercise caution when crossing the street or near any moving vehicle, it's ultimately up to the driver to ensure that pedestrian safety gets held as the priority.

A Collision Involving a Bicyclist

Bikes and cars often have to share the road, especially in cities that utilize bike lanes and prohibit the use of bicycles on the sidewalk. This proximity can make traffic collisions involving bicyclists more common.

Risks Associated With Traffic Accidents

Beyond researching the definition of a traffic accident, reading statistics can illustrate how dangerous and devastating these collisions can be, and thus the importance of preventing them. There are many risks associated with being involved in one, including severe injury and death.

The severity of a vehicle accident and the resulting injuries can depend on the presence of certain factors, such as: driver distraction, speeding, intoxication.

According to the National Highway Traffic Safety Administration (NHTSA), 2020 saw a record number of fatal traffic accidents since 2007. Some of the root causes behind this uptick in traffic fatalities and injuries were increased instances of impaired driving, speeding, and failure to wear a seatbelt.

An injury facts overview of motor vehicle accidents from the National Safety Council (NSC) states that, during 2019, there were 39,107 motor vehicle-related fatalities. As you can see, in recent years, the traffic accident rate has steadily increased.

These three factors remained significant contributors. The most important thing to note about distraction, intoxication, and speeding is that they can all help support a personal injury case. Drivers who commit these acts are often liable when collisions occur, meaning you could hold them accountable for your or your loved one's injuries.

1. Rugg, K. How to Drive Safety For Everyone: Driving a Manual Car with Safety and More: Driver Manual Book, 2021. – 53 p.

2. Driving Techniques for Safer Drivers. A Guide for Learner Drivers.
Department of Transport, Driver and Vehicle Services, 2020. – 94 p.

Mikhnovskiy Kyrylo

1st year student

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Kashchuk Maryana

INTERNET ADDICTION

Nowadays, excessive use of computer and poorly controlled Internet access, also known as Internet addiction, are serious problems. These problems are not something new, but now they have a new face.

One of these problems is social networking. Nowadays, there are three billion people worldwide, it is about 40% of the population, who use social networks on the Internet. We spend an average two hours per day on them: posting posts, sharing photos, responding to friends' posts. Every minute, users of social networks send almost half a million tweets and photos [3].

Social networks are a place where we often express our identity through everything from poor services to political issues. This allows us to let off steam, but turns our news feed into an endless stream of negativity and social upheaval, which is what causes social problems. In 2015, researchers at the Pew Research Center in Washington tried to find out whether social media actually relieves us of negative emotions or causes more stress. A survey of 1,800 people found that women are much more stressed than men about social media. In general, the researchers concluded that the use of social networks is associated with relatively low levels of stress [3].

Also, according to researchers from the University of California, good or bad mood can spread quickly among users of social networks. A study published in the journal Computers and Human Behavior found that people who use seven or more

social networks have three times the overall level of anxiety than users of one or two platforms. A 2016 study conducted at the University of Babes-Bolyai in Romania on the link between social anxiety and social media use that yielded mixed results [3].

Another two studies involving more than 700 students found that symptoms of depression, such as low mood, feelings of inferiority and despair, are associated with the quality of online communication. In those to whom virtual communication brought mostly negative emotions, depressive symptoms were higher. A similar study conducted in 2016 with 1,700 people found that the risk of depression and anxiety was three times higher in those who used multiple social media platforms. Some reasons named by researchers were, first of all, virtual harassment, distorted perception of other people's lives [3].

Some researchers from the University of Pittsburgh surveyed over 1,700 people aged from 18 to 30 years old to know about how they use social media. They have found that the blue light emitted by our gadgets plays a significant role in sleep disorders. The worst thing was not the total time spent online, but the frequency of visits to it, which indicated an «obsessive habit» of constantly checking for updates [3].

We want to draw attention to the problem of Internet addiction, because it is developing on a large scale and comprehensively and in turn resembles a complex puzzle with many components – from dependence on social networks to cyber addiction, which manifests itself in obsessive obsession with video and computer games. Today, scientists identify the following valid and measurable indicators of Internet addiction: the amount of time spent on the Internet; ways to spend free time; quality of sleep, its violation due to the use of the network; manifestation of aggression, irritability when unable to use the Internet; deterioration of performance or training performance due to network use [1].

In Ukraine, information technologies are developing more slowly compared to economically developed countries. However, even now the scale of Internet addiction is so significant that it is transformed into a number of new addictions

that significantly affect the formation of Ukrainian youth and society as a whole. Recently, a lot of attention has been paid to this problem abroad. With the advent of new technologies, new kinds of dependencies are emerging. For example, the American scientist Kimberly Young currently identifies five main types of Internet addiction: The first is computer addiction: obsessive passion for computer work (programming, games or other activities). The second is compulsive navigation in the network: compulsive search for information in remote databases. The third one is information overload: pathological predisposition to Internet-mediated gambling, online auctions, e-shopping. The next one is cybersexual addiction: addiction to «cybersex», it is visiting pornographic sites, discussing sexual topics in chat rooms or closed groups «for adults». And the last one is cyber-relational addiction: dependence on communication on social networks, forums, chats, group games and teleconferences, which can lead to the replacement of real family members and friends with virtual ones [1].

The site «EUROPIAN PARLAMENTARY RESEARCH SERVICE» also writes, that research in this sphere has given us certain results that a kind of behavior on the Internet creates such problems as: **information overload, damage to social relationships, impaired public/private boundaries, harmful effects on cognitive development, damage to communities** [2].

Well, if you feel addicted, then we have prepared how to overcome internet addiction. The Union writes the following tips. First, admit that you have an addiction. Do you want to stop spending so much time online? Then stop! Keep reminding yourself of this. The next thing the site writes is to try to swim out, even if everyone around is drowning. That is, do not give up. Then start a hobby. Visit various groups and clubs, play sports, music, dance, sing and so on. Exercise with a friend. Get some sleep instead of sitting online. Watch a movie, go to a concert, read a book. Find an interest that will be an alternative to the Internet for you. Replenish your knowledge. Read the encyclopedia instead of browsing Wikipedia. In this way, you will not only turn away from the Internet, but also engage in self-education. Help in the kitchen. Your family will be happy if you help them cook

dinner instead of chatting or foruming. You will be able to learn to control yourself by choosing between the Internet and the kitchen. In addition, your family will be grateful to you for the prepared dinner. Take a walk with friends. Plan a trip to the bowling alley, shopping mall or skating rink. Avoid trips to places where there is Internet access, such as Internet cafes. Plan a family evening. Instead of watching TV or spending time alone, get together, have dinner, and then come up with a fun pastime, such as playing a board game. Set the operating time limit of your computer. Determine how many times a week you need to go online. Call and meet with friends instead of keeping in touch with them online. This will distract you from the computer. Try not to spend too much time on social media. Do not eat sitting at the computer. Eating in a separate place will help you turn away from online mode [4].

In our opinion, there are more problems than solutions to them as far as Internet addiction is concerned, as well as other kinds of addiction. We mean that nowadays we discover new problems fast, but solutions to these problems take us more time and we just do not keep up with them. So, people will always suffer from addiction, today it is the Internet, in the future it will be something else. But we have to continually fight against our addictions, and try to eliminate them from our lives.

-
1. URL: <https://commons.com.ua/uk/internet-zalezhnist>
 2. URL: <https://epthinktank.eu/2019/02/18/how-the-internet-can-harm-us-and-what-can-we-do-about-it/>
 3. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/vert-fut-42693578>
 4. URL: <https://www.unian.ua/health/country/267570-yak-podolati-internet-zalejnist.html>

Motsa Viktoriya

1st year post-graduate

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

**SOME PROBLEM ASPECTS OF INTRODUCING
CRIMINAL ANALYSIS INTO THE ACTIVITIES OF UNITS
OF THE NATIONAL POLICE OF UKRAINE**

The historical regularities of the system formation of using the criminal analysis in the criminal police authorities have been determined. The theoretical and applied content of the criminal analysis has been conducted. The definition of the criminal analysis has been given. The certain problematic issues in the introduction of the criminal analysis into the activities of the National Police have been identified and the ways to overcome them have been determined.

Key words: *criminal analysis, National Police of Ukraine, crime prevention (counteraction), ILP.*

Currently, the main challenge for the criminal police lies in restructuring the criminal police model from reactive to a proactive one. This in the information society determines the implementation of the constant analytical search and analytical activities on the basis of restructuring and optimization of the information flows. A criminal analysis, the methodology of which should be adapted to today's needs can be the basis for it.

At the present stage, the main objective of all the law enforcement agencies of Ukraine, and the National Police is no exception, is to optimize and improve the operational activities of the operational units in order to identify, document, and prevent the manifestations of crime. Needless to say that these activities should be connected not only with reforming and changing the structure and number of the operational units, but should also be comprehensive and progressive.

In particular, the application of the innovative methods of combating and preventing crime should be based on a thorough study of the experience of the foreign countries in this field. The insufficient level of applying the method of the criminal analysis in the operational and service activities of the law enforcement agencies necessitates the scientific determination of the need to introduce this type

of analysis in order to enhance the effectiveness of countering and preventing organized crime.

The investigations of the use of the criminal analysis in the activities of the operational units of the law enforcement agencies can be divided into the following directions.

The first direction – the general one – it involves the development of the general bases of the criminal analysis concerning the activity of all the law enforcement agencies in terms of crime counteraction. The general bases for such an analysis are represented in the works of O. Vlasjuk, Ya. Hrynychak, A. Makhnyuk [2, p. 82-85; 5, p. 268-273; 11, p. 3-7].

The second direction – the study of the criminal analysis in the process of the operational and investigative activities of the units of the State Border Guard Service of Ukraine (SBGS) has been carried out in some publications of O. Vlasjuk, O. Demyanchuk, Yu. Kovbasa, D. Kozlov, M. Sidor, A. Treus, O. Farion [3, p. 82-85; 6, p. 76-83; 8, p. 48-53; 15, p. 53-59; 16, p. 106-110].

But the scientific works specifies do not concern a number of the issues related to the use of the criminal analysis in combating crime by the units of the National Police of Ukraine.

The purpose of the academic paper lies in identifying the historical regularities and theoretical problems of forming the system of using the criminal analysis in the activities of units of the National Police of Ukraine.

In order to outline the problematic aspects of introducing the criminal analysis, it is necessary to determine the historical regularities of the modern system formation of the criminal analysis in the criminal police and establish its content and essence.

It should be noted that the European and American scholars believe that the criminal analysis has originated in the UK. In their viewpoint, back in 1846, the detectives of the London police carried out an analysis that involved the following:

- the classification of criminals and crimes;

- the development of the concept of the methods of the analysts' actions concerning the investigation of crimes related to murder [18, p. 234].

In 1887, the experience of the British police began to be introduced on the American continent [4, p. 351-356].

The father of the modern system of organizing the police activities and the use of the criminal analysis is A. Vollmer, the chief of the police in Berkeley (the USA), who, back in 1906, introduced a cartographic method in order to determine the places of the concentration of the criminal groups. The basis for this was the study of the results of the police activities over the past year. Concerning the science and practice of combating crime, it was the analysis of the operational situation. As a result, the systems for neutralizing crime in its cells were established by optimizing the use of the police forces [17].

It should be noted that at that time, the fundamentals of the criminal analysis began to be introduced on the territory of Europe and Ukraine. The report on the activities of the search department of the Kyiv City Police in 1902–1904 for the first time analyzed the mechanism of crimes and perpetrators, as well as identified areas for their detection [1, p. 223-320].

A significant stage in the development of the criminal analysis as a direction of the police activity was the period of the 60s and 70s of the twentieth century. During this period, the intelligence units, including the analytical groups, were included in the police units at the level of the large departments of the US police. The reason was the peak of crime and the adoption of the Law on Combating Crime. During this period, the Agency for Financial Assistance to US Law Enforcement in the Fight against Organized Crime was established. This was the impetus for the publication of the textbooks and reference books for the criminal analysts and the methods of using the criminal analysis. As a result, the Integrated Criminal Apprehension Program (ICAP) was established in the late 70s of the last century, which became the basis for the transition to a higher level of the criminal analysis and its professionalization [20].

At this time in the USSR and Ukraine, as the republic of the USSR, the system of “Search” was introduced in the system of the Ministry of Internal Affairs [9, p. 5-11; 13], which defined the strategy of forming the data banks on persons, events and objects of operational interest, and became a prerequisite for the future formation of the analytical automated search engines. The basis was the dynamism of the operational environment, which led to the improvement of existing accounting: the new types, levels and supervision services were determined. The main direction was the improvement of the organization, processing, analysis and generalization of the information. This was facilitated by the introduction of the mechanization, and then - the automation of all these processes [10, p. 92].

The period of the 90s became revolutionary, when the formation of the information society took place and the approaches to the police activity were changed towards the creation of the system of the counteraction to all the types of crime. This contributed to the creation of the International Association of Criminal Analysts (IACA), which is responsible for the development of the strategy and activities of the criminal analysts around the world [21].

This led to the fact that criminal analysis was formed as a separate direction of the professional activity, inherent in all the police of the most developed countries of the world. As a result, the structure of the General Secretariat of Interpol includes a unit of the criminal analysis. Europol conducts its activities based on the technology and results of the criminal analysis.

During the 1990s, on the territory of Ukraine, in accordance with the conditions of the complex operational situation, the automated information retrieval systems began to be created on the basis of the integrated data banks. With the advent of the INTERNET network this activity acquired the signs of consistency.

It should be noted that not the representatives of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine, but of the State Border Guard Service of Ukraine were the first in Ukraine to recognize the need to single out the criminal analysis into a separate area by adopting the Order of the State Tax Service of Ukraine No. 28 dated

January 15, 2008. Consequently, this Order put into effect the Instruction on the organization and conduct of the criminal analysis by the operational-search divisions of the State Border Service of Ukraine.

In 2017, the Office of Criminal Analysis (later the Department) was established within the central office of the National Police of Ukraine; its function lies in coordinating the activities in the field of the analysis, implementation and development of a model of policing controlled by analytics (Intelligence-Led Policing/ILP) [20, p. 19]. ILP is a model of policing, according to which the operational and analytical information (intelligence) serves as the basis for the operations / investigations, and not vice versa. This model makes it possible to reduce the material costs, reduce crime, and provide a higher level of security of personnel [19, p. 435]

The definition of the theoretical and applied content of the criminal analysis can be made by analyzing the definitions of scientists and regulatory acts:

- a set of the systematic analytical processes aimed at obtaining timely and reliable information on changes in the characteristics and trends of crime in order to assist the operational and administrative units in the distribution of the forces and means to prevent and stop the criminal activity, assistance in the investigations (S. Gottlieb, the USA) [18, p. 236];

- studying the certain features and trends in order to detect or prevent crimes (Council of Europe Expert Group on Criminal Law and Criminology) [18, p. 236];

- identifying and understanding the links between the crime information and the other potentially relevant information for the police and judicial purposes (Interpol) [3];

- the professional systematic specific information-analytical activity that helps detect and investigate crimes or make the management decisions [5, p. 268-273];

- processing the information that is essential for the management and is the basis for decision-making. Depending on the recipient, this information has the nature of the basis for planning, assessment, management or control [14, p. 4].

Thus, the criminal analysis is a specific type of the information and analytical activity, consisting of the identification and the most accurate determination of the internal links between the information (statements, data) relating to a crime, and any other data obtained from various sources, their use in the interests of conducting the operational search and investigative activities, their analytical support [2, p. 82].

The practical use of the method of the criminal analysis in combating crime by the operational-search divisions of the National Police of Ukraine confirmed its high efficiency, first of all, in the multi-episode proceedings covering a vast territory, including a significant number of the events and subjects of a criminal group with a complex structural structure [7, p. 175].

However, the study of the various aspects of the application of the criminal analysis in the activities of the operational units of the National Police gives grounds to identify a number of the problematic issues[7, p.175]:

- the necessity to further develop the regulatory framework in the field of the criminal analysis in the bodies of the National Police of Ukraine;
- the inadequate level of using the opportunities for the criminal analysis in the operational bodies of the National Police and, above all, the methods of the criminal analysis in combating the modern types of crime;
- the insufficient provision of the operational units with the modern office equipment, licensed computer software.

For the further development and implementation of the criminal analysis in the activities of the National Police, it is advisable to develop it in the following directions:

1. Adopting at the level of the Ministry of Internal Affairs and the National Police of Ukraine the promising concept of forming a model of ILP, as the basis for the use of the criminal analysis in the activities of all the structural units;
2. Expanding the scope of the criminal analysis as a positive factor in combating the new types of crime;

3. Developing the national software for the needs of the analytical units, constant developing the new ones and the modernization of the existing technical means, introducing the innovative technologies in the practical activities of the National Police in combating crime;

4. Establishing the faculties of training the analytical units on the basis of the establishments of higher education of the Ministry of Internal Affairs, and permanent advanced training the criminal analysts.

1. Антологія сиску: в 14-ти т. [відп. ред. Ю.І. Римаренко, В.І. Кушерець]. К.: Знання України, 2005. Т. 1. Документи та матеріали з кримінального сиску (1397–1918) / [упоряд. Ю.І. Римаренко, В.М. Чисників, І.Р. Шинкаренко та ін.]. 778 с.

2. Власюк О. В. Використання кримінального аналізу в оперативно-розшуковій діяльності. Бюлетень Департаменту оперативної діяльності Адміністрації Державної прикордонної служби України. 2012. № 6. С. 82-85.

3. Власюк О. В. Роль і місце кримінального аналізу у розкритті та розслідуванні злочинів на державному кордоні України. Матеріали постійно-діючого науково-практичного семінару. Харків: Інститут підготовки юрид. кадрів для СБУ Нац. юрид. акад. України ім. Я. Мудрого. 2011. Вип. № 3. Ч. 1. С. 82-85.

4. Власюк А. В. Использование криминального анализа в борьбе с преступностью: возникновение и становление. Університетські наукові записки. 2012. № 4 (44). С. 351-356.

5. Гринчак Я. В. Деякі аспекти використання кримінального аналізу в діяльності правоохоронних органів країн Європи та США. Центральнотраїнський правничий часопис Кіровоград. юрид. ін.-ту ХНУВС. 2010. Спец. вип. С. 268-273.

6. Дем'янчук О. І. et al. Практика застосування оперативно-розшуковими підрозділами Західного регіонального управління кримінального аналізу у сфері протидії незаконній міграції на державному кордоні України. Бюлетень

Департаменту оперативної діяльності Адміністрації Державної прикордонної служби України. 2010. № 2. С. 76-83.

7. Деревягін О.О. Перспективи застосування методики кримінального аналізу у протидії кіберзлочинам. Кібербезпека в Україні: правові та організаційні питання: матеріали Всеукр. наук.-практ. конференції (м. Одеса, 17 листопада 2017 р.). Одеса: Одеський державний університет внутрішніх справ, 2017. С. 175-176.

8. Козлов Д. В. Використання в оперативно-розшуковій діяльності можливостей кримінального аналізу на морській ділянці відповідальності. Бюлетень Департаменту оперативної діяльності Адміністрації Державної прикордонної служби України. 2011. № 5. С. 48-53.

9. Лекарь А.Г. et al. Поиск. О задачах и структуре новой организационно-тактической системы. Бюллетень ВНИИ МВД СССР. 1975. № 87. С. 5-11.

10. Малыгин С.С. Теория и практика использования аппаратами уголовного розыска оперативного и криминалистического учетов: дисс. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. М. : МВШМ МВС РФ, 1995. 180 с.

11. Махнюк А. В. Теоретичні основи провадження кримінального аналізу у сфері правоохоронної діяльності. Науковий вісник Державної прикордонної служби України. 2011. № 4. С. 3-7.

12. Мовчан А.В. Актуальні проблеми впровадження в органах національної поліції України моделі поліцейської діяльності, керованої аналітикою. Соціально-правові студії. 2018. Вип. 1. С. 17-22.

13. Овчинский С.С. Оперативно-розыскная информация: монография. М. : ИНФРА-М, 2000. 367 с.

14. Стратегічний кримінальний аналіз: презентація. Варшава: Прикордонна Варта Республіки Польща, 2008. 35 с.

15. Треус А. С. Стан запровадження системи кримінального аналізу в оперативно-розшукових підрозділах Державної прикордонної служби

України. Бюлетень Департаменту оперативної діяльності Адміністрації Державної прикордонної служби України. 2009. № 1. С. 53-59.

16. Фаріон О.Б. Алгоритм проведення стратегічного кримінального аналізу оперативно-розшуковими підрозділами державної прикордонної служби України. Сучасні інформаційні технології у сфері безпеки та оборони. 2012. № 3 (15). С.106-110.

17. Фольмер Август. Великий новатор. Лабораторія правди, ООО “Поліграф” [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http // www.ordal.ru/august_volmer.php](http://www.ordal.ru/august_volmer.php).

18. Шинкаренко І.Р. Проблеми запровадження кримінального аналізу в діяльність підрозділів кримінальної поліції: теоретико-історичне підґрунтя. Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. 2017. № 1. С.233-242.

19. Carter J. G., Phillips S. W., Gayadeen S. M. Implementing Intelligence-Led Policing: An Application of Loose Coupling Theory. Journal of Criminal Justice. 2014. No. 42. P. 433-442.

20. 12. Harris Don. R.. Basic Elements of Intelligence. A Manual of Theory, Structure and Procedures for Use by Law Enforcement Agencies against Organized Crime. LEAA, Department of Justice. Wash., D.C., 1971.

21. Problem-oriented policing: Wikipedia [Electronic resource]. – Режим доступу: [http://en.wikipedia.org/ wiki/Problem-oriented_policing](http://en.wikipedia.org/wiki/Problem-oriented_policing).8. Regional Crime Analysis GIS.

Myhovych Roman

2nd year cadet

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Zapotichna Roksolana

Our thesis examines the recurrence of judicial references to George Orwell's novel «1984».

No novel of the past century has had more influence than George Orwell's «1984». The title, the adjectival form of the author's last name, the vocabulary of the all-powerful Party that rules the superstate Oceania with the ideology of Ingsoc – doublethink, memory hole, unperson, thoughtcrime, Newspeak, Thought Police, Room 101, Big Brother – they've all entered the English language as instantly recognizable signs of a nightmare future. It's almost impossible to talk about propaganda, surveillance, authoritarian politics, or perversions of truth without dropping a reference to 1984 [1].

Orwell's dystopian novel imagines the «worst of all possible worlds», where all the social, political and religious institutions have broken down as a result of never-ending war, leaving the population oppressed by the «government» (the «PARTY») and under its constant surveillance. The story takes place in Oceania which is a super state consisting of Great Britain, the Americas, Australia and many more countries, all under the control of the Party. The main character Winston Smith feels the need to rebel against the Party by writing his thoughts in a book, which is a «thought crime» and by being in a forbidden relationship with a woman named Julia.

One compelling aspect of the novel is how «crime» and thus, «law» are perceived. First, law does not exist at all in totalitarian Oceania. Nothing can be illegal as laws do not exist anymore. Yet, if Winston is caught writing his thoughts down in his diary, he could be executed or given 25 years of forced labor. The Thought Police has unlimited power to enforce the Party's views and ideologies and if anything goes against these ideologies or is not in line with the Party's views, they are classed as illegal.

Now, this makes us question the popular belief that law always has a single and coherent body. For this, I draw upon the question raised in the LW927 Law and Humanities module at the University of Kent of whether «the idea of a

coherent body for law still work towards the delivery of justice». Some might find it hard to relate this question to Orwell's novel but the key to this lies in the interpretation of the text.

Dystopia is often the product of a fear for the future following actual or past events and to be able to warn people effectively, the scenarios depicted are often the worst possible ones. So, every aspect described in the text is quite extreme but is a fair representation of what is really going on in the actual world. Firstly, the fact that «no laws» exist is an absurd idea; the «coherence» factor in «coherent body» is hence, already thrown out of the water. However, despite this claim, Winston can still be punished if he commits thought crime and eventually the premise that there is no legal body or system is trumped by the fact that there are some things considered «illegal». So, law whether written or unwritten, coherent or not, does exist in Oceania and has existed in any other totalitarian regimes in the past (or present even?) in the real world. The people are still being regulated and oppressed by a certain set of beliefs, ideologies and even «rules'. The story goes further as the Party tries to control the population's behavior by inventing «Newspeak» a new language where the main tactic is to limit words to restrict independent thoughts and this «dumbing down» will make disobedience unthinkable and the State (the Party) will have absolute power. Is this kind of regulation there to deliver justice? It is very much unlikely.

Language is one of the Party's most important tools for enforcing its totalitarian regime. Three prominently displayed mottos, «WAR IS PEACE», «FREEDOM IS SLAVERY», and «IGNORANCE IS STRENGTH», illustrate the kinds of «swindles and perversions» Orwell decried in *Politics and the English Language*. The seemingly contradictory mottos manipulate the public's thought in order to control citizens by altering their perceptions of reality [2].

To sum up, if we take the dystopian and totalitarian factors out of the picture for a moment, we realize that law is always based on a «body» that gives it its power and authority. Whether that body is coherent or ethical, is a completely different question. Wherever this power derives its legitimacy and whether it is

morally acceptable, is also a different question.

1. George Packer. 2019. Doublethink Is Stronger Than Orwell Imagined. What 1984 means today. *The Atlantic*. Available at: <https://www.theatlantic.com/magazine/archive/2019/07/1984-george-orwell/590638/>

2. Judith D. Fischer. 2007. Why George Orwell's Ideas about Language Still Matter for Lawyers. *Montana Law Review*. Volume 68. Iss. 1, Art. 6. Available at: <https://scholarworks.umt.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=2041&context=mlr>

Nahirniak Olena

1st year holder of Master degree

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Bondarenko Viktoriia

BASIC PROFESSIONAL RULES OF ATTORNEYS' WORK

WITH CLIENTS

The extreme importance of the functional workload of the bar, as one of the institutions of the rule of law, requires its representatives to adhere to high ethical standards of conduct.

That is why the work of a lawyer necessitates balancing the service of the lawyer to the interests of the individual client with the service of the interests of society as a whole, compliance with the rule of law.

In Ukraine, the professional rules of conduct of a lawyer are embodied in the law. In particular, the Law of Ukraine "On Advocacy and Advocacy Activities" provides for compliance with the Rules of Advocacy Ethics as one of the main professional responsibilities of a lawyer. The Rules of Advocacy Ethics (hereinafter – the Rules) are aimed at unifying the traditions and experience of the

Ukrainian Bar in the field of interpretation of the rules of ethics of lawyers, as well as generally accepted deontological norms and rules adopted by the international legal community.

According to Art. 8 of the Rules, a lawyer must remain independent of his client. Within the limits of observance of the principle of legality, the lawyer is obliged in the professional activity to proceed from advantage of interests of the client. The lawyer must respect the client's freedom to choose the defender of his rights, and not interfere with the exercise of this freedom [1].

Lawyers play a vital role in the preservation of society. The fulfillment of this role requires lawyers' understanding of their relationship to our legal system. The Rules of Professional Conduct serve to define that relationship. Preserving the confidentiality of client information contributes to the trust that is the hallmark of the lawyer-client relationship. The client is thereby encouraged to seek legal assistance and to communicate fully and frankly with the lawyer even as to embarrassing or detrimental subjects. The lawyer needs this information to represent the client effectively and, if necessary, to advise the client to refrain from wrongful conduct.

Many of a lawyer's professional responsibilities are prescribed in the Rules of ethics for lawyers as well as substantive and procedural law. However, a lawyer is also guided by personal conscience and the approbation of professional peers. A lawyer should strive to attain the highest level of skill, to improve the law and the legal profession and to exemplify the legal profession's ideals of public service.

According to Part 1 of Art. 21 of the Law of Ukraine "On Advocacy and Advocacy Activity", a lawyer is obliged to: follow the oath of a lawyer of Ukraine and the rules of lawyer's ethics; at the request of the client – provide a report on the implementation of the contract for legal assistance; immediately notify the client of a conflict of interest; improve your professional level; implement the decisions of the bar self-government bodies; perform other duties provided by law and the legal aid agreement [2].

The legal profession is largely self-governing. Although other professions

also have been granted powers of self-government, the legal profession is unique in this respect because of the close relationship between the profession and the processes of government and law enforcement. This connection is manifested in the fact that ultimate authority over the legal profession is vested largely in the courts.

An attorney must stop his or her acts as an intermediary and terminate the respective agreements with each client, if at least one of clients represented by him or her requires.

In conclusion, it can be noted that the rules serve as a mandatory system of guidelines for lawyers in balancing, practical coordination of their diverse, sometimes conflicting professional rights and responsibilities in accordance with the status, main tasks of the bar and the principles of its activities.

-
1. Rules of lawyer's ethics No. 0001891-17 of 09.06.2017. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/n0001891-17#Text>
 2. On Advocacy and Advocacy Activity: the Law of Ukraine No. 5076-VI of 05.07.2012. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17#Text>
 3. Rules of professional conduct of 17.11.2012. URL: <https://unba.org.ua/assets/uploads/legislations/pologennya/rules-of-advocates-ethics-new.pdf>

Nykin Anna

1st year student of Master degree

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Professor Olena Zelenska

ASTRENT – WHAT THE UPDATED CIVIL LEGISLATION NEEDS

The article deals with the important problem of the non-compliance with the European Court of Human Rights rulings.

Most Ukrainian complaints to the ECHR (European Court of Human Rights) concern the non-compliance with the court rulings and this problem has reached enormous proportions.

The purpose of our study is to show that the new institution in the Ukrainian legislature is necessary and can act as a means of enforcement of the fulfilment of the obligations (performance of actions, recovery of property or termination of obstruction of property usage); it can motivate the debtor to enforce the judgment as soon as possible.

In 2020, Ukraine became the third country against which the complaints were filed with the European Court of Human Rights (ECHR). This is evidenced by the data of the ECHR on the number of cases that have been sent to the court and are to be considered. In 2020, 10,100 lawsuits were filed against Ukraine (16.5% of the total number of the lawsuits against the states). This means that Ukraine has very negative statistics among the European countries, so the national legislation needs a number of changes and reforms. First of all, this applies to the rules of civil and commercial law.

The non-compliance with the court rulings is a common phenomenon and poses a danger to functioning of any legal system. One of the effective ways to motivate the fulfilment of the obligations in many European countries is the astrent.

For the Ukrainian legislation, the astrent is a relatively new concept and therefore before its introduction it is necessary to study the experience of the European countries at first. The astrent is a kind of fine, which is established by the courts in case of the non-compliance with the court rulings and is levied by the court in favour of the plaintiff.

Taking into consideration that the institution of the astrent is borrowed from France, it is necessary to study the French legislation and practice of the astrent. The astrent as a legal institution was first used in France in the late 19th century as a result of the judicial practice. The legal basis for the emergence of the astrent was the right of the court to make binding decisions, which was established by Article

1036 of the Civil Procedure Code of France in 1806. For a long time, this institution operated at the level of practice, solely as a consequence of the imperium of the judges, who at their own discretion prescribed the use of the astrent as a warning against a debtor who did not want to comply with a court decision. It was the case law of the French courts that shaped the conditions, types and methods of applying the astrent and even determined its legal nature. The use of the astrent has proven its effectiveness, so the legal institution of the astrent has been introduced in most European countries (Italy, Germany, the Netherlands, Portugal, Belgium, Switzerland, Poland and others). The use of the astrent has also enshrined in the Principles of the International Commercial Agreements (UNIDROIT Principles) of 1994 (Ukraine is a member of the UNIDROIT (an independent international intergovernmental organization whose main task is the unification of private law)) since 2006 [3].

The concept of the "astrent" has not been introduced in the legislation of Ukraine yet. But since the 1st of January 2019 Part 10 of Art. 238 of the Commercial Procedural Code of Ukraine and Part 10 of Art. 265 of the Civil Procedure Code of Ukraine have come into effect. The above-mentioned norms of the court provide an opportunity, deciding on the recovery of the debt on which interest or penalty is charged, to decide in the decision on charging interest or penalty until the execution of the decision, taking into account the provisions of the Ukrainian legislation governing such charging. Thus, we see that the mentioned procedural norms open the possibility of using the astrent in Ukraine, but in a slightly different form than in the other countries [2].

The Grand Chamber of the Supreme Court, considering the case No 686 / 21962/15 ts, pointed out that in Art. 625 of the Civil Code of Ukraine the general rules of the liability for breaching any monetary obligation, regardless of the grounds for its occurrence (contract or tort) are defined. That is, the provisions of this article apply to all the types of the monetary obligations, unless otherwise provided by the contract or special rules of law governing the certain types of the

obligations. Thus, we see that the Ukrainian legislation has the characteristics of the "European astrent" [5].

Ruslan Stefanchuk, an academician of the National Academy of Legal Sciences of Ukraine, a member of the working group on updating the Civil Code of Ukraine, said in an interview: "One of the institutions that should be implemented in the Civil Code is the astrent. It will provide an opportunity to award the sums of money, which will provide a judicial act, a penalty for improper execution of the court decisions. This institution will be effective when the courts decide a certain obligation in kind (action, recovery of property or termination of obstruction of property usage) [4].

It should be concluded that the institution of the astrent can be an extremely useful mechanism for improving the efficiency of the court decisions in Ukraine and in practice it will find the widest application, as well as reduce the appeals to the ECHR regarding the non-compliance with the court rulings. The task of the astrent is to force the debtor to execute the court decision. The judge will, of course, play a decisive role in determining the essential circumstances relevant to the issue of establishing an the astrent. This will establish the reasons for non-compliance of the court rulings, the level of solvency of the debtor, will determine the conditions, terms and amounts of the astrent. In this case, the task of the court is the execution of the judgment, and not the recovery of the additional amounts from the debtor. This is the purpose of the astrent. The astrent is not a form of recovery or compensation, it is the sanction for contempt of justice and opposition to the non-compliance with the court rulings.

Thus, if the institution of the astrent is widely used not only in the European countries, but is also recognized internationally, which confirms its practical importance and effectiveness in the execution of the court decisions, it is safe to say that Ukrainian legislation should adopt such an experience. Taking into account that the members of the working group on updating the Civil Code of Ukraine, the lawyers and jurists of Ukraine are increasingly discussing this issue, this means that the positive changes should be expected in the nearest future.

-
1. Електронний ресурс. Режим доступу: <https://www.ukrinform.ua/rubric-society/3138440-ukraina-treta-za-kilkistu-zvernen-do-espl.html>
 2. Господарсько процесуальний кодекс України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-12?find=1&text=238#w1_1
 3. Науково-інформаційний вісник Івано-Франківського університету права імені Короля Данила Галицького: Журнал. Серія Право. №7(19), 2019 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://visnyk.iful.edu.ua/wp-content/uploads/2019/08/82-88-719.pdf>
 4. Інтерв'ю Руслана Стефанчука [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://pravo.ua/articles/grazhdanskij-tolk-2/>
 5. Справа №686/21962/15-ц [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakononline.com.ua/court-decisions/show/74838873>

Perohovska Khrystyna

1st year holder of Master degree

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Bondarenko Viktoriia

LEGAL MEASURES FOR THE PROTECTION OF ANIMAL WORLD

The animal world is one of the most vulnerable objects of nature, because its state can be influenced both directly (on the animals themselves) and through the impact on its environment. Therefore, Art. 32 of the Law of Ukraine "On Fauna" contains a list of legal, organizational, logistical and other measures aimed at the reproduction, rational use and conservation of wildlife in all its biological diversity [1]. The Law "On Fauna" provides that the protection of fauna includes a system of legal, organizational, economic, logistical, educational and other measures aimed at the preservation, reproduction and use of wildlife, and is provided by:

- establishing rules and scientifically sound standards for the protection, rational use and reproduction of wildlife;
- establishing prohibitions and restrictions on the use of wildlife;
- protection against unauthorized use and other violations of the procedure for the use of wildlife objects established by law;
- protection of habitats, breeding conditions and migration routes of animals;
- prevention of animal deaths during production processes;
- formation of an ecological network, creation of state reserves, sanctuaries and identification of other natural territories and objects subject to special protection;
- establishment of a special regime for the protection of animal species listed in the Red Book of Ukraine and the lists of animal species subject to special protection in the ARC, regions, cities of Kyiv and Sevastopol;
- development and implementation of programs (action plans) for the conservation and reproduction of endangered species of wild animals;
- captivity of rare and endangered species of animals, creation of centers and banks for storage of genetic material;
- establishment of scientifically substantiated standards and limits for the use of wildlife objects and requirements for the means of their extraction;
- regulation of extraction of animals from the natural environment for zoological collections;
- providing assistance to animals in case of illness, threat of their death during a natural disaster and due to environmental emergencies;
- organization of scientific research aimed at substantiating measures for the protection of wildlife;
- education of citizens in the spirit of humane treatment of animals;
- promoting the importance of wildlife protection;
- control over the protection, use and reproduction of wildlife;
- carrying out environmental safety measures;

- prevention of penetration of alien species of wild animals into the natural environment of Ukraine and implementation of measures to prevent negative consequences in case of their accidental penetration;
- creation of a system of state accounting, cadaster and monitoring of wildlife;
- taking into account the protection of wildlife during the establishment of environmental standards and economic activities;
- regulation of export of wildlife objects to the customs border of Ukraine;
- stimulating activities aimed at the protection, rational use and reproduction of wildlife;
- carrying out other measures in accordance with the legislation and establishing other requirements for the protection of wildlife [1].

In order to preserve and reproduce animals, the implementation of certain types of use of wildlife, as well as the removal of animals from the natural environment may be limited or prohibited in a certain area or for certain periods [1. Art. 37].

A wide range of issues in this area is referred by the current legislation on wildlife to the competence of the Ministry of Ecology and Natural Resources and its local bodies. The Ministry, in particular, establishes the procedure for maintaining state records of animals and the volume of their production; rules for importing and exporting wildlife objects to Ukraine; rules for obtaining rare and endangered animals; species of animals for breeding in specially created conditions, as well as for research and other purposes; approves environmental safety standards and limits for wildlife production; solves many other issues concerning the protection, rational use and reproduction of the animal world [3].

Enterprises, institutions, organizations and citizens in carrying out any activity that affects or may affect the state of the animal world, are obliged to protect the habitat, breeding conditions and migration routes of animals [2].

One of the organizational and legal measures for the protection of wildlife is the implementation of the rights and responsibilities of users of wildlife, which are aimed at strengthening its protection, unconditional implementation of relevant

legislation. Users of wildlife objects have the right of ownership over legally harvested wildlife objects and income from their sale; to appeal in the prescribed manner the decisions of state bodies and officials that violate their rights to use wildlife, to carry out special use of wildlife [3].

Enterprises, institutions, organizations and citizens engaged in hunting and fisheries are also obliged: to rationally use the objects of the animal world, to prevent the deterioration of the ecological condition of the environment of animals due to their own activities; to apply environmental technologies during the implementation of production processes; to carry out complex measures aimed at reproduction, including artificial, of wild animals; to implement national, regional and local environmental programs on wildlife protection; to immediately inform environmental authorities, veterinary, sanitary and epidemiological services about the detection of animal diseases, deterioration of their habitat, the threat of extinction and deaths of animals, to take comprehensive measures to prevent and control diseases [3]. In order to ensure the protection of wildlife, it is important to protect the habitat, breeding conditions and migration of animals. These tasks are assigned to enterprises, organizations and citizens.

Commissioning of facilities and application of technologies without providing them with means of protection of animals and their environment is prohibited [3].

Rare and endangered species in the territory of Ukraine, animal species are subject to special protection and they are listed in the Red Book of Ukraine.

The Law on the Red Book regulates the relations related to its maintenance, protection, use and reproduction of rare and endangered species of fauna and flora included in it in order to prevent the extinction of such species from nature, ensuring preservation of their gene pool.

Special use (extraction, collection) of objects of the Red Book of Ukraine is carried out in exceptional cases only for scientific and selection purposes, including for reproduction, settlement and breeding in artificial conditions, as well as for reproduction of populations with the permission of the Ministry of

Environment, commissions on the Red Book of Ukraine, adopted in accordance with its powers.

Special use (extraction, collection) of objects of the Red Book of Ukraine for profit is prohibited [2].

In order to ensure the protection and organization of rational use of wildlife, the state keeps animals and records the volume of their production, as well as the state cadaster of wildlife, which contains a systematic set of information about the geographical distribution of species (groups of species), their numbers and the state, characteristics of the environment of their stay and modern economic use and other necessary data [3].

The Convention on International Trade in Endangered Species of Wild Fauna and Flora, signed in Washington on March 3, 1973, is also dedicated to the protection of wildlife. The trade in animals and plants taken from the wild has reached alarming proportions. The Convention provides for the prohibition or strict control of international trade and other movements across the customs borders of the most rare and valuable species of animals and plants. Trade in these species is allowed subject to a permit specifically designated by each country and confirmation of the legality of their acquisition. In the absence of an appropriate permit, specimens covered by the Convention may be detained or confiscated by the customs authorities of the countries through which they are transported [3].

Today, permits for the import of animals into Ukraine and their export are issued by the Ministry of Ecology and Natural Resources.

By signing these conventions, the world community assumed that peoples and nations should be the main protectors of wildlife [3].

1. On Fauna: the Law of Ukraine. *Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine*, 2002, no. 14, p. 97.

2. Environmental law of Ukraine. The general part. Textbook / O. M. Shumylo (ed.). Kharkiv: Kharkiv National University of Internal Affairs, 2010. 292 p.

Robak Ivanna

1st year student of Master degree

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Professor Olena Zelenska

TACTICS OF INTERROGATING CHILDREN WHO ARE VICTIMS OF VIOLENT CRIMES

The article deals with the issue of interrogating the children who are the victims of violent crimes and with the special considerations which should be taken into consideration while doing it.

Violent crimes against the children have become threatening in recent years and have a negative impact on the normal healthy development of the children. Crimes related to domestic violence and its dangerous manifestations, such as murder, infliction of bodily harm of varying severity, encroachment on sexual integrity, etc., are among the most frequent.

If we talk about a child, who is the crime victim, it should be noted that according to paragraph 11 of part 1 of art. 3 of the Code of Criminal Procedure of Ukraine, a child is a personality under the age of fourteen, and a juvenile is a child between the age of fourteen and eighteen [1].

Investigating violent crime, it is necessary to indicate that the most vulnerable children, who are the victims of violent crimes, are:

- groups of the children who found themselves in the difficult life circumstances, namely the homeless;
- the children living in the "depressed" areas with high unemployment;
- live in the resort and tourist areas;

- were left without the parental care;
- are in the boarding schools;
- have the drug, alcohol, toxic dependence;
- are brought up in a family with one of the parents;
- one or both parents have been working for a long time in the other regions of Ukraine or abroad;
- are brought up in families in which parents (persons replacing them) do not perform or improperly perform their responsibilities for the upbringing, education or maintenance of the child, abuse parental rights, negatively affect the behaviour of the children [2, p. 70].

A proper interrogation of the children who suffered of violent crimes depends on the quality of the investigator's preparation for the investigation. Prior to the interrogation of the child, who is the victim, the investigator must have the information about the psychological characteristics of the child (age, level of his intellectual abilities, degree of the oral and written language, abilities of memory, constructive thinking, observation, etc.). The effectiveness of interrogating the children who are the victims is influenced by the participation of a psychologist; the form of the interaction with the child; the place of the interrogation; the teacher participation; the number of the attendees; the degree of the interaction of the investigator with the parents of the child; the time of the interrogation.

The interrogation of a child who is the victim of violent crimes includes the following stages: establishing the psychological contact; the free story; asking questions; the acquaintance with the protocol of the interrogation.

The main purpose of the child's interrogation is to obtain the full amount of the information about what happened during the child's spontaneous storytelling.

The process of forming the testimony is known to be influenced by various factors. They can be objective or subjective. The objective factors are the really existing phenomena, situations, events that occur and do not depend on the will and consciousness of a man, and subjective ones are the factors that depend on the

will and consciousness of a man, his psychophysical properties, state of mind at the time of perception, education, profession, skills.

The author shares the opinion of M.I. Skrygonyuk that the professional ability of the investigator to possess polemical art during the application of such tactics as establishing the psychological contact, clarifying the provisions of the law, appealing to civil conscience, stimulating positive personality traits, etc. plays an important role in the tactics of conducting the interrogation [3, p. 95].

The use of the tactics can be arranged according to the interrogation situation. The study of the typical interrogation situations allows us to establish the following types: the disclosure of the true testimony; the conscious mistake of the interrogated; the failure of the interrogated to give the testimony; the refusal to testify; the disclosure of the false testimony [4, p. 195].

An important way to ensure the completeness of the information about the event of the crime obtained during the interrogation is the investigator's decision to apply the tactics of the memory activation.

The determining factor during the interrogation of the child is the creation of the favourable interrogation environment, including the use of the opportunities of the "green rooms". This is a specially equipped room, where there is a minimum number of persons, and which is specially adapted for children and has the arrangement to help the child who is the victim to speak and explain the circumstances that happened to him or which he witnessed [5, p. 135].

The main means of recording the progress and results of the interrogation is the protocol. The audio or video recordings of the interrogation, photo tables, diagrams and the other materials that explain the content of the protocol can be the appendices to the interrogation protocol.

Thus, the tactics of interrogation of the children who are the victims of violent crimes have their own characteristics, which are determined by the investigative situation that has developed during the proceedings. The main are the organizational, psychological, verbal-behavioural and communicative active ones,

which are used at different stages of the investigation of violent crimes, as well as taking into account the age characteristics of the interrogated.

1. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13 квіт. 2012 р. № 4651–VI. Верховна Рада України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/page>.

2. Надання допомоги дітям-жертвам злочинів, пов'язаних із торгівлею дітьми, дитячою проституцією, дитячою порнографією, проти статевої свободи та статевої недоторканості дитини, з урахуванням національної та міжнародної практик: метод. посіб. / Л. С. Волинець, Л. П. Гурковська, І. В. Савчук. Київ: К. І. С., 2011. 132 с.

3. Скригонюк М. І. Проблемні аспекти криміналістичної тактики: монографія. Київ: Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2012. Ч.1. 159 с.

4. Криміналістика: підручник / В. Ю. Шепітько, В. О. Коновалова, В. А. Журавель. [за ред. проф. В. Ю. Шепітька]. Харків: Право, 2008. 464 с.

5. Нікітіна-Дудікова Г. Ю. Розслідування насильницького задоволення статевої пристрасті неприродним способом, вчиненого щодо малолітньої особи: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2017. 305 с.

Shlihta Yuliya

1st year student of Master degree

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Professor Olena Zelenska

HOW TO SOLVE THE PROBLEM OF CORRUPTION (USING THE EXPERIENCE OF PORTUGAL)

Police corruption is an international problem. Historically, police misconduct has been a factor of the development of the police institutions worldwide, but it is a

particular problem of fighting against the rebels and taking part in the peacekeeping operations. Internal police corruption is a challenge to public trust, cohesion of departmental policies, human rights and legal violations involving serious consequences.

Diplomats, aid administrators, and other field personnel report that police corruption wastes the resources, undermines security, makes a mockery of justice, slows the economic development, and alienates populations from their governments. Their stories and the findings from the general surveys reveal a fundamental obstacle to fulfilling the basic, widely proclaimed objective of most interventions the international community undertakes, namely, establishing the rule of law. Corruption in the administration of law means that equal access is denied. It undermines the fair trials, fair elections, economic and social opportunities, cultural expression, and access to the necessities of food, housing, health, education, and water. Because the police are the primary institution for implementing law in any society, police corruption stops the implementation of the rule of law in place. When the police sell their services for private profit, the rule of law ceases to exist. Eliminating police corruption is required in any country that has established the rule of law as the national objective. Ignoring this imperative means that the international efforts of the nation formation proceed at their own peril.

Corrupted behaviour can be caused by the behavioural change of an officer within the department's "subculture". Subculture is a group of the individuals within culture that share the same attitudes and beliefs. The police officers within the department share the same norms and the new behavioural development can be linked with the psychological, sociological, and anthropological paradigms.

Psychological paradigm: The psychological paradigm suggests that behaviour is based and structured through an individual's early stages of life. Those attracted to the police occupation tend to be more "authoritarian". The authoritarian personality is characterized by conservative, aggressive, cynical, and rigid behaviours. Corruption may involve profit or another type of material benefit

gained illegally as a consequence of the officer's authority. Psychological corruption can be a part of department's culture or of the certain individual.

Sociological paradigm: The sociological paradigm focuses on individual experience in a police academy, regular in-service training, and field experience that form the professional character. The police learn how to behave, get acquainted with the discretion, morals and what to think on the basis of their shared experiences with the other police officers. The new recruits develop definitions with their peers either positive or negative. These definitions are then reinforced, positively or negatively, by the rewards or punishments (either real or perceived) that follow their behaviour. For example, a new recruit may be given an order by his chief to arrest an individual sitting in the passenger seat for a DUI. This action can end up negatively or positively for the officer depending on how the situation is perceived by the court later on.

Anthropological paradigm: An individual's social character is changed when an officer becomes part of the professional culture. The term culture is often used to describe the differences among the large social groups where they share unique beliefs, morals, customs, and other characteristics that set them apart from the other groups. Within police culture, the officers learn to be suspicious of the public. Police culture can also be quite racist, and shot through with assumptions about the criminal tendencies of the certain minority groups, such as African Americans, or the competency of the fellow officers from minority backgrounds, which can lead the officers to make corrupted choices for personal benefits or gains.

Let's consider Portugal as a vivid example of police corruption and fighting against it.

Portugal is recognized within the area of police corruption for its somewhat unsuccessful attempts in combating the ever-increasing images of corruption within governance and policing through legislation. Though the ability of police services to protect individuals from crime is high and the mechanisms set in place

to combat police corruption are extensive, citizens confidence in police integrity is very low.

In accordance with the Portugal's Criminal Code, the unlawful receiving advantage can result in imprisonment for 3–5 years. Besides, the Criminal Code also stipulates that passive corruption (conducted through an intermediary) and active corruption (conducted directly) can receive 1–8 years imprisonment. Though there are minimal cases of police corruption occurring with this added legislation, the Portuguese citizen's views on police corruption are in conflict, and the implementation of such administration appears non-existent.

Coming under the global microscope in 2007 for their efforts in the disappearance of Madeline McCann (it means disappearing 4-year old girl on the evening of 3 May 2007 from her bed in a holiday apartment at a resort in [Praia da Luz](#), in the [Algarve](#) region of Portugal. Her whereabouts remain unknown, although German prosecutors believe she is dead), the Portuguese police forces were heavily criticised and compared for their responses and actions after the abduction. In light of this, the Portugal's policing system was opened to international critique, and many shortfalls were found in its governance and consequences of the crime and criminal activity. Explanations for this inability to follow through and effectively punish offenders are various, with heavy correlations built between trust within the legal and political institutions. By the mid-1990s, moralisation within parliamentary procedures became highly controversial with voters remaining tolerant of unethical behaviour during the lack of response shown by the parties to their electorate. This transparency and lack of trust run alongside Portuguese citizen's understanding of government as well as the modern police force.

The 2012 Transparency International states found that Portugal ranks 33rd in the list of the nations facing the high levels of corruption within its borders. Taking into account the national surveys, police corruption is seen as a part of everyday life, with Portuguese citizens accosted with the daily reports of scandals in government, crimes that go unpunished, and obstacles within the everyday

investigations. The further survey's conducted amongst citizens revealed a general consensus in which 75% of individuals agreed that the governmental efforts to combat corruption are ineffective, and they maintain the trust of police officials below the average level.

In comparison with the other nations within the European Union, Portugal has also seen a recent spike in social unrest surrounding the inability to trust the police, and the figures showing the individuals' belief of the police to be corrupt to have raised. Larger bodies such as the UN and GRECO have placed the recommendations to adapt the Criminal Code and develop a more detailed understanding of the responsibilities of policing officials in order to combat it. Thus, the Portuguese Parliament has enacted a law of the 22nd of April 2015, where the specifications were made on corruption in international trade, sports activity, and bribery, with special attention to the protection of the whistle-blowers in corruption related matters. But the implementation of it into everyday Portuguese life however, is yet to be seen.

1. Portugal criminal code: URL:

<https://www.legislationline.org/documents/section/criminalcodes/country/9/Portugal/show>

2. Transparency International: URL:

<https://www.transparency.org/en/cpi/2020/index/nzl>

3. Disappearance of Madeline McCann: URL:

https://en.wikipedia.org/wiki/Disappearance_of_Madeleine_McCann

4. Portugal law against corruption: URL:

<https://www.ganintegrity.com/portal/country-profiles/portugal/>

Talko Yaroslav

2nd year cadet

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

**EXECUTIVE AND LEGISLATIVE BRANCHES OF THE CANADIAN
GOVERNMENT AND GOVERNMENT OF THE UNITED KINGDOM:
COMPARATIVE ASPECTS**

Canada is an independent federal parliamentary state. The Queen of Great Britain, Elizabeth II, the official head of the state, but the Governor General acts as her representative. As federation, Canada is made up of ten provinces and two territories.

In our report we pay attention on executive and legislative branches of the power. According to the executive power, it is comprised of the Crown represented by the Governor General, the Prime Minister (the Head of Government) and the Cabinet. The executive is the part of government which makes and implements the decisions required to maintain the rule of law and the well-being of Canadians. As such, the Queen's representative, the Governor General of Canada (at present David Lloyd Johnston), carries out most of the federal royal duties in Canada.

The Prime Minister and the Ministers form the Cabinet. Prime Ministers can appoint and dismiss Ministers as and when they wish. The Cabinet is the key decision-making forum in the Canadian government. It leads and directs the executive branch of government.

Each Minister is assigned a specific portfolio (area of responsibility) by the Prime Minister, and oversees the operations of the government department(s) corresponding to that portfolio. They are responsible for ensuring that the policies developed by the Cabinet are implemented in and by the departments.

A Cabinet (the Cabinet Ministers serving under a particular Prime Minister) lasts as long as the mandate of the Prime Minister who appoints it. It exists from the day the Prime Minister takes the oath of office until the day he or she resigns. As soon as a Prime Minister resigns, his or her Cabinet Ministers cease to hold office.

Resignation may occur following a defeat in a general election, following a vote of non-confidence in the House of Commons, or for other reasons, including the Prime Minister's desire to retire from public life [1].

The Legislative branch of government is the branch that actually makes our laws. It consists of two parts, the House of Commons and the Senate, although the House carries the most authority because its members are elected by the people whereas the Senate is appointed.

The House of Commons is the most important part of the Legislature because its members are elected by the citizens of the country. This is where new laws are presented and voted on. The House has 308 members, one from each riding or constituency in the country.

The House of Commons has two banks of desks which face each other. One side is for the government, that is, the party which has the most seats. The Prime Minister and the Cabinet sit in the front rows. On the other side is a section for the Official Opposition and a section for members from all other opposition parties. The Official Opposition is the party which came second in the election and it has a greater responsibility to challenge the government.

The Senate resembles the English system where there is a Lower House, the House of Commons, and an Upper House, the House of Lords.

Since the House of Commons is elected by a system of “rep by pop”-representation by population – it was felt at Confederation that we needed another body to give greater representation to those provinces or regions where the population was so much smaller than the central provinces of Quebec and Ontario. The Senate was meant to provide that regional voice.

Until recently there were 104 members in the Senate: 24 from the Maritime provinces, 24 from Quebec, 24 from Ontario, 24 from the Western provinces, six from Newfoundland, and one each from the Yukon and the Northwest Territories. In 1990, Prime Minister Brian Mulroney appointed eight more senators – Conservatives like himself, naturally, to bring the total to 112.

The Senate's supporters see it as a place of "sober second thought" where bills are examined carefully and improved in clarity and simplicity by a group of experienced minds. Senate reform is a recurring issue in constitutional talks and some people, particularly in the western provinces, would like to see Senate members elected from their respective provinces [2].

Although the Senate has the power to reject any bill or insist on amendments, it seldom blocks anything passed in the House of Commons. Senators can hold office until the age of 75

So, Canada combines the American federal forms of government with the British cabinet system. The powers of the parliaments in Canada are limited by the Constitution of Canada that is the supreme law in country.

Her Majesty's Government is the central government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland. In the UK, the Prime Minister leads the government with the support of the Cabinet of ministers. The Government is led by the Prime Minister, who selects all the remaining Ministers. The Prime Minister and the other most senior Ministers belong to the supreme decision-making committee, known as the Cabinet. The Government Ministers are all members of Parliament, and are accountable to it. The Government is dependent on Parliament in case when it must make primary legislation which means that in practice a government must seek re-election at least every five years. The monarch selects the Prime Minister. Executive authority lies with the monarch, although this authority is exercised by, on the advice of, the Prime Minister and the Cabinet. The Cabinet members are advisers of the monarch as members of the Privy Council. They also exercise power directly as leaders of the Government Departments [3].

The Prime Minister is head of the UK government. He is ultimately responsible for all policy and decisions. He: oversees the operation of the Civil Service and government agencies, appoints members of the government and is the principal government figure in the House of Commons [4].

The current Prime Minister is David Cameron, leader of the Conservative Party, who was appointed by Queen Elizabeth II on 11 May 2010 following the General Election on 6 May 2010 [3].

The Queen Elizabeth II is monarch. For queen formally belongs the legislative, executive and judiciary branches of the power that she headed. But her role is more ceremonial. She always acts on the advice of the Cabinet and the Prime Minister. As a constitutional monarch, Elizabeth II has no right for own political sympathies or antipathies. Still her political views are unknown. But there is evidence that queen leans to the viewpoint which is called «One Nation» [5].

A key principle of the British Constitution is that the Government is responsible to Parliament. This is called «responsible government». Parliament is separate from government. It made up of the House of Commons and the House of Lords. Its role is to: look at what the government is doing, debate issues and pass new laws. There are 650 elected MPs in the House of Commons [4].

Ministers of the Crown are responsible to the House in which they sit, they make statements in that House and take questions from members of that House. For most senior Ministers this is usually the elected House of Commons rather than the House of Lords. There is such thing in British Government which provides an opportunity for MPs from all parties to question the Prime Minister on any subject. It is called "question time". There are also departmental questions where Ministers answer questions relating to their specific departmental brief. Committees of both the House of Commons and House of Lords hold the government to account scrutinize its work and examine in detail proposals for legislation. Ministers appear before committees to give evidence and answer questions. Government Ministers are also required by convention and the Ministerial Code, when Parliament is sitting, to make major statements regarding government policy or issues of national importance to Parliament [3].

According to the local government it is necessary to tell that councils make and carry out decisions in local services. Many parts of England have 2 tiers of local government: county councils and district, borough or city councils. In some parts of

the country, there's just one tier of local government which providing all the functions, known as a 'unitary authority'. This can be a city, borough or county council – or it may just be called 'council'. And also, many areas have parish or town councils [4].

As to the devolved government we know that in Scotland, Wales and Northern Ireland, devolved administrations are responsible for many domestic policy issues, and their Parliaments/Assemblies have law-making powers for those areas. Areas the Scottish Government, Welsh Government, and the Northern Ireland Executive are responsible for, include: health, education, culture, the environment and transport [4].

Another interesting point is Civil Service, that does the practical and administrative work of government. It is co-ordinated and managed by the Prime Minister, in his role as Minister for the Civil Service. Around half of all civil servants provide services direct to the public, including: paying benefits and pensions, running employment services, staffing prisons and issuing driving licences [4].

1.http://www.parl.gc.ca/About/House/compendium/webcontent/c_d_executivebnchgovernmentcanada-e.htm

2.<http://www.canadahistoryproject.ca/can-govt-today/can-govt-today-07-senate.html>

3. http://en.wikipedia.org/wiki/Government_of_the_United_Kingdom

4.<https://www.gov.uk/government/how-government-works>

5.http://en.wikipedia.org/wiki/Elizabeth_II

Tomashev Viktor

2nd year cadet

Lviv State University of

Internal Affairs

Scientific Adviser

Kuzo Lyubov

Euthanasia refers to deliberately ending someone's life, usually to relieve suffering. Doctors sometimes perform euthanasia when it's requested by people who have a terminal illness and are in a lot of pain. It's a complex process and involves weighing many factors. Local laws, someone's physical and mental health, and their personal beliefs and wishes all play a role. There are different types of euthanasia, that can be used, and there are countries where they're legal. What's chosen depends on a variety of factors, including someone's outlook and level of consciousness.

Assisted suicide vs. euthanasia:

Assisted suicide is sometimes called physician-assisted suicide (PAS). PAS means a doctor knowingly helps someone end their life. This person is likely experiencing persistent and unending suffering. They may have also received a terminally ill diagnosis. Their doctor will determine the most effective, painless method. In many cases, doctors will provide people with a drug they can take to end their life. A lethal dose of opioids, for example, may be prescribed for this. In the end, it's up to the person to decide whether they take the drug.

With *euthanasia*, a doctor is allowed to end the person's life by painless means. For example, an injection of a lethal drug may be used.

Active vs. passive

When most people think of euthanasia, they think of a doctor directly ending someone's life. This is known as active euthanasia. Purposely giving someone a lethal dose of a sedative is considered *active euthanasia*.

Passive euthanasia is sometimes described as withholding or limiting life-sustaining treatments so that a person passes more quickly. A doctor may also prescribe increasingly high doses of pain-killing medication. Overtime, the doses may become toxic. This makes the distinction between passive euthanasia and palliative care blurry. Palliative care focuses on keeping people as comfortable as possible at the end of their life.

Voluntary vs. nonvoluntary

If someone makes a conscious decision to seek help with ending their life, it's

considered *voluntary euthanasia*. The person must give their full consent and demonstrate that they fully understand what will happen.

Nonvoluntary euthanasia involves someone else making the decision to end someone's life. A close family member usually makes the decision. This is generally done when someone is completely unconscious or permanently incapacitated. It usually involves passive euthanasia, such as withdrawing life support from someone who's showing no signs of brain activity.

But the question remains: Is euthanasia legal?

Euthanasia is one of the most intriguing ethical, medical and law issues that marked whole XX century and beginning of the XXI century, sharply dividing scientific and unscientific public to its supporters and opponents. It also appears as one of the points where all three major religions (Catholic, Orthodox, and Islamic) have the same view. They are strongly against legalizing mercy killing, emphasizing the holiness of life as a primary criterion by which the countries should start in their considerations. Studying criminal justice systems in the world, it can be concluded that the issue of deprivation of life from compassion is solved on three ways. On the first place, we have countries where euthanasia is murder like any other murder from the criminal codes. Second, the most numerous are states where euthanasia is murder committed under privilege circumstances. On the third place, in the Western Europe we have countries where euthanasia is a legal medical procedure, under requirements prescribed by the law.

Deprivation of life from compassion throughout the history of humanity appears as a question that engrosses the attention of lawyers, doctors, sociologists around the worlds. In certain stages of development of civilization, it represented a permitted form of depriving another person's life, while in the other stages was strictly prohibited. Today's legislators basically occupy three positions, so, they prohibit euthanasia and equate it with ordinary or privilege murder, or allow it under the assumption of meeting of prescribed requirements. Bypassing the countries that privilege euthanasia as less serious murder, we have dealt with some legislations that strictly prohibit this phenomenon, and those that deprivation of life

out of compassion treat as a permitted medical procedure. In Islamic countries, such as Iran, Turkey and part of Bosnia and Herzegovina, euthanasia is an ordinary murder, punishable by serious criminal sanctions. At the opposite pole are the Western European countries, more specifically, the Benelux countries (Netherlands, Belgium and Luxembourg), in which deprivation of life from the grace does not constitute a crime, if it was carried out in accordance with the clearly defined legal rules and medical procedure.

People have debated over the ethics and legality of euthanasia and PAS for centuries. Today, laws about euthanasia and PAS are different across states and countries. In the United States, PAS is legal in: Washington, Oregon, California, Colorado, Montana, Vermont, Washington, D.C., Hawaii. Each of these states and Washington, D.C. have different legal requirements. Not every case of PAS is legal. In addition, many states currently have PAS measures on legislative ballots, so this list may grow. Outside the United States, PAS is legal in: Switzerland, Germany, Japan. Euthanasia, including PAS, is legal in several countries, including: the Netherlands, Belgium, Luxembourg, Colombia, Canada.

There's been a good amount of research done about people's opinions about it and how frequently it's actually used. There are many arguments both for and against euthanasia and PAS. Most of these arguments fall into four main categories:

- Morality and religion*

- Physician judgement*

- Ethics*

- Personal choice*

“Death with dignity” is a movement that encourages legislatures to allow people to decide how they want to die. Some people simply don't want to go through a long dying process, often out of concern of the burden it puts on their loved ones.

Because there is no specific provision for it in most legal systems, euthanasia is usually regarded as either suicide (if performed by the patient

himself) or murder (if performed by another). Physicians may, however, lawfully decide not to prolong life in cases of extreme suffering, and they may administer drugs to relieve pain even if this shortens the patient's life. In the late 20th century, several European countries had special provisions in their criminal codes for lenient sentencing and the consideration of extenuating circumstances in prosecutions for euthanasia.

Euthanasia litigation is not only present in national judicial systems but also in the European Court of Human Rights. Ukrainian law forbids euthanasia as well. In particular, part 4 of Art. 281 of the Civil Code of Ukraine establishes a prohibition to accept an individual's request for the termination of his or her life. Besides this, in accordance with the provisions of the Fundamentals of the Ukrainian legislation concerning health care of Ukraine it is forbidden both to refuse measures that prolong the life of a patient who dies, and to intentionally accelerate with the help of medical means, at the request of a patient, a painless death or to kill an incurable patient in order to stop his or her suffering (Art. 52 Basics of the legislation concerning Ukrainian health care). But it is also worth mentioning that euthanasia is not the only form of right to a worthy termination of a patient's life at his or her own desire, along with it, is also allocated orthanasia and suicide assisted by a doctor. At the same time, until the beginning of 2018 in Ukraine, the last of them remained legal. However, in February 2017, the legislature changed the content of Art. 120 of the Criminal Code of Ukraine "Bringing to suicide". Accordingly, the introduction of criminal liability for any promotion of suicide has actually admitted suicide, assisted by a doctor, a crime with all the criminal consequences. And this completely prevented the realization in Ukraine of the natural human right to a worthy end of life, in cases where he or she alone is not capable to do so due to certain circumstances.

Now in the Ukrainian legislation it is stated that nobody can be arbitrarily deprived of life. The duty of the state is to protect human life. Everyone has the right to protect his life and health from unlawful encroachments. Therefore, euthanasia is considered murder in Ukraine. Making decisions about PAS for

yourself or a loved one is extremely difficult, even if everyone's in complete agreement.

-
1. Downie J, Chambaere K, Bernheim JL (2012). Pereira's attack on legalizing euthanasia or assisted suicide: smoke and mirrors. *Current Oncology*, 19(3): 133–138. [PMC free article] [PubMed] [Google Scholar]
 2. Groenhuijsen M (2007). Euthanasia and the Criminal Justice System. *Electronic Journal of Comparative Law*, 113: 1–25. [Google Scholar]
 3. Horbachova K., Dudaryov V., Zarosylo V., Baranenko D., Us O.. The Right on Euthanasia: The Experience of the World's Developed Countries and the Prospects of its Implementation in Ukraine. *Journal of Legal, Ethical and Regulatory Issues Research Article*: 2020 Vol: 23 Issue: 1
 4. Regional euthanasia review committees, Annual report (2011). Available from:
http://www.euthanasiecommissie.nl/Images/RTE.JV2011.ENGELS.DEF_tcm52-33587.PDF.

Tsona Svitlana

4th year student

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Horun Halyna

THE CONSTITUTIONAL COURT OF UKRAINE AS A MECHANISM FOR PROTECTION OF HUMAN RIGHTS AND FREEDOMS

The functioning of Ukraine as a democratic, social and legal state is impossible without ensuring an adequate level of law and order in the field of guaranteeing and respecting human rights and freedoms. That is why the main duty of the state under Art. 3, 8 of the Constitution of Ukraine is the establishment and protection of human rights and freedoms. Appeal to the court to protect the

constitutional rights and freedoms of man and citizen directly on the basis of the Constitution of Ukraine is guaranteed [1].

It is important not only to declaratively proclaim human rights, but also to guarantee their provision and improve the mechanism for protecting these rights. There are different approaches of scientists to defining the essence of the concept of «human rights protection mechanism». For example, V. Pogorilko and M. Ragozin believe that the mechanism of human rights protection is a system of state power, the main function of which is the protection of human and civil rights. According to M. Savenko, it is a system of interrelated constitutional norms that enshrine the fundamental rights and freedoms of citizens and establish guarantees for their implementation, as well as a system of public authorities, local governments and other state institutions that ensure, protect and defend fundamental rights and freedom of citizens [2].

Today, there are many ways to protect your violated, unrecognized, disputed rights. In particular, based on Art. 55 of the Constitution of Ukraine, everyone is guaranteed the right to appeal in court against decisions, actions or omissions of public authorities, local governments, officials and officials. Everyone has the right to apply for protection of their rights to the Commissioner for Human Rights of the Verkhovna Rada of Ukraine. Everyone is guaranteed the right to file a constitutional complaint with the Constitutional Court of Ukraine on the grounds established by this Constitution and in the manner prescribed by law. Everyone has the right, after the use of all national remedies, to apply for protection of his rights and freedoms to the relevant international judicial institutions or to the relevant bodies of international organizations of which Ukraine is a member or participant. Everyone has the right to protect their rights and freedoms from violations and unlawful encroachments by any means not prohibited by law [1]. However, judicial protection is considered the main legal guarantee of protection of human rights and freedoms, with an important role played by the only body of constitutional jurisdiction in Ukraine - the Constitutional Court of Ukraine.

The procedure for organizing and operating the Constitutional Court of Ukraine, powers, grounds and procedure for appealing to it, the procedure for considering cases and executing its decisions are determined by the Constitution of Ukraine and the Law of Ukraine «On the Constitutional Court of Ukraine». According to paragraph 9 of Art. 7 of the Law of Ukraine «On the Constitutional Court of Ukraine» the powers of the Constitutional Court of Ukraine include resolving issues of compliance with the Constitution of Ukraine (constitutionality) of laws of Ukraine (their individual provisions) on the constitutional complaint of a person who considers that the final court decision contradicts the Constitution of Ukraine. Also in paragraph 2 of Art. 8 of this Law in order to protect and restore the rights of the individual, the Court considers the constitutionality of Ukraine (constitutionality) of the act (its individual provisions), which expired, but continues to apply to legal relations that arose during its validity [3]. Based on Art. 151-1 of the Constitution of Ukraine, a constitutional complaint may be filed if all other national remedies have been exhausted [1]. The legislation defines the constitutional complaint as a separate institution of the mechanism for the protection of human rights.

Considering the institute of constitutional complaint, today most researchers emphasize its importance as a guarantor of human rights and freedoms, the institution of democracy, signs of the rule of law, forms of public control and active public participation in legal policy, means of raising public awareness and legal culture. In particular, the progress of the institute of constitutional complaint was noted by the Chairman of the Constitutional Court of Ukraine Shevchuk S.V., emphasizing that «such a mechanism allows any citizen without the mediation of other officials, people's deputies to appeal to the constitutional jurisdiction with a complaint about the unconstitutionality of a normative legal act» [4].

A constitutional complaint enables a person to protect his or her fundamental rights and freedoms enshrined in the Constitution. In fact, a constitutional complaint is an effective and efficient procedural means of protecting the fundamental rights and freedoms of citizens, as it prevents a person from having

direct access to constitutional justice. Unlike other complaints and lawsuits, the decision on a constitutional complaint is not individual but general, ie it applies to all persons whose rights may be violated by an unconstitutional act. That is, a constitutional complaint is at the same time an important procedural guarantee of the rights and freedoms of individuals and is a means of protecting public interests and the constitutional order in general [5].

However, scientific research shows that the introduction of the institute of constitutional complaint for the protection of human rights is a successful step in the functioning of the modern state, but needs to be improved, namely:

- expanding the subject of the appeal, in particular, consideration of constitutional complaints regarding gaps and conflicts in the legislation;
- simplification of citizens' access to constitutional justice - regulation of the norm of exhaustion of all national remedies before applying to a body of constitutional jurisdiction;
- it is necessary to adopt a normative legal act to determine the procedure for compensation of material and moral damage to persons affected by the application of unconstitutional rules of law, etc [4].

Therefore, improving the institution of the constitutional complaint will allow us to fully uphold justice in the protection of human rights and freedoms and increase the legal culture of citizens and trust in the judiciary.

1. The Constitution of Ukraine: of June 28, 1996. № 254k / 96-BP. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (access date 13.02.2022).

2. G. Burbilo. The place of the Constitutional Court of Ukraine in the mechanism of human rights protection. *«Ukraine as a sovereign and independent state»*: Coll. materials of the First International. scientific-practical conf. May 21 2021 Lviv: Lviv Polytechnic National University, 2021. pp. 190-192.

3. On the Constitutional Court of Ukraine: Law of Ukraine of July 13, 2017 № 2136-VIII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2136->

19?find=1&text=%D1%81%D0 % BA% D0% B0% D1% 80% D0% B3% D0% B0 # Text (application date 13.02.2022).

4. Sapalova O. V. Prospects for the development of the constitutional complaint in Ukraine. *Theory, history of state and law, constitutional law*. Scientific-practical magazine «Pravo.ua». Kharkiv: KhNUVS, 2021. S. 21-26.

5. Karpovets V. S. Constitutional complaint as a mechanism of legal protection. *Constitutional law, municipal law*: coll. materials International. scientific-practical conference May 14-15 2021 Kyiv: TNU named after V. I. Vernadsky, 2021. S. 25-27.

Vasjuta Roman

1st year master degree student

Lviv State University of

Life Safety

Scientific Adviser

Ivanchenko Mariia

COMPUTERS AND ENVIRONMENT: PROBLEMS AND PERSPECTIVES

Information and communication technologies (ICTs) have become critical components of global infrastructure over the past few decades, and computers are now fundamental to most business processes. The global adoption of the Internet has only accelerated the transition from physical to digital infrastructure. More generally, the use of information and communication technologies has resulted in far-reaching changes in production processes and product characteristics.

While the global economy has generally been expanding for the past decade, largely due to growth in high technology, there has been relatively little attention focused on the potential environmental impacts of the widespread deployment of ICTs around the world. Negative environmental impacts of ICTs arise from a globally-polluting supply chain, producing the electricity needed to power the

world's installed stock of computers, and rapid obsolescence pattern which leads to discarded equipment. However, ICTs also have the potential to generate significant environmental benefits through changes in product design and production processes, and more generally, through the more efficient use of resources. Understanding the combination of these positive and negative factors is critical in assessing the “greenness” of personal computers.

When the Personal Computer was put on the market on 12 August 1981, it introduced the world to the concept of having a computer on every desk. While it was primarily aimed at business, some consumers were also attracted to having a computer in their home. It was not the first personal computer developed, but it was the one that changed the way society accepted computers as a part of everyday life. PCs are a key component in the infrastructure of information technology (IT). The rapid development of information technologies, especially of the Internet caused the growth of number users. Due to this fact the amount of the computers which are being sold each year constantly increase.

In contrast with the economic and social aspects, the environmental implications of IT have not yet been subjected to a similar level of consideration and debate. As with any major technological revolution the effects of IT for environmental sustainability are significant and wide ranging. Examples include increases in environmental efficiency in products and services, shifts in transport and consumption patterns associated with use of e-commerce and telecommuting, and extra consumption stimulated by increased incomes/lower consumer prices.

Continued, rapid technological progress in the IT industry has contributed to short life spans that are well below the functional limit of computers. A short lifespan exacerbates environmental impacts, requiring production of more new machines and increasing the numbers heading for landfill or recycling centers. Discarded products from the IT sector show the highest growth rate among municipal and industrial wastes.

From the other hand to produce one computer we need a lot of different materials.

The various components of the computer production chain we can now combine to give a rough picture of total amounts of materials and energy associated with the manufacture of a computer.

The amount of energy used to produce a computer is significant when compare with other consumer goods. An automobile or refrigerator requires around 2,000 kilograms and 50 kilograms of fossil fuels to produce, respectively. The short life span of the typical computer makes this high amount of energy in production even more noteworthy. Consumers often purchase a new computer every two years, compared to every ten years for an automobile or refrigerator, thus five times as many computers are needed over a ten-year period. The production of a computer also requires more energy to produce relative to its weight than an automobile or refrigerator. The ratio of embodied fossil fuels to product weight is nine times for a computer, but only one to two times for an automobile or refrigerator. The reason than computers use significantly more energy per weight because of the high concentration of high-tech parts such as semiconductors; as well, the complex internal structure of microchips requires extensive processing. One more important fact is that the production of computers requires about 40% of world industrial water use.

So the growth of information and communication technology industries has been dramatic over past years. From one hand production of computers needs a lot of natural resources and from the other hand after only two or three years they become dangerous waste.

Even with today's limited understanding of the key issues, many actions can still be taken to reduce the environmental impacts of computers. One important action is to extend the length of time we use information technology equipment – the short lifespan drives additional production and the generation of waste such that all associated environmental impacts are magnified. While technological change clearly drives the rapid cycle of production and disposal, a great deal of IT equipment is certainly “wasted” – many devices are thrown away that are still functional and in demand by certain groups of users. Public awareness and

response, government action to facilitate, and a pro-active attitude from firms can do much to increase the utilization of IT equipment. Also, manufacturers can further reduce the energy needed to produce computers by improving systems to measure and reduce energy use in the supply chain. Many opportunities exist to reduce the environmental burdens of computers for little or no economic cost, it is a matter of gathering the will to take action.

1. Андрейчук Н. І. Охорона праці :навч. посібник / Н. І. Андрейчук, Ю. В. Кіт, С. В. Шибанов, Р. В. Шерстньова. – Львів : Видавництво Львівської політехніки, 2012. – 276 с.

2. Третьяков О. В. Охорона праці : посібник / О. В. Третьяков – К., 2003
// <http://westudents.com.ua/glavy/4563-81-vidi-gornnya.html>

3. Canadian Centre for Occupational Health and Safety, OSH Answers
“Cold Environments – Health Effects and First Aid” // http://www.ccohs.ca/oshanswers/phys_agents/cold_health.html

Volchok D. Yu.

2nd year cadet

Dnipropetrovsk State University

of Internal Affairs

Scientific Adviser

Irchyshyna M.V.

FEATURES OF TRANSLATION OF LEGAL TEXTS

Legal texts, as a rule, refer to the formal business style, which serves the official and very important areas of human interaction: the relationship between government and the population, between countries, enterprises, organizations, between the individual and society. The main function of formal business speech is the function of social regulation, so all business texts must have an unambiguous interpretation, i.e. each text must be characterized by such accuracy of information

that would not allow different interpretations, hence the requirement of impeccable language design.

Formal business style is characterized by:

- high regulation of language (a certain range of means of expression and methods of their construction);
- formality (strictness of presentation; words are usually used in the literal sense; there is no imagery);
- impersonality (excludes specific and private).

The language of laws is a formal language, a language of state power, which is used for communication with the population. The language of laws requires, above all, the accuracy of expression. It is characterized by a complete lack of individualization of language, standard presentation. The law does not apply to an individual, a particular person, but to all people in general, to certain groups of people or even to foreign countries.

Translation of legal texts from one language to another involves not only the transition from one language to another, but also the transition from one legal system, presented in the mind of a lawyer-translator as a conceptual picture of the legal reality of his country to another world of law. Thus, the Ukrainian term «right» in meaning and scope does not always coincide with the English term «right», «law». The key English legal term «law» corresponds to the Ukrainian concept of objective law, meaning law, litigation, while subjective law is transmitted by the word «right». The law hides behind every word used by a lawyer, meaning, text, jurisprudence. The choice of term in the technique of law is of paramount importance.

As M. Gotti states in one of his articles: «Legal translation is a very complex process, as it relies on many factors, the most important being linguistic and legal interpretation of the source legal text as a whole and its rendering in an appropriate equivalent text in another language» [1]. M. Chromá rightly asserts: «Translating legal texts means transferring legal information from one language and culture into another language and culture, considering the differences in the legal systems and

the purpose of translation. Since the legal information contained in the source text is often vague, indefinite, and may also be ambiguous, it should be interpreted within the source language first, the interpreted information translated into the target language, and, finally, the translated information conformed to the purpose of translation and genre of the target text» [2, C. 198-199].

Thus, inaccurate wording, presentation of any facts, lack of certain details in the document, inaccurate wording in the translation of legal texts interfere with the implementation of the basic function of law. When translating legal texts, it is necessary to take into account the basic principles of the technique of compiling legal texts, which include:

- principles of accuracy and certainty of the legal form of the established legal relations: adequacy of expression by linguistic means of the essence (concept) of the legal decision, maintenance of exact understanding (interpretation) of provisions of the legal act by all subjects of legal relations;
- accuracy of use of internal and external links;
- following the laws and rules of formal logic. The basic laws of logic (identity, consistency) are used in lawmaking to build both legal acts as a whole and their individual parts and provisions;
- compliance with the requirements for the terminology of legal acts, such as unity, semantic unambiguity, stylistic neutrality, systematic terminology, prevalence, stability, accessibility, correctness;
- use of legal language and formal business style. The texts of legal acts must comply with the general norms of modern language. Functional and stylistic features of the language of law include official character, documentary, maximum accuracy, expressive neutrality, impersonal nature, clarity and simplicity of language expression; cost-effectiveness of language tools;
- application of legal constructions, stable schemes and models that establish the ratio of rights, duties and responsibilities of the subjects of legal relations;
- compliance with certain rules for the use of details and design of the legal act as a whole, as well as its structural parts, the use of additional structural and semantic

elements, such as notes, tables, etc. The beginning of legal acts is usually devoted to general provisions goals, objectives and basic principles of regulation, definition of terms used. The final articles of normative legal acts contain provisions on the terms and procedure for putting the act into effect, on the repeal, amendment and supplementation of existing acts in connection with the adoption of this normative legal act [3].

Thus, the translation of legal documents requires high qualification and work experience, not infrequently and additional education in the field of jurisprudence. Accuracy of wording, logic and reliability - the main requirements of legal translation.

-
1. Gotti, M., The translation of legal texts: interlinguistic and intralinguistic perspectives. *ESP Today*, Vol. 4 (1). 2016. C. 5-21 [Електронний ресурс]: https://www.esptodayjournal.org/pdf/current_issue/3.6.2016/MAURIZIO-GOTTI-full-text.pdf.
 2. Chromá, M. Cross-cultural traps in legal translation. In C. Candlin, & M. Gotti (Eds.), *Intercultural aspects of specialized communication* (2nd ed.). Bern: Peter Lang. 2007. C.197-221.
 3. Shepelev A.N. The language of law as an independent functional style: dis. ... Cand. jurid. Sciences / Shepelev A.N. Novgorod, 2003. 217 p.

Volnina Tetiana

4th year student

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Holovach Tetiana

THE THERAPEUTIC VALUE OF HORSES

Horses are incredibly perceptive to the emotions of humans, which is why these animals are effective in therapy. Horses' large and intimidating appearance forces an individual to gain trust around them.

According to PATH International, the Professional Association of Therapeutic Horsemanship, there are many different types of “equine-assisted activities.” In its broadest sense, any interaction between a person and a horse is an equine-assisted activity. Equine-Assisted Therapy has a more specific goal. It is a treatment that uses horses to reach rehabilitative goals that are bounded by a medical professional’s scope of practice.

Equine-Assisted Therapy is a treatment which uses horses to reach rehabilitative goals that are bounded by a medical professional’s scope of practice. Equine-Assisted Therapy is not an activity run by local horse clubs or trainers. Instead, it is overseen by a medical professional, usually a licensed psychotherapist or physical therapist. Equine-Facilitated Psychotherapy, which is used by addiction treatment facilities, veterans’ groups, and trauma centers, is always overseen by a licensed mental health professional. These types of therapies rarely involve riding the horse [5].

Equine-assisted therapy and hippotherapy are two common types of horse therapy, but there are distinct differences between the two.

Both therapies involve horses, but each addresses a different goal in overall health. Equine-assisted therapy focuses on addressing mental health, with patients caring for horses in a stable setting. Hippotherapy, on the other hand, is an approach to physical therapy where the patient rides horses in order to address physical health.

Hippotherapy is a form of physical, occupational, and speech therapy in which a therapist uses the characteristic movements of a horse to provide carefully graded motor and sensory input. Hippotherapy has been used to treat patients with neurological or other disabilities, such as autism, cerebral palsy, arthritis, multiple sclerosis, head injury, stroke, spinal cord injury, behavioural disorders, and psychiatric disorders [1; 2].

Regardless of longstanding usage, only scarce information is available on its psychological, physical, social, and educational effects in specially trained children [3]. It goes without saying that horses are essential in hippotherapy, a form of neuromuscular therapy that can improve the posture and coordination of a child with disabilities. Horses are special animals and their healing powers have been recognized for thousands of years. Hippos is the Greek word for horse and hippotherapy means the therapeutic use of horses. But hippotherapy shouldn't be confused with therapeutic riding – hippotherapy is a medically based treatment tool, whereas therapeutic riding involves teaching people with disabilities equestrian skills. Physical therapists believed that the horse's movement created neurological changes that helped improve a person's postural control, strength, and coordination. According to experts in psychology, if a child has a disability that qualifies him for therapy hippotherapy is a choice. Another point worth noting is if the child loves horses and has grown frustrated with the traditional school or clinical setting.

Through hippotherapy, a child can experience many different types of beneficial sensory stimulation. What is more, muscles and joints receive deep pressure stimulation from bouncing and holding positions and the brain receives vestibular stimulation as the horse moves. Besides, a horse walks with a gait that's similar to the human gait, a child who has never walked or who has an abnormal gait can sit on a horse and experience what “normal” feels like. The therapist is always in control of the horse's movement, choosing activities that will help achieve specific outcomes, such as: reducing muscle tone with slow, rhythmic movement; improving attention and postural control with fast, erratic movements; decreasing sensory defensiveness or sensitivities with full-body contact [4].

In conclusion, it should be noted that horses bring the following unique elements to the therapy process. According to experts, this type of therapy may be beneficial for cerebral palsy, multiple sclerosis, developmental delay, traumatic brain injury, stroke, and autism.

1. Benda W., McGibbon N.H., Grant K.L. Improvements in muscle symmetry in children with cerebral palsy after equine-assisted therapy (hippotherapy). J Altern Complement Med. 2007. 17-25.
2. Meregillano G. Hippotherapy. Phys Med Rehabil Clin N Am. 2009. 43-54.
3. Silkwood-Sherer D, Warmbier H. Effects of hippotherapy on postural stability, in persons with multiple sclerosis: a pilot study. J Neurol Phys. Ther. 2007. 77-84.
4. Silkwood-Sherer D.J., Killian C.B., Long T.M., Martin K.S. Hippotherapy intervention to habilitate balanced deficits in children with movement disorders: a clinical trial. Phys. Ther. 2012. 7-17.
5. <https://www.psychologytoday.com/us/blog/ending-addiction-good/201708/the-therapeutic-value-horses>

Zablotskyi Nazar

3rd year student

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Romaniuk Olha

GENDER EQUALITY IN THE SYSTEM OF THE MINISTRY OF INTERNAL AFFAIRS OF UKRAINE

Lately gender politics and question of gender equality have become particularly popular. Importance and obligatoriness of observance of equality of rights for women and men, set by Constitution of Ukraine, is the key of the democratic state and inseparable part of development of modern society.

According to the law of Ukraine “On ensuring equal rights and opportunities of women and men”, gender equality is equal legal status of women and men and equal opportunities for its implementation, which allows persons of both sexes to take an equal part in all spheres of public life [1].

To better understand the issues covered, it is necessary to provide statistics on the number of women in the system of the Ministry of Internal Affairs, in particular their number in a leadership position.

In 2019, the percentage of women in the structure of the ministry as a whole was 24%. The average number of women in senior positions in the Ministry of Internal Affairs in the same year was 16%. In 2021, about 40% of women had senior positions in the Ministry of Internal Affairs [2].

The above statistics show an increasing trend in the number of women in law enforcement organs, in particular the number of women in senior positions in the Ministry of Internal Affairs.

A significant part, in the implementation of gender equality, belongs to the Ukrainian Association of Women in Law Enforcement, which was established in 2017.

Ukrainian Association of Women in Law Enforcement (UAWLE) is a non-governmental organization that brings together women and men from various law enforcement agencies. The main goal of UAWLE is to promote equal rights and opportunities for women and men in the law enforcement agencies of Ukraine; support for women's leadership; combating gender stereotypes and discrimination.

The main strategic directions of activity of UAWLE are: favorable environment for women and men in law enforcement; leadership and professional development and career development of women in law enforcement [3].

Greater visibility and involvement of women in law enforcement at all levels contributes to increasing the level of trust and confidence on the part of the population, the community and society as a whole. This makes the role of women in building sustainable peace and security more visible. We are convinced that awareness of the principles of gender equality among Ukrainian law enforcement officers is extremely important for promoting prosperity and security in our country.

Forming of politics of equal rights and opportunities of women and men in Ministry of Internal Affairs of Ukraine is fixed on Department of monitoring of

observance of human rights. All state and international initiatives, ideas and programs that help to adopt an institutional mechanism on implementation of gender politics and form politics taking into account principles of a zero tolerance and respect to the human rights, are supported by the Ministry of Internal Affairs.

In the general context, the Ministry of Internal Affairs of Ukraine forms gender

policy as an approach to the activities of the department, namely:

- development of institutional possibility by creation of the authorized subdivisions with the adherence to gender equality and setting of the authorized persons (coordinators) on questions providing of equal rights and possibilities of women and men in the Ministry of Internal Affairs;

- increasing women's participation in international peacekeeping and security operations by removing restrictions;

- inclusion of the gender aspect in the passports of budget programs;

- monitoring the activities of the Ministry of Internal Affairs, identifying gaps and inequalities in the promotion of employees by gender analysis of the careers of civil servants of the Ministry of Internal Affairs in order to strengthen the active participation of women and men in decision-making;

- inclusion of the gender component in the educational process of higher education institutions with specific learning conditions that belong to the sphere of management of the Ministry of Internal Affairs;

- development of a mechanism for responding to and preventing sexual harassment in the workplace in the bodies of the Ministry of Internal Affairs [2].

To sum up, ensuring gender equality in the system of the Ministry of Internal Affairs is a complex process with many components.

Given the gender aspect, overcoming gender stereotypes in this area is extremely important, as the main criteria for recruitment should be professionalism, competence.

Observing the positive dynamics of growth in the number of women in the Ministry of Internal Affairs, it should be emphasized that the Ministry of Internal

Affairs implements international and Ukrainian legislation in the field of gender equality in its activities.

-
1. Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків: Закон України від 08.09.2005 № 2866-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2866-15#Text>
 2. Офіційний сайт Міністерства внутрішніх справ України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: mvs.gov.ua
 3. Офіційний сайт Української Асоціації Представниць Правоохоронних Органів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: uawle.org

Zanoviak Yaryna

1st year master degree student

Lviv State University of

Life Safety

Scientific Adviser

Ivanchenko Mariia

FIRE EFFECTS ON THE ENVIRONMENT

Wildfire is a part of nature. It plays a key role in shaping ecosystems by serving as an agent of renewal and change. But fire can be deadly, destroying homes, wildlife habitat and timber, and polluting the air with emissions harmful to human health. Fire also releases carbon dioxide—a key greenhouse gas—into the atmosphere. Fire effects are influenced by forest conditions before the fire and management action taken or not taken after the fire, and may be long-lasting.

Scientists with the Pacific Northwest Research Station are conducting a range of studies pertaining to fire effects on the environment in multiple fields of study, from meteorology to ecology. Learn more by clicking on a topic below to jump to that section.

Fire behavior broadly refers to a fire's intensity and rate of spread. More specifically, it is the way fuel ignites and how flames develop. Scientists who study fire behavior are interested in factors that influence fire intensity and rate of spread, such as fuel types, weather, and topography. "Extreme" fire behavior indicates fire that does not respond to the usual methods of direct suppression, usually because of rapid spread, fire in the tree canopy (e.g., crowning), and formation of fire-related weather systems (e.g., pyrocumulus clouds). Station scientists have developed comprehensive syntheses of knowledge about extreme fire behavior for managers.

Climate change is contributing to the increased risk and extent of wildfires in the Western United States. Wildfire risk depends on complex interactions between temperature, soil moisture, and the presence of trees, shrubs, and other potential fuels. All these factors have strong direct or indirect links with climate variability and climate change. Station scientists have found that climate change increases the potential for very large fires in the United States.

Fire ecology explores the interactions between fire and the surrounding environment, including both living and nonliving things. Fire ecologists recognize that fire is a natural process that is often integral to the life history of plants and animals in the ecosystem. Station scientists study fire effects on ecosystems, fire history, how plants and animals depend on or adapt to fire, and fire regimes. A "fire regime" refers to the general pattern of wildfire's natural occurrence in a particular ecosystem, including fire frequency, intensity, size, pattern, season, and severity.

Station scientists are studying factors that contribute to wildfire risk and community vulnerability across the region to help support fire-resilient forests and communities. Researchers are also characterizing risk to communities on the west side of the Cascade Range where fires are less frequent than on the east side, but potentially very destructive.

Wildfire smoke is a public health concern in the Western United States. The Pacific Northwest Research Station is a nationally recognized leader in smoke

science. The station's BlueSky smoke modeling framework enabled the first comprehensive nationwide smoke forecasts and forms the basis for smoke prediction systems and tools used across the country and around the world. Scientists with the station's AirFire research team developed the Fire and Smoke Map on the EPA's AirNow website and mobile app that shares current air quality conditions and fire locations across the United States.

Fuel treatments are management actions that alter the amount or arrangement of forest vegetation to mitigate wildfire behavior and enhance fire resiliency. Fuel treatments can include mechanical thinning of dense stands of trees, piling brush, pruning lower branches of trees, or creating fuel breaks to encourage the right kind of fire. Prescribed fire is a form of fuel treatment.

Wind and weather have immediate effects on the ignition, behavior, and suppression of wildland fires. Station scientists study the complex meteorology—the climate and weather of a region—associated with wildland fires, including how weather conditions create severe wildfires.

The dense forests of the western Cascade Range in Oregon and Washington are known for their evergreen, wet conditions and infrequent wildfires. As the climate becomes warmer and drier, west-side forests are experiencing longer fire seasons, larger burns, and increased wildfire risk. Launched in 2019, the West-Side Fire Research Initiative aims to research and develop tools to support fire-related management on landscapes west of the Cascades. Through the initiative, scientists, fire managers, and stakeholders are working to coproduce the science needed to protect the health, safety, and economic well-being of communities in the region and support fire resilient forests.

4. Андрейчук Н. І. Охорона праці :навч. посібник / Н. І. Андрейчук, Ю. В. Кіт, С. В. Шибанов, Р. В. Шерстньова. – Львів : Видавництво Львівської політехніки, 2012. – 276 с.

5. Бублик Г. А. Охорона праці : Конспект лекцій / Г. А. Бублик. – К. : КНТЕУ, 2002. – 129 с.

6. Третьяков О. В. Охорона праці : посібник / О. В. Третьяков – К., 2003
// <http://westudents.com.ua/glavy/4563-81-vidi-gornnya.html>
7. Canadian Centre for Occupational Health and Safety, OSH Answers
“Cold Environments – Health Effects and First Aid” // http://www.ccohs.ca/oshanswers/phys_agents/cold_health.html

Zhura Kyrylo

4th year student

Lviv State University of Internal Affairs

Scientific Adviser

Bondarenko Viktoriia

DIFFERENCES AND SIMILARITIES BETWEEN TERMS *SOCIETY* *AND COMMUNITY*

The terms *society* and *community* are two important concepts used in Sociology. There are both similarities and differences between them. However, in a wider sense, both society and community are a social group.

Society is defined as the group of individuals that are involved in a large group that shares the same opinions and perspectives. People with common interests come forward and make a society. Society can also mean an organized group of people working together for their common interests, perspectives, or beliefs. For instance, the US is a capitalist society. In the animal kingdom, when a particular species of animals live together, that is termed a society. For instance, honey bee society, etc. People sharing the same culture also live in society. The importance of society lies in the fact that it is a place where one can comfortably live and participate in societal works. Society is essential, as it is a home for all people with similar cultures, interests, hobbies, perceptions, opinions, etc.

We can differentiate four main types of *societies*:

1. **Tribal Society:** Hunters and Gathers are a major part of the tribal societies. Rather they are the founders of such societies. The social structure of this

society is unified, and these people primarily speak in their language, which is unknown to the common people. In addition, tribal people usually follow magic, totemism, etc.

2. **Agrarian Society:** People who do agricultural activities are a part of an agrarian society. Potters, blacksmiths, weavers, artisans, etc., also are a part of an agrarian society. Domestication of plants and animals takes place in this society.

3. **Industrial Society:** The organized production and machinery of goods is called an industrial society. People here are laborers who work to make industrial goods. This society came into being after the industrial revolution when people shifted their focus from family businesses to factories.

4. **Post-Industrial Society:** This society included practical application of theoretical knowledge that led to various innovations in science.

Community is defined as a group of people who follow a social structure in a society. The social structure involves religion, morals, customs, values, etc. The place of a community can be virtual as well as physical (village, towns, countries, etc.). People, who are interacting with each other while having common interests, values, etc., live in a community. The basis of a community lies in five fundamental things, i.e., action, place, circumstance, interest, and practice. Major characteristics of the community are:

- It is a group of people.
- Community is a definite locality.
- A community is a permanent group.
- People with similar interests come together in a community.
- Social life is organized in a community.
- A community has no legal state or a particular name.
- A community depends upon its size. For instance, a village is a small community, while a country is a large community.

We can differentiate *communities* by five categories:

1. **Interest:** People, who share common interests, are a part of a community.

2. **Action:** People, who wish to bring a change in society, are a part of a community.

3. **Place:** People, who come together through geographical boundaries, are also a part of a community.

4. **Practice:** People, who undertake the same activities/ profession, come under the practice community.

5. **Circumstance:** People, who come together through some external situation, are a part of a circumstance community.

In conclusion, we can say that both *society* and *community* are necessary as they help people in moving towards their common interests. Thus, *society* and *community* are essential parts of our lives.

1. Difference between Society and Community. URL:
<https://www.javatpoint.com/society-vs-community>

2. Difference observed between Society and Community. URL:
<https://www.yourarticlelibrary.com/difference/difference-observed-between-society-and-community-324-words-sociology/6219>

СЕКЦІЯ НІМЕЦЬКОЇ МОВИ

Fedorenko Anastasia

Kursantin des 2. Studienjahres

der Staatsuniversität für

Innere Angelegenheiten, Lwiw

Wissenschaftliche Betreuerin

Myroslava Riy

OB ES IN DER DEUTSCHEN POLIZEI EIN GESCHLECHTERKONZEPT GIBT

▪ Lange Zeit war die Polizei eine echte Männerdomäne. Es war völlig selbstverständlich, dass der Polizist, der für Recht, Ordnung und Sicherheit sorgte, ein großgewachsener, kräftiger Mann war. Und es sollte viel Zeit vergehen, bis sich dieses klassische Bild vom Polizisten ändern würde. Denn erst in den 1980er-Jahren wurde der uniformierte Polizeidienst auch für Frauen zugänglich. Bei der Polizei als solches arbeiten Frauen zwar schon seit den 1920er-Jahren. Damals waren sie aber nur bei der Kriminalpolizei tätig und selbst hier nur in bestimmten Bereichen. So wurden die ersten Polizistinnen bei der Sitte eingesetzt oder kümmerten sich um jugendliche Straftäter. Später übernahmen Frauen auch Aufgaben im Innendienst. Bei diesen Tätigkeiten trugen sie jedoch zivil. Bis Frauen ihren Dienst in Polizeiuniform verrichten und auf Streife gehen konnten, dauerte es noch ein paar Jahrzehnte. Wie lange konkret, ist in den Bundesländern verschieden. Denn in Deutschland ist die Polizei Ländersache. Deshalb erfolgte die Öffnung des Polizeiberufs für Frauen nicht bundeseinheitlich. Stattdessen machte Hamburg den Anfang. In Hamburg wurde die Schutzpolizei für Frauen 1979 zugänglich. Nach und nach zogen die übrigen Bundesländer nach. Das Schlusslicht ist Bayern, wo Frauen seit 1990 bei der Schutzpolizei zugelassen sind.

▪ Bei der Erfüllung verschiedene Aufgaben wird die Polizei mit den verschiedensten Situationen konfrontiert und trifft auf die unterschiedlichsten Menschen aus allen Teilen der Bevölkerung. Im Einsatz müssen sich Polizisten

ständig auf neue Sachlagen einstellen und schnell die richtigen Entscheidungen treffen. Flexibilität, Verantwortungsbewusstsein, aber auch Empathie und Durchsetzungsvermögen sind dabei unverzichtbar. Die Polizei versteht sich als bürgernahe Institution, die mit Rat und Tat zur Seite steht, die Sicherheitsbedürfnisse der Bürger im Blick hat und deren Anliegen ernst nimmt. Die vielfältigen und abwechslungsreichen Aufgaben, die die Polizeiarbeit täglich mit sich bringt, machen den Polizeiberuf einerseits überaus interessant. Andererseits machen sie die Arbeit als Polizist auch anspruchsvoll, anstrengend und bisweilen sehr belastend. Die Polizei braucht deshalb starke Persönlichkeiten, die der Polizeiarbeit körperlich und mental gewachsen sind. Doch ob diese starke Persönlichkeit von einer Frau oder einem Mann gestellt wird, spielt letztlich keine Rolle. Was zählt, sind die Eignung und die Leistung. Heutzutage sind Polizistinnen längst keine Exotinnen mehr. Frauen bei der Polizei sind zur Selbstverständlichkeit geworden. Und der Polizeiberuf hat sich in den vergangenen Jahrzehnten zu einem Beruf für Frauen und Männer entwickelt.

- Die Polizei setzt in ihrem Auswahlverfahren auf ein denkbar einfaches, aber durchaus effektives Prinzip: Alle Bewerber haben die gleichen Chancen. Welches Geschlecht ein Bewerber hat, welche Noten in seinem Schulzeugnis stehen oder welchen beruflichen Werdegang sein Lebenslauf offenbart, ist für die Einstellung nicht entscheidend. Es gibt zwar ein paar formale Einstellungskriterien, zu denen beispielsweise das Alter, die Körpergröße und das Gewicht oder der Schulabschluss gehören. Aber wenn die grundlegenden Einstellungsvoraussetzungen erfüllt sind, wird der Bewerber zum Einstellungstest eingeladen. Und hier kann der Bewerber zeigen, was in ihm steckt und ob er das Zug zum Polizisten hat. Dabei fangen alle Bewerber bei Null an. Kein Bewerber geht mit Bonuspunkten ins Rennen. Stattdessen müssen sich alle Bewerber gleichermaßen beweisen. Und die Bewerber, die beim Einstellungstest am besten abschneiden, können ihre Laufbahn bei der Polizei beginnen.

- Genau wie die männlichen Bewerber werden auch die weiblichen Bewerberinnen nach ihrer Eignung, ihrer Befähigung und ihren Leistungen

bewertet. Dies gilt nicht nur für das Auswahlverfahren, sondern für die gesamte berufliche Karriere. Polizistinnen stehen alle Funktionen und alle Ämter bei der Polizei offen. Knapp 48.000 Frauen arbeiten mittlerweile im Polizeidienst. Der Anteil der weiblichen Polizeibeamtinnen liegt damit bei über 18 Prozent. Und um den Anteil kontinuierlich zu erhöhen, wird nicht nur an der beruflichen Gleichstellung gearbeitet. In einigen Bundesländern gibt es zusätzlich Förderpläne, die zum Ziel haben, den Frauenanteil vor allem in den Polizeibereichen zu erhöhen, in denen Frauen bisher noch in der Minderzahl sind. Aber das heißt nicht, dass Bewerbungen von Frauen deshalb bevorzugt behandelt werden. Oder dass es Frauen beim Einstellungstest leichter haben. Es bedeutet lediglich, dass Frauen exakt die gleichen Chancen bei der Polizei haben wie Männer.

- Die Anforderungen sind also gleich und so ist es auch nur logisch, dass es beim Auswahlverfahren grundsätzlich ebenfalls keine Unterschiede gibt. Insbesondere was den computergestützten Wissens- und Intelligenztest, das Vorstellungsgespräch und die polizeiärztliche Untersuchung angeht, müssen alle Bewerber exakt identischen Anforderungen gerecht werden.

- Heutzutage denken die meisten Männer aber nicht mehr, dass die Polizei eine reine Männersache ist, sie sehen Frauen sogar als gute Kolleginnen an, Frauen haben die gleichen Rechte und Pflichten wie ihre männlichen Kollegen, und das fördert auch das kollegiale Miteinander. Es werden jedoch immer noch mehr Menschen mit der Anwendung von Gewalt beauftragt. Aber Frauen werden von männlichen Kollegen in der Regel nur dann besser wahrgenommen, wenn sie mit ihnen auf Augenhöhe zusammenarbeiten. Polizeiarbeit wird für Frauen in Deutschland immer attraktiver, jeder fünfte Polizist ist eine Frau. Der Trend, den Frauenanteil bei der Polizei weiter zu erhöhen, hält an.

-
1. Bernhard Frevel Polizei in Staat und Gesellschaft. - https://kssd.ch/de/Info/Urbaner_Sicherheitskongress/2018%BB_Migration%BB_Gesellschaft_und_Polizei_im_Wandel

2. Innere Sicherheit. Aufgaben der Polizei. - <https://polizei.nrw/artikel/rolle-und-selbstverstaendnis>

3. Andreas Mix: „Freund und Henker“ – Die Polizei im NS-Staat. in Deutsche Polizei, Nr. 5 vom Mai 2011, Zeitschrift der Gewerkschaft der Polizei.

Lysak Kateryna

Studentin des 4. Studienjahres

der Staatsuniversität

für Lebenssicherheit, Lwiw

Wissenschaftliche Betreuerin

Barnych Ivanna

POLIZEI IN ÖSTERREICH

Die Polizei in Österreich besteht aus den Sicherheitsbehörden (Bundesminister für Inneres, Landespolizeidirektionen und Bezirkshauptmannschaften) und den ihnen beigegebenen oder unterstellten Wachkörpern. Wichtiger und größter ist die Bundespolizei, die in ganz Österreich gewöhnliche Polizeiaufgaben erledigt. Sie verfügt über rund 1000 Polizeiinspektionen und etwa 23000 Mitarbeiter und ist dem Bundesminister für Inneres unterstellt. Sie wurde am 1. Juli 2005 durch die Zusammenlegung der vor allem in größeren Städten angesiedelten Bundessicherheitswachekorps und Kriminalbeamtenkorps sowie der Bundesgendarmerie gebildet.

Das Revolutionsjahr 1848 bedeutete einen Tiefpunkt des österreichischen Polizeiwesens. Die Idee zur Gründung der Gendarmerie stammt aus dieser Zeit. Am 8. Juni 1849 als Bestandteil des Heeres formiert, war Feldmarschallleutnant Johann Franz Kempen, Freiherr von Fichtenstamm der erste „General-Gendarmerie-Inspektor“. Konzipiert als militärisch organisierter Wachkörper zunächst für die gesamte Habsburgermonarchie, zog die Gendarmerie 1867 aus dem ungarischen Reichsteil ab, wo fortan landeseigene Organe wie die 1881

Gendarmerie die Aufrechterhaltung der öffentlichen Ordnung überwachten. Die Bundesgendarmerie war ein – wenngleich militärisch organisierter ziviler Wachkörper auf Bundesebene in Österreich. Sie war polizeilich für rund zwei Drittel der Bevölkerung auf etwa 98% des österreichischen Staatsgebietes zuständig.

1952 wurde die B-Gendarmerie, eine mit schweren Waffen verstärkte Gendarmerieeinheit, aufgestellt, die nach dem Abschluss des Staatsvertrags den Grundstock des Bundesheeres bildete. Es ist nicht sicher, ob das Kürzel „B“ für Bereitschafts- oder Besondere Gendarmerie stehen sollte. Diese paramilitärische Einheit hätte im Falle einer Invasion der sowjetischen Armee in den westlichen Besatzungszonen Österreichs eingesetzt werden sollen.

Im Jahre 1965 wurden erstmals die Frauen zum Dienst der Polizei zugelassen, zuerst lediglich ohne Bewaffnung zur Überwachung des ruhenden Verkehrs und für spezielle Bereiche des Kriminaldienstes. Erst ab 1991 wurden weibliche Polizisten ihren männlichen Kollegen hinsichtlich aller Rechte und Pflichten gleichgestellt. Mittlerweile liegt der Frauenanteil bei der österreichischen Polizei beispielsweise in Wien bei 17 Prozent.

Der Überfall auf die OPEC 1975 führte zur Gründung eines Gendarmerie-Sonderkommandos, des Gendarmerieeinsatzkommandos GEK „Cobra“, das mittlerweile den Namen Einsatzkommando Cobra (EKO Cobra) trägt. Diese Sondereinheit trainiert in der Nähe von Wiener Neustadt und wird vor allem bei Terrorakten und Kidnapping, aber auch bei anderen besonders gefährlichen Einsätzen alarmiert.

Im Rahmen der seit 2002 laufenden Reorganisation der Österreichischen Wachkörper sollte Gendarmerie, Bundessicherheitswachkorps und Kriminalbeamtenkorps zusammengelegt werden. Am 9. Dezember 2004 war vom Nationalrat mit den Stimmen von ÖVP und FPÖ beschlossen worden, dass die Zusammenlegung am 1. Juli 2005 stattfindet und es dann nur mehr einen einheitlichen Wachkörper mit dem Namen Bundespolizei gibt. Zum Zeitpunkt der Zusammenlegung von Gendarmerie, Bundessicherheitswachkorps und

Kriminalbeamtenkorps zur Bundespolizei am 1. Juli 2005 umfasste die Erste ca. 15000 Beamten. Zum 1. September 2012 wurden im Rahmen der Sicherheitsbehörden-Neustrukturierung die Sicherheitsdirektionen, Bundespolizeidirektionen und Landespolizeidirektionen zu je einer Landespolizeidirektion pro Bundesland zusammengelegt. Der Landespolizeidirektion ist eine entsprechende Anzahl von Bezirks- und Stadtpolizeikommanden nachgeordnet. Die Kernaufgaben des Exekutivdienstes werden durch die diesen nachgeordneten Polizeidirektionen vollzogen. Auch zur Bundespolizei gehört die Flugpolizei, die österreichweit acht Stützpunkte betreibt und Flugeinsätze im Dienste der Aufrechterhaltung der öffentlichen Ordnung, Ruhe und Sicherheit koordiniert und tätigt.

Die Bundespolizei ist ein bewaffneter, größtenteils uniformierter, ziviler (nichtmilitärischer), jedoch nach militärischem Muster organisierter Wachkörper der Republik Österreich. Der Wachkörper Bundespolizei besteht aus den Bediensteten der Besoldungsgruppen Exekutivdienst, Wachbeamte (auslaufend) sowie allen in vertraglicher Verwendung stehenden Exekutivbediensteten (Polizeischülern), unbeschadet der Zugehörigkeit zu einer bestimmten Dienststelle.

Der Dienstbetrieb unterscheidet sich je nach Aufgabenbereich der Dienststelle. Die Polizeiinspektionen sind mit allgemeinen exekutivdienstlichen Aufgaben betraut. Dazu gehören: Streifen- und Überwachungsdienst; Ermittlungs- und Erkennungsdienst; Verkehrsdienst; Gefahrenabwehr; Ausübung der ersten allgemeinen Hilfeleistungspflicht.

Befugnisse, Rechte und Pflichten der Sicherheitsbehörden sind im Sicherheitspolizeigesetz geregelt. Das Bundesgesetz über die Organisation der Sicherheitsverwaltung und die Ausübung der Sicherheitspolizei wurde im Juli 2005 anlässlich der Zusammenlegung zur Bundespolizei grundlegend novelliert. Das SPG stellt die rechtliche Grundlage für die Sicherheitsbehörden und deren Organe, also die Polizei dar. Außerdem regelt das SPG die Organisation und Aufgaben der Sicherheitsbehörden und des Wachkörpers Bundespolizei.

1. Helmut Gebhardt: Die Geschichte von Österreichs Polizei und Gendarmerie. Sicherheitsmagazin Heft 3/2004 ff.
2. Friedrich Brettner: Die Geschichte der Gendarmerie in Österreich 1995-2005 – Im Einsatz für Sicherheit unserer Heimat, 2015 Verlag Kral.
3. Friedrich Jäger: Das große Buch der Polizei und Gendarmerie in Österreich. Weishaupt, Graz 1990.
4. www.wikipedia: Bundespolizei (Österreich).

Marynovych Roksolana

Kursantin des 3. Studienjahres

der Staatsuniversität für

Innere Angelegenheiten, Lwiw

Wissenschaftliche Betreuerin

Myroslava Rii

DIE HAUPTRICHTUNGEN DER BEKÄMPFUNG DER DROGENABHÄNGIGKEIT IN DER BUNDESREPUBLIK DEUTSCHLAND UND IN DER UKRAINE

Die Drogenabhängigkeit ist als soziales Problem mit all ihren negativen Erscheinungsformen und tragischen Folgen zu einem globalen Problem geworden, sodass die Frage der Bekämpfung dieses "Phänomens der menschlichen Erniedrigung" auf internationaler Ebene große Aufmerksamkeit erfährt. Eines der Länder, das eine erfolgreiche staatliche Politik im Kampf gegen die Drogensucht betreibt, ist die Bundesrepublik Deutschland.

Deutschlands Anti-Drogen-Politik ist umfassend und umfasst Prävention, Beratung und Behandlung, Schadensminimierung und Angebotsreduzierung. Präventive Maßnahmen konzentrieren sich hauptsächlich auf das schulische Umfeld und werden meist durch soziale Projekte wie „Astronaut“, „Befreie dein Bewusstsein“ und „Safer use“ repräsentiert. *Das Projekt „Astronaut“*, Sächsischer Landesverband zur Förderung einer gesunden Lebensweise, wurde von Pädagogen

und Soziologen in Zusammenarbeit mit der Jugendsuchtberatungsstelle Dresden und dem AIDS-Zentrum Dresden entwickelt. Die Besonderheit des Projekts besteht darin, die Lebenskompetenzen zu erweitern, indem die Fähigkeit entwickelt wird, Spaß zu haben. Das Projekt „Befreie dein Bewusstsein“ arbeitet nach dem Modell des „Lernens von Gleichaltrigen“. Ziel ist es, Bildungsaufgaben in die Hände von Jugendlichen zu übertragen, basierend auf dem Grundsatz, dass Jugendliche viel näher an der spezifischen Alltagswelt ihrer Gruppe sind. Jugendliche werden zu Propagandisten ausgebildet, die sich kompetent mit Freunden über Drogen und verschiedene Ansätze der Suchtprävention unterhalten können. „Safer use“ – ein von zweien umgesetztes Projekt Bezirksstelle des Straßensozialarbeiterverbandes Dresden. Es zielt auf Drogenbanden ab und verwendet ein drogenspezifisches Beratungssystem. Mitarbeitern der Beratungsstelle steht ein Bus zur Verfügung, um in unmittelbarer Nähe solcher „Partys“ zu sein. Besucher erhalten Informationsmaterial, Vitamine, Mineralwasser und frisches Obst aus dem Bus und es bleibt Zeit für Gespräche mit Mitarbeitern oder Helfern der Gemeinde. Oft sind diese Kontakte der erste Schritt auf dem Weg zur Beratungsstelle. Die Beratungsstelle hat auch ein Informationscafé, das zweimal wöchentlich geöffnet ist. Es gibt Teenager, die entweder große Dosen nehmen oder bereits süchtig sind. Jugendliche erhalten die Möglichkeit, Kleidung zu waschen, Spritzen zu wechseln oder zu Mittag zu essen.

Zu den innovativen Projekten zur Suchtprävention gehören Online-Beratung und Aktivitäten, die speziell auf ethnische Minderheiten ausgerichtet sind. Die Behandlung von Drogenabhängigen liegt in der Verantwortung der Länder und Kommunen und wird durch das Gesundheitssystem durchgeführt.

Erwähnenswert sind einige Bestimmungen des deutschen Strafrechts zu Straftaten, die von einer Person in einem Staat begangen werden Drogenvergiftung. So können sich Hunde, die Bagatelldelikte wie Diebstahl, Vandalismus u.a. begangen haben, im Falle einer freiwilligen medikamentösen Behandlung einer Strafbarkeit entziehen und die Person bis zum positiven Therapieergebnis in Behandlung bleiben. Dieses Beispiel zeigt deutlich den Ansatz

des Staates, der darauf abzielt, die Behandlung und weitere Sozialisierung von Drogenabhängigen - Straftätern - als Alternative zur strafrechtlichen Bestrafung zu fördern. Eine solche staatliche Drogenpolitik Deutschlands ist im Nationalen Programm zur umfassenden Drogenkontrolle verankert. Dieses Programm besagt auch, dass der erste Schritt bei der Umsetzung internationaler und nationale Bemühungen sollten ein vollständiges Verbot von Heroin, Kokain und Haschisch sein.

So ermöglicht die Analyse der wichtigsten Vorschriften und Sozialprogramme im Bereich der Drogenkontrolle der Bundesrepublik Deutschland, die Politik der entschlossenen Bekämpfung des Drogenhandels und seines illegalen Marktes in Verbindung mit der Humanisierung der Behandlung von Drogenabhängigen hervorzuheben. Studie über die wichtigsten Aktivitäten Deutschlands im Kampf bei Drogenabhängigkeit die Definition wirksamer Methoden ermöglichen ein eigenes effektives Modell der Drogenprävention und -bekämpfung in der Ukraine für ihre Entwicklung und Etablierung als Rechtsstaat zu entwickeln.

Was die Bekämpfung der Drogensucht in der Ukraine betrifft, gibt es auch eine dienststellenübergreifende Datenbank von Personen, die am illegalen Handel mit Suchtstoffen und psychotropen Substanzen in der Ukraine beteiligt sind, und es wurde ein einheitliches Register von Drogenabhängigen eingerichtet. Die Abteilung zur Bekämpfung der Drogenkriminalität arbeitet im System der Nationalen Polizei der Ukraine.

In ihrer Präventionsarbeit analysieren Strafverfolgungsbehörden Daten, die sowohl Kriminelle als auch Drogenkonsumenten charakterisieren, die Faktoren, die zu Verstößen gegen Anti-Drogen-Gesetze führen. Alle Polizeidienste sollten solche Informationen sammeln. Relevante Informationen sollten auch aus dem Gesundheitswesen, dem Bildungswesen, der Belegschaft und der Öffentlichkeit stammen.

Die Suchtprävention erfordert eine sorgfältige Analyse der betrieblichen Situation in dem Bereich, in dem Drogenhandel und nicht medizinische

Verwendung stattfinden. Die Faktoren, die Verstöße gegen die Anti-Drogen-Gesetzgebung verursachen, und die Personen, die dagegen verstoßen, werden untersucht. Die Hauptaufgabe besteht darin, diese Faktoren zu eliminieren oder ihre negativen Auswirkungen zumindest teilweise zu verhindern. Besondere Aufmerksamkeit sollte der Arbeit mit Eltern gewidmet werden, die Jugendliche mit Anzeichen von Drogenkonsum haben (Spuren von Injektionen am Körper, das Auftreten von Spritzen, plötzlicher Gewichtsverlust, Glanz Augen, ständiges Verschlucken von Speichel usw.).

Es ist notwendig, regelmäßig Betriebstests von Unternehmen und Organisationen durchzuführen, deren Aktivitäten mit der Herstellung oder Verwendung von Drogen, chemischen Reagenzien, wo die Herstellung synthetischer Drogen möglich ist, sowie dem Wohnsektor, Schlafsälen, Freizeiteinrichtungen, wo dies nicht möglich ist, zusammenhängen - Medikamentenkonsum ist wahrscheinlich. Elektronische und gedruckte Massenmedien sollten stärker in die Präventionsarbeit einbezogen werden, sodass Ärzte, Polizisten, Staatsanwälte und Lehrer ständig mit Journalisten sprechen sollten. Ihre Gespräche sollten das Publikum so weit wie möglich berücksichtigen und darauf abzielen, den Drogenkult zu entlarven und eine negative Haltung gegenüber denen zu bilden, die sie konsumieren und verbreiten.

1. Schlussfolgerungen des Europäischen Rates vom 19. und 20. Juni 2000, Ziffer C., Nummer 11.

2. Besprechung der Bundeskanzlerin mit den Regierungschefs der Länder am 12. Juni 2008 in Berlin TOP 5 – Verteilungsschlüssel bei internationalen Polizeimissionen sowie TOP 28 Verteilungsschlüssel bei internationalen Polizeimissionen (EUPOL Afghanistan, EULEX Kosovo sowie anderen) Innenministerkonferenz am 17./18. April 2008 in Bad Saarow.

3. <https://www.bundespolizei.de/Web/DE/03>

Olenych Olena

Studentin des 4. Studienjahres

der Staatsuniversität

für Lebenssicherheit, Lwiw

Wissenschaftliche Betreuerin

Barnych Ivanna

DIE RECHTSSCHUTZORGANE IN DER BRD

Jeder zivilisierte Staat (und Deutschland natürlich) hat und soll seine Rechtsschutzorgane haben. Auf diesen Behörden liegt sehr große Verantwortlichkeit für Leben, Rechten und Freiheiten in der Gesellschaft. Und darum soll der Staat diese Organe mit allen Mitteln unterhalten und finanzieren.

Rechtsschutz (Rechtspflege) im materiellen Sinn ist die Anwendung des Rechts auf den Einzelfall durch den Staat bzw. durch seine Rechtspflegeorgane (Behörden). Rechtspflege im formellen Sinn ist der Sammelbegriff für sämtliche von den Gerichten und von weiteren Organen der Rechtspflege wahrgenommenen Aufgaben und Angelegenheiten. Rechtspflege ist im weiteren Sinne Sorge für einen geordneten Ablauf der Rechtsbeziehungen zwischen den Menschen.

Der Begriff bezeichnet die ordentliche Gerichtsbarkeit, die Staatsanwaltschaften, die Justizverwaltung, die Strafvollzugsbehörden, Polizei und die Notariate.

Zur Rechtspflege zählt das Tätigwerden der Gerichte, in denen von unabhängigen Richtern Recht gesprochen wird, ebenso wie die Vollstreckung dessen, was für Recht befunden wurde. Im weiteren Sinn kann auch die Arbeit der Polizei als Teil der Rechtspflege gesehen werden, soweit diese mit der Verhinderung von Straftaten einerseits und der Ermittlung von Tatverdächtigen in Strafsachen andererseits befasst ist.

Der Rechtsschutz in Deutschland umfasst folgende Institutionen:

- die gesamte Judikative, also die Gerichte aller Gerichtsbarkeiten,
- die Rechtsanwälte,

• im Bereich des Steuerrechts auch Wirtschaftsprüfer und Steuerberater, sowie Patentanwälte und Rentenberater

- Teile der Exekutive
- Staatsanwaltschaft,
- Polizei,
- Gerichtsvollzieher,
- Urkundsbeamten der Geschäftsstelle,
- Schiedsmänner/-frauen oder Friedensrichter in Bundesländern mit Schiedsämtern,
- Justizverwaltung durch die Justizministerien,
- Gemeindeverwaltungen im Bereich des Ordnungsrechts
- Amtsnotare in Baden-Württemberg.

In diesem Bereich interessiert mich am meisten der Begriff „Polizei“ als einer der Rechtsschutzorgane in der BRD. Der Auftrag der deutschen Polizei ist die Aufrechterhaltung der inneren Sicherheit. Dazu hat die Polizei durch Polizeiverfügungen und sonstige Maßnahmen und in einigen deutschen Ländern auch durch Polizeiverordnungen Gefahren für die öffentliche Sicherheit und teilweise auch für die Öffentliche Ordnung abzuwehren (Kriminalprävention). Des Weiteren untersucht die Polizei strafbare und ordnungswidrige Handlungen (Repression), wobei sie Ermittlungen jeder Art vorzunehmen hat und alle keinen Aufschub gestattenden Anordnungen trifft, um die Verdunklung der Sache zu verhüten. Außerdem schützt die Polizei private Rechte, falls ein gerichtlicher Schutz nicht rechtzeitig zu erlangen ist und widrigenfalls die Verwirklichung des Rechts vereitelt oder wesentlich erschwert würde, und nimmt sonstige ihr von Rechts wegen obliegenden Aufgaben wahr. Die Polizei vertritt bei ihrem Handeln die Rechtsordnung als Exekutive.

Die primäre Aufgabe der Landespolizei ist die Wahrung der öffentlichen Sicherheit und Ordnung. Die Polizei kann auch beauftragt werden, Beweise zu sichern und Ermittlungen anzustellen. Insofern hat die Polizei auch mit der Rechtspflege zu tun. Zwar gehört die Landespolizei nicht zu den Organen der

Rechtspflege. Sie ist der Regierung <http://www.fuerstundvolk.li/fuv/encyclopedia.do?site=319> - Regierung unterstellt und in erster Linie für die Wahrung der öffentlichen Sicherheit und Ordnung zuständig. Einem Strafprozess gehen oft polizeiliche Ermittlungen voraus, und so hat die Landespolizei – im weiteren Sinne – eben auch mit der Rechtspflege zu tun. Zum Aufgabenbereich der Landespolizei gehört es, unerlaubte Angriffe auf den Staat und auf Privatpersonen sowie strafbare Handlungen zu verhindern. Gelingt dies nicht, muss die Landespolizei dafür sorgen, dass der Täter gefasst wird. Dabei muss aber klar festgehalten werden, dass es nicht Sache der Landespolizei ist, die Schuldfrage zu klären. Die Landespolizei hat die Beweise zu sichern und bei der Abklärung des Sachverhalts und der Fahndung behilflich zu sein. Bei der Ausübung ihrer Tätigkeit muss die Landespolizei nach den Grundsätzen des Polizeirechts handeln: In Freiheit und Eigentum darf nur eingegriffen werden, wenn eine schwere und unmittelbare Gefährdung oder Störung der öffentlichen Sicherheit und Ordnung nicht anders abgewehrt werden kann. Eingriffe müssen zudem auch verhältnismäßig sein.

-
1. Andreas Mix: „*Freund und Henker*“ – *Die Polizei im NS-Staat*. in Deutsche Polizei, Nr. 5 vom Mai 2011, Zeitschrift der Gewerkschaft der Polizei.
 2. Creifelds, Rechtswörterbuch, 18. Auflage 2004.
 3. Dieter Schulze: *Das große Buch der deutschen Volkspolizei* Berlin 2006.
 5. Pilz/Anschober/Jerusalem/Brugger/Leo. /Grünes Konzept zur öffentlichen Sicherheit./ Grüne Alternativen für eine menschengerechte innere Sicherheit. – Wien, 1994.
 6. www.paris-oecd.diplo.de

Popelivska Anna
Studentin des 1. Studienjahres
der Staatsuniversität für
Innere Angelegenheiten, Lwiw

STRAFRECHTLICHE VERANTWORTLICHKEIT FÜR DIE «TERRORCAMPS»

Heute hat sich Terrorismus als internationales, globales Problem erfasst und ist eine echte und ernsthafte Bedrohung für die nationale und internationale Sicherheit. Er hat die Tendenz zu wachsen, was die Gesamtzahl der Terroranschläge und die Zahl der Länder, die in dieser Sphäre beteiligt sind bestätigt.

Der aktuelle Charakter des Terrorismus, die Ausdehnung seines Umfangs in der Welt und Anwendung von brutalen Terrorakten verursacht große Sorgen in der Welt. In den offiziellen Dokumenten der EU, den Vereinten Nationen, einer Reihe von internationalen Verträgen und Abkommen ist Terrorismus als eine Bedrohung für die strategische Ebene gekennzeichnet.

In einem Akt № 1566 vom 08.10.2004 hat der Sicherheitsrat erklärt, dass der Terrorismus in allen seinen Formen und Ausprägungen ist eine der größten Bedrohungen für Frieden und Sicherheit. In dem EU-Dokument "Europäische Sicherheitsstrategie", hat er untergezeichnet, dass der Terrorismus - eine wachsende strategische Bedrohung für Gesamteuropa ist.

Trotz der von den einzelnen Staaten und der internationalen Gemeinschaft getroffenen Maßnahmen, im Ganzen, in XXI Jahrhundert in dem wir leben kann man kaum die endgültige Beseitigung des Terrorismus erwarten. Darüber hinaus, die Experten prognostizieren, dass es einen Grund gibt zu glauben, dass der Terrorismus sich weiter verbreitet, organisiert und hässlicher wird [4 S.299-300].

Im Ganzen, unter Terrorismus (lat. Terror „Furcht, Schrecken“) sind Gewalt und Gewaltaktionen (wie z. B. Entführungen, Attentate, Sprengstoffanschläge etc.) gegen eine politische Ordnung zu verstehen, um einen politischen Wandel herbeizuführen. Der Terror dient als Druckmittel und soll vor allem Unsicherheit und Schrecken verbreiten oder Sympathie und Unterstützungsbereitschaft

erzeugen. Terrorismus ist keine militärische Strategie, sondern primär eine Kommunikationsstrategie. Terroristen streben zwar nach Veränderungen der bestehenden Ordnung, doch greifen sie nicht militärisch nach Raum (wie z.B. der Guerillero), sondern wollen das Denken besetzen und dadurch Veränderungsprozesse erzwingen [5].

Im ukrainischen Recht gibt es eine Definition von Terrorismus solcher Art: Terrorismus - sozial gefährliche Tätigkeit, die einen bewussten, zielgerichteten Einsatz von Gewalt durch Geiselnahme, Brandstiftung, Mord, Folter, Einschüchterung der Bevölkerung und der Behörden oder andere Angriffe auf das Leben oder die Gesundheit der unschuldigen Menschen begehen oder Bedrohungen einsetzen um ihre kriminellen Ziele zu erreichen [1, S.1].

Die Bekämpfung des Terrorismus ist mit der Einführung der strafrechtlichen Verantwortlichkeit für die so genannten "Terrorcamps" fortgesetzt.

Mit dem "Terrorismuspräventionsgesetz 2010" will das Justizministerium einen EU-Rahmenbeschluss in österreichisches Recht umsetzen, der die Strafbarkeit der Ausbildung für terroristische Zwecke vorsieht: Wer an "Terrorcamps" teilnimmt, soll künftig mit bis zu fünf Jahren Haft bestraft werden, die Ausbilder mit bis zu zehn Jahren.

Außerdem wird die "Anleitung zur Begehung einer terroristischen Straftat" unter Strafe gestellt, ebenso wie die Aufforderung zu derartigen Taten. Der "Verhetzung"-Tatbestand wird neu definiert. Amnesty International kritisiert die "überschießende" Umsetzung des EU-Beschlusses [6].

Das Strafgesetzbuch von Österreich enthält folgende Vorschriften: § 278e StGB Ausbildung für terroristische Zwecke (1) Wer eine andere Person in der Herstellung oder im Gebrauch von Sprengstoff, Schuss- oder sonstigen Waffen oder schädlichen oder gefährlichen Stoffen oder in einer anderen ebenso schädlichen oder gefährlichen spezifisch zur Begehung einer terroristischen Straftat nach § 278c Abs. 1 Z 1 bis 9 oder 10 geeigneten Methode oder einem solchen Verfahren zum Zweck der Begehung einer solchen terroristischen Straftat unterweist, ist mit Freiheitsstrafe von einem bis zu zehn Jahren zu bestrafen, wenn

er weiß, dass die vermittelten Fähigkeiten für diesen Zweck eingesetzt werden sollen.

(2) Wer sich in der Herstellung oder im Gebrauch von Sprengstoff, Schuss- oder sonstigen Waffen oder schädlichen oder gefährlichen Stoffen oder in einer anderen ebenso schädlichen oder gefährlichen spezifisch zur Begehung einer terroristischen Straftat nach § 278c Abs. 1 Z 1 bis 9 oder 10 geeigneten Methode oder einem solchen Verfahren unterweisen lässt, um eine solche terroristische Straftat unter Einsatz der erworbenen Fähigkeiten zu begehen, ist mit Freiheitsstrafe von sechs Monaten bis zu fünf Jahren zu bestrafen. Die Strafe darf jedoch nach Art und Maß nicht strenger sein, als sie das Gesetz für die beabsichtigte Tat androht [3, §278e].

Ukrainische Gesetze ändern sich auch nach den neuen Bedingungen. Am 21. September auf Initiative des Präsidenten der Ukraine wurde das Gesetz der Ukraine «zu Änderung des Straf- und Strafprozess Gesetz der Ukraine über die Verhütung des Terrorismus», von der Werhowna Rada der Ukraine angenommen [2].

Das Gesetz wurde geändert im Zusammenhang mit der Ratifizierung der Europäischen Konvention über die Bekämpfung des Terrorismus. Vertragsstaaten sind gezwungen im nationalen Recht die strafrechtliche Verantwortlichkeit für die Begehung dieser Straftaten herzustellen: öffentliche Anstiftung zum Terrorismus (Artikel 5), Beteiligung an terroristischen Aktivitäten (Artikel 6), Anleitung zur Begehung einer terroristischen Straftat (Artikel 7) [7].

Artikel 258-4. Des ernannten Gesetzes: 1. Die Rekrutierung, Finanzierung, logistische Unterstützung, Bewaffnung, Ausbildung der Personen, die eine terroristische Handlung tun sollten, ebenso wie die Verwendung von einer Person zu diesem Zweck - werden mit Freiheitsstrafe von drei bis acht Jahren bestraft.

2. Die gleichen Aktionen gerichtet zu mehrere Personen oder wiederholt oder nach vorheriger Verschwörung begangen, oder von einem Beamten mit Verwendung seiner amtlichen Stellung, - werden mit Freiheitsstrafe von fünf bis zehn Jahren bestraft [2].

Anschließend kann man sagen, dass Terrorismus als eines der größten Probleme in der Welt bleibt und entwickelt sich weiter. Der Lösung dieses Problems bekommt eine große Aufmerksamkeit wie von einzelnen Staaten, so auch von internationalen Organisationen erteilt.

1. [Про боротьбу з тероризмом](#) Верховна Рада України; Закон від 20.03.2003 № 638-IV [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/638-15>

2. [Про внесення змін до Кримінального та Кримінально-процесуального кодексів України щодо запобігання \[...\]](#) Верховна Рада України; Закон від 21.09.2006 № 170-V.

3. Strafgesetzbuch Bundesgesetz vom 23. Jänner 1974 über die mit gerichtlicher Strafebedrohten Handlungen Republik Österreich BGBl. Nr. 60/1974. Jänner 1975 Letzte Änderung: BGBl. I Nr. 112/2015 [Електронний ресурс] Режим доступу: http://www.jusline.at/278e_Ausbildung_für_terroristische_Zwecke_StGB.html

4. Безпека життєдіяльності: підручник. / [О.І. Запорожець, Б.Д. Халмурадов, В.І. Применко та ін.] – К.: "Центр учбової літератури", 2013. – 448 с.

5. Terrorismus // Вікіпедія – вільна енциклопедія. [Електронний ресурс] Режим доступу: <https://de.wikipedia.org/wiki/Terrorismus#Rechtsterrorismus>

6. Hintergrund: "Terrorismus-Präventions-Gesetz 2010" // Die Presse.com . – 2010 . – 15.01. [Електронний ресурс] Режим доступу: http://diepresse.com/home/politik/innenpolitik/533082/Hintergrund_Terrorismus_PraeventionsGesetz-2010

7. Ющенко підписав кримінальну відповідальність за навчання тероризму // Уніан інформаційне агентство. – 2006. – 09 жов. [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.unian.ua/politics/18896-yuschenko-pidpisav-kriminalnu-vidpovidalnist-za-navchannya-terorizmu.html>

Serhijchuk Maksym
*Kursant des 1. Studienjahres
der Staatsuniversität
für Lebenssicherheit, Lwiw
Wissenschaftliche Betreuerin
Benkevych Halyna*

SYSTEMATISIERUNG DER GESETZGEBUNG DER UKRAINE IM AUSBILDUNGSBEREICH: IN- UND AUSLÄNDISCHE ERFAHRUNG

Der Einfluss der Informationsgesellschaft und weiterer Übergang zur Postinformationszivilisation fordern die Vervollkommen der Verwirklichung verfassungsmäßiges Rechts jedes Menschen und jedes Staatsbürgers auf Bildung, denn genau der Bildungsprozess tritt als Grundlage für fortschrittliche Entwicklung der Gegenwart hervor. Die Bildungs- und Forschungsniveauerhöhung der Ukraine liegt vor allem der normativen Rechtsebene zugrunde. Solcherart kommt Systematisierung der Gesetzgebung der Ukraine im Ausbildungsbereich in Frage, zwecks der Erleichterung von Bildungsrechtsanwendung, der Erhöhung von Effektivität der Rechtsregelung und der Erreichung der inneren Einheit von Rechtsnormen durch die Beseitigung der Kollisionen und der Gesetzeslücken. Systematisierung der Gesetzgebung der Ukraine im Ausbildungsbereich kann als entscheidender Faktor werden, der deutlich alle Rechte und Pflichten der Teilnehmer an Bildungsprozess bezeichnet.

Die Besichtigung der wissenschaftlichen Arbeiten, die der Lösung der Problematik von Systematisierung als Methode der Vervollkommen nationaler Gesetzgebung im Ausbildungsbereich gewidmet ist, zeigt zwischendisziplinäre Betrachtungsweise im Rahmen der Rechtswissenschaft, der Pädagogik, der Psychologie und der Staatsverwaltung. Einzelne Forschungen von

O. Kananykina,
O. Karchut, J. Krasnjakow, M. Kurko, O. Melnytschuk, A. Monajenko,
L. Nalywajko, S. Nikolajenko, K. Romanenko, I. Tymoschenkowa, I. Usenko,

W. Filippowa u.a. haben den Systemationsaspekt konzeptuell bei normativer Rechtsregelung gesellschaftlicher Beziehungen im Ausbildungsbereich.

Das ukrainische Bildungssystem funktioniert auf Rechtsebene, die auf der Verfassung der Ukraine, dem Bildungsgesetz, dem Hochschulausbildungsgesetz, dem Gesamtausbildungsgesetz, dem Vorschulbildungsgesetz, dem Außerschulgesetz, dem Gesetz von Schutz der Kindheit, dem berufstechnisches Ausbildungsgesetz u.a. Solche Verzweigung der Bildungsgesetzgebung führt zu seiner niedrigen Rechtseffektivität, komplizierter Rechtsanwendung, zerstreuter Normativ- und Rechtsbasis, dem Erscheinen den Kollisionen und der Rechtsnormenkonkurrenz und den Gesetzlücken. Alles zusammen verursacht Satzungsregelung des Bildungssystems, dessen Wert und Funktionalität immer wieder sinken.

Die Lösung vorhergehender Bildungsgesetzgebungsproblemen ist Kodifizierung als Systematisierungsweise zu dienen. Eine Kodifikation ist die systematische Zusammenfassung des für einen bestimmten Lebensbereich geltenden Rechts in einem zusammenhängenden Gesetzeswerk [2: 160]. Im Vergleich zu der Erfassung, der Inkorporation und der Konsolidierung als mögliche alternative Systemationsform der Bildungsgesetzgebung, ist Kodifikationsprozess fähig mehr effektiv und gründlich große Anzahl von Zerrissenheit von normativen Rechtsakten abzuschaffen und eine einheitliche, perfekte Regelungssystem der Gesellschaftsverhältnisse im Ausbildungsbereich auf dem verschiedenen Verwaltungsebenen zu schaffen.

Unkoordinierte und widerspruchsvolle Gesetzgebungsakten, die normative Ausbildungsbasis zusammenstellen, ermöglicht normale Ausbildungsleitung sowohl auf dem Staats-, als auch auf dem Territorialniveau. Vervollkommennensnotwendigkeit der Gesetzgebung im Ausbildungsbereich ist offensichtlich. Normative Rechtsversorgung ist eine von Grundaspekten der Bildungsleitung in der Ukraine, die Effektivität und Qualität zu steigen lässt.

Die zu beachtende ausländische Erfahrung ist bei der Bildungsleitungsmodernisierung und der Gesetzgebung im Ausbildungsbereich

gründlich zu helfen. Der Staat, der als das höchste rechtskulturelle Vorbild der Leitungstätigkeit erscheint, ist Frankreich. Die Ausbildung in diesem Staat ist nicht nur ein Teil von Demokratie, sondern auch ihres Garant. Der Rechtsschutz der Lehrkräfte ist für Ausbildungsgesetzbuchssicherung des Frankreichs bestimmt. Das Gesetzbuch über Ausbildung ist seit 15. Juni 2000 durch Ordinance französischen Präsidenten in Gültigkeit eingeführt. Bis damals hat die Gesetzgebung im Bildungsbereich mehr als 100 Gesetze eingeschlossen, deren Mehrheit noch im XIX Jahrhundert angenommen wurde. Gesetzgebende und reglementarische Regelstellungen, die zu verschiedenen Epochen gehören, erschwerte die Bildungsgesetzgebung und beschränkte effektive Möglichkeit der Rechtsanwendung.

Diese Umstände wurden eine von mehreren Ursachen, die zur Kodifizierung und Gesetzbuchentwicklung führten. Das Wesentliche bei der Sache liegt darin, geltende Normen auszuwählen, zu klassifizieren, hierarchisch und einheitlich zu redigieren.

Noch ein positives Vorbild von der Gründung des Ausbildungsgesetzbuches tritt Weißrussland auf, wo im Rahmen der sozialökonomischen Entwicklung der Staat das Gesetzbuch Weißrusslands über Ausbildung ausgearbeitet und angenommen wurde. Dieses Gesetzbuch enthielt nicht nur die ganze vorhergehende Erfahrung der früheren Gesetzgebungsakten, sondern auch reglementierte eine große Menge von Neuerung und garantierte öffentliche, unentgeltliche, gesellschaftliche obligatorische Ausbildung. Außerdem hat Ausbildungsgesetzbuch die Hauptrolle bei der Selbstidentifizierung der Staatsbürger deklariert und wurde als Hauptinstrument für Integration und sozialer Einheit.

Notwendigkeit und Bedeutsamkeit der Kodifizierung der Gesetzgebung der Ukraine im Ausbildungsbereich als ihre Systematisierungsform bedingt ein neues Bildungsparadigma zu schaffen, Ausbildungsphilosophie zu verändern und Beseitigung von objektiven und subjektiven Verlangsamungsfaktoren der richtigen Ausbildungsdemokratisierung.

-
1. Кархут О. Я. Сучасний стан і проблеми механізму правового регулювання суспільних відносин у сфері освіти / О. Я. Кархут // Публічне право. – 2013. – № 4. – С. 267– 273.
 2. Наливайко Л. Р. Тлумачний термінологічний словник з конституційного права / Л. Р. Наливайко, М. В. Беляєва. – К.: «Хай-Тек Пресс», 2013. – 408 с.
 3. Тимошенко І. В. Економічні засади впровадження Освітнього Кодексу України / І. В. Тимошенко // Бізнес Інформ. – 2012. – № 10. – С. 39–42.
 4. Філіппова В. Д. Проблема систематизації та кодифікації законодавства в галузі освіти України [Електронний ресурс] / В. Д. Філіппова // Теорія та практика державного управління і місцевого самоврядування : електронне наукове фахове видання. – Електронні дані. – [Херсон : Херсон. нац. Технічний ун-т, 2013]. – № 1. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Ttpdu_2013_1_19.

Turchyn Oleh

Kursant des I. Studienjahres

der Staatsuniversität

für Lebenssicherheit, Lwiw

Wissenschaftliche Betreuterin

Benkevych Halyna

DIE NEUE UKRAINISCHE POLIZEI IM VERGLEICH ZU DER DEUTSCHEN POLIZEI

Ganz egal, ob es im Straßenverkehr gekracht hat, ob jemand überfallen oder ausgeraubt worden ist oder sich in einer Notlage befindet – wann immer der Notruf 102 gewählt wird, ist sie zur Stelle: die Polizei «dein Freund und Helfer», das «Auge des Gesetzes» oder «Arm der Gerechtigkeit», wie es so schön heißt.

Die Menschen haben Staaten gegründet, um im Schutz und in der Sicherheit friedlich leben zu können. An vorderster Front steht hier in der Ukraine und in anderen Staaten die Polizei. Schon die Bezeichnung sagt vieles, denn sie leitet sich vom griechischen Wort «politeia» ab, was etwa «Staatsverwaltung» bedeutet.

Die Ukraine ist ein junger Staat. Die korrupten Ordnungskräfte sind ein großes Problem für unsere Heimat. Nun soll eine neue Polizeieinheit für Verbesserungen sorgen. Am 25. Juli 2015 wurde ein Gesetz über die neue ukrainische Polizei abgenommen.

Ukrainische Polizeiorganisation besteht funktionell aus der Streifenpolizei, aus der Verwaltungspolizei, aus der Finanzpolizei, aus der Schutzpolizei, aus der Sondereinsatzpolizei. Zurzeit funktioniert nur die Streifenpolizei in Kiew, Lwiw, Charkiw, Odessa, Dnipropetrowsk. Die Streifenpolizei soll den Bürgern von den Augen führen, was für einen Staat wir bauen wollen. Alles neu – das ist das Motto der neuen ukrainischen Polizei: neue Uniform, neue Autos, neues Personal. Für die Stellen wurden nur die Anwärter zwischen 21 und 35 Jahren aufgenommen, das Durchschnittsalter soll jetzt bis 26 Jahren liegen. Jeder vierte Polizist ist eine Frau. Für die neue Polizei in Kyjiw wurden die Gehälter auf 8000 bis 10000 Hrywnja erhöht. Wenn die ukrainische Polizistin in ihrer Uniform durch die Straßen geht, wird sie ständig angehalten: «Sie sind super! Darf ich ein Foto mit Ihnen machen?»

Die neuen Polizisten haben noch keine Erfahrung bei der Arbeit aber absoluten Willen etwas zu verändern. Die jungen Polizisten möchten bei den ersten sein, die versuchen, den Staat neu aufzubauen. Ich bin auf sie sehr stolz. Eka Sguladse, Vizechefin des ukrainischen Innenministeriums hat sehr viel für diese Radikalreform gemacht. Jetzt wird Chatija Dekanoidse ihre Sache schrittweise fortsetzen. Exil-Politiker aus Georgien sind die Stars der ukrainischen Reformer: Sie stellen neue Polizeieinheiten auf und verhaften korrupte Ermittler. Ihr harter Stil gefällt mir sehr.

Was die Polizei in der BRD betrifft, das ist die Fachpolizei der Bundesländer, insbesondere in den Bereichen Schutz-, Kriminal-, Wasserschutz- und Bereitschaftspolizei. Das Grundgesetz der BRD weist die Polizeihochheit mit dem

Recht der Gesetzgebung und der Ausübung polizeilichen Befugnisse grundsätzlich den Bundesländern zu. In Deutschland gibt es neben den 16 Länderpolizeien auch Polizei des Bundes. Die Bundespolizei ist eine Polizei, die innerhalb der Sicherheitsarchitektur des Bundes vielfältige sonderpolizeiliche Aufgaben in den Bereichen Grenzschutz, Bahnpolizei und Luftsicherheit wahrnimmt.

Die Aufgaben und Befugnisse der Bundespolizei sind im Wesentlichen im Bundespolizeigesetz (BPolg) geregelt. Weitere Aufgabenzuweisungen finden sich aber auch in zahlreichen anderen Rechtsvorschriften, wie z. B. im Aufenthaltsgesetz, im Asylverfahrensgesetz und im Luftsicherheitsgesetz. Mit rund 40000 Beschäftigten, von denen mehr als 30000 Polizeivollzugsbeamtinnen und -beamten sind, leistet die Bundespolizei einen wichtigen Beitrag für den Erhalt der Sicherheit in der BRD und in Europa. Weltweit nimmt die Bundespolizei Aufgaben (UN), der Europäischen Union (EU) und anderer internationaler Organisationen wahr. Sie unterstützt das Auswärtige Amt bei Schutz deutscher diplomatischer und konsularischer Vertretungen. Die Polizei in Deutschland ist ein zentraler Akteur der inneren Sicherheit, um die öffentliche Ordnung zu gewährleisten. Doch die 16 Länderpolizeien unterscheiden sich sowohl durch die jeweiligen rechtlichen Vorgaben als auch in ihren Organisations- und Ausbildungsstrukturen.

Nicht nur im Polizeirecht, sondern auch in der Organisation und der Ausbildung unterscheidet sich ukrainische und deutsche Polizei. Für eine zukünftige Strukturveränderung der inneren Sicherheit sind sehr wichtig Polizeibeamte mit dem Migrationsuntergrund. In einer Gesellschaft mit einem hohen Migrationsanteil öffnet sich damit die zentrale Organisation für Sicherheit und Ordnung für einen bedeutsamen Teil der Bevölkerung.

Die Polizei in der Ukraine und in der BRD hat unterschiedliche Struktur, aber sie hat große ähnliche Aufgabenkomplexe. Sie wehrt Gefahren ab, verfolgt und verhütet Straftaten und sorgt für Sicherheitsgefühl bei der Bevölkerung. Die Polizisten haben aufstrebender Beruf, der sich im Laufe der Jahre immer weiter spezialisiert hat. Ein wichtiger Indikator für die Wirksamkeit der nationalen

Polizei ist das Niveau des Vertrauens der Öffentlichkeit. Ich vertraue unserer neuen Polizei und glaube, dass wir bald in einem neuen berechtigten Land leben werden.

-
1. Boserzky/Heinrich. Mensch und Organisation. /Verwaltung in Praxis und Wissenschaft./ - Köln, Stuttgart, Berlin, 1989.
 2. Davy/Davy. Gezähmte Polizeigewalt? – Wien, 1991.
 3. Pilz/Anschober/Jerusalem/Brugger/Leo. /Grünes Konzept zur öffentlichen Sicherheit./ Grüne Alternativen für eine menschengerechte innere Sicherheit. – Wien, 1994.
 4. Szirba, Rudolf. Das Recht der Polizeiverwaltung in Parlamentarismus und öffentliches Recht in Österreich von Prof. Dr. Herbert Schambeck. – Berlin, 1993.
 5. www.paris-oecd.diplo.de

СЕКЦІЯ ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ

Brovtschuk Snygeana

étudiante de III année

Université d'Etat de Lviv

de la sécurité de l'activité vitale

Dirigeant Scientifique

Popko Iryna

PROTECTION CIVILE EN FRANCE

La Protection Civile en France est une importante association agréée de sécurité Civile par arrêté du 30 août 2006.

Elle regroupe 32.000 bénévoles, femmes et hommes, de tous les horizons, qui au travers de leur engagement, de leur formation et de leur expérience acquise sont de véritables professionnels des secours. Ces bénévoles, secouristes, médecins, infirmiers, équipiers secouristes, agents administratifs, techniciens, moniteurs, experts et cadres interviennent dans la formation du grand public aux premiers secours, dans les missions de secours en complément des services publics, et dans les missions d'aide humanitaire et sociale. Ils appartiennent tous à une même association – **La Protection Civile** – reconnue d'utilité publique et composée de trois échelons :

L'échelon national : la **Fédération Nationale de Protection Civile** (FNPC).

L'échelon départemental : les **Associations Départementales de Protection Civile** (ADPC).

L'échelon local : les **antennes** de Protection Civile.

La Protection Civile est ainsi présente dans **90 départements** de France métropolitaine (dans lesquels elle compte 480 antennes) ainsi que dans 6 départements et territoires d'outre mer.

A l'échelon national, la FNPC est administrée par un comité directeur de 24 membres. Sur le plan opérationnel, elle est gérée par un collège de Cadres

Opérationnels Nationaux, Régionaux et Départementaux placés sous la houlette du Directeur Général.

Missions

La Protection Civile a 3 missions principales. Elle assure :

1. Les Missions de Secours
2. La Formation aux premiers secours
3. L'Aide Humanitaire et Sociale sur le territoire national et à l'étranger

La Fédération Nationale de Protection Civile est **une association agréée de sécurité civile**. Elle dispose à ce titre d'un agrément national pour :

- mettre en place des **Dispositifs Prévisionnels de Secours (DPS)** lors de manifestations pour lesquelles la FNPC assure la sécurité des participants et du public
- assurer un **renfort opérationnel des services publics de secours** (SAMU, Sapeurs-Pompiers) dans le cadre d'un réseau de secours ou des Plans de Secours d'urgence (Plans Rouge, ORSEC, etc.)
- participer aux **missions de soutien aux populations sinistrées** en cas de catastrophes
- participer à l'encadrement de bénévoles dans le cadre du soutien aux populations sinistrées

Pour assurer ces missions, en plus de son agrément d'association de sécurité civile, la FNPC dispose d'une convention avec le ministère de la Santé et de la Solidarité depuis le 10 janvier 1992.

L'an passé, la Protection Civile a assuré **23 124 dispositifs prévisionnels de secours**, ce qui représente 960 000 heures de service public bénévole. Les secouristes ont parcouru **1 000 000 km** pour secourir plus de **85 000 personnes** dont le quart a dû être évacué vers une structure hospitalière.

La Formation

La Protection Civile en France dispose d'agréments nationaux pour dispenser l'ensemble des formations aux premiers secours :

- par un arrêté du 24 juillet 2007 pour la formation aux premiers secours y compris celle des formateurs
- par un arrêté du 26 juin 2007 pour la formation des instructeurs, formateurs de formateurs
- par une convention nationale avec l'Institut National de Recherche et de Sécurité (INRS) en date du 17 janvier 2005 pour la formation des sauveteurs secouristes du travail, moniteurs et instructeurs.

Elle compte : **119 instructeurs** de secourisme, **2 287 moniteurs** des premiers secours. L'an passé, ils ont formé **plus de 100 000 personnes** aux premiers secours (tous diplômes confondus) dont **90 000 personnes au PSC1** (Prévention et Secours Civiques de niveau 1 remplaçant l'AFPS). Tous ces citoyens sont devenus capables d'effectuer des gestes qui sauvent ou de participer aux premiers secours dans leur entreprise.

L'Aide Humanitaire et Sociale

La Protection Civile intervient également dans le domaine humanitaire en envoyant des équipes spécialisées et du matériel sur les lieux de grandes catastrophes comme récemment pour les tsunامي en Asie. C'est aussi au sein de la Protection Civile qu'œuvrent des équipes de SAMU Social, qui vont à la rencontre des plus démunis dans les grandes agglomérations françaises. Aider à un retour à la vie normale, apporter un peu de réconfort, c'est une des missions des bénévoles de la Protection Civile. Ces trois missions sont assurées par les 32 000 bénévoles que compte la Fédération.

Historique

La toute première Association Départementale de Protection Civile (ADPC) a été créée en 1958 dans les Côtes-du-Nord. 5 ans plus tard, en 1963, on dénombrait déjà 26 ADPC déjà fédérées entre elles. C'est à la demande du **Général de Gaulle, Président de la République Française, que le Premier Ministre Georges Pompidou**, par une directive en date du 18 mars 1964, sollicite la création d'une Fédération Nationale de Protection Civile afin de fédérer l'ensemble des forces concourant à la protection des populations civiles sur le plan national.

La Fédération Nationale de Protection Civile (FNPC) est créée le 14 décembre 1965 lors d'une assemblée générale à Paris. La Fédération nationale a pour but de mettre en œuvre tous les moyens dont elle dispose en vue d'assurer la protection des populations civiles contre les dangers **en temps de paix comme en temps de crise**. Elle est dans la capacité de répondre à la demande des pouvoirs publics, des organismes publics ou privés ou à son initiative, pour toutes les opérations de secours, de couverture sanitaire ou d'aide humanitaire tant sur le territoire national qu'à l'extérieur.

-
1. Incendie [Електронний ресурс].- Режим доступу // <http://Protection civile/> - Заголовок з екрану.2011.
 2. Philippe Cart-Tanneur, Jean-Claude Lestang, Sapeurs-pompiers de France. – Edition B.I.P. Paris-1985.
 3. Sapeur-Pompier, magazine N 1086.- France Sélection, Paris-2011.

Maystrenko Alyona
élève-officier de III- année
Université d'Etat de Lviv
de la sécurité de l'activité vitale
Dirigeant Scientifique
Popko Iryna

PROTÉGER L'AVENIR DE LA PLANÈTE

Le XXIe siècle pour notre planète, pourrait s'annoncer mieux: plus de 11000 espèces animales sont en voie d'extinction, les sols sont pollués par les engrais agricoles et la forêt disparaît. En effet, pour développer l'agriculture ou aggrandir les villes, les hommes déboisent chaque année 17 millions d'hectares de forêt, l'équivalent d'un tiers de la France. Résultat : le désert avance et l'atmosphère se réchauffe. Car en absorbant le gaz carbonique, les forêts diminuent l'effet de serre .

L'environnement est tout ce qui nous entoure. C'est l'ensemble des éléments naturels et artificiels au sein duquel se déroule la vie humaine. Pour notre planète, le XXI siècle peut se terminer par une **catastrophe écologique qui est le resultat** des **causes naturelles** ou de **l'action de l'homme**. **Tremblement de terre, tsunami, éruption volcanique, cyclone, typhon, tempête, tornade, inondation...** ont été considérés comme les sources de dévastation naturelle. Mais l'action de l'homme est de plus en plus liée aux catastrophes : marées noires, **explosion chimique** ou industrielle (Tchernobyl), **famine** due à la sécheresse mais aussi au processus de désertification provoqué par l'homme (Éthiopie)... L'action de l'homme sur son environnement provoque des drames environnementaux et humains.

La **surexploitation des ressources**, la déforestation et **l'érosion des sols** provoquent une augmentation des inondations et des glissements de terrain. La **pollution atmosphérique**, les pluies acides, la pollution chimique des sols (pesticides, métaux lourds...), le réchauffement climatique lié à effet de serre dans l'atmosphère sont les conséquences des activités humaines.

La manifestation la plus visible de la crise est celle, qui réduit la couche d'ozone qui protège notre planète des rayons ultraviolets du Soleil.

La pollution des océans

Contrairement aux idées reçues, les eaux usées rejetées par l'agriculture intensive et l'industrie dans les fleuves, les lacs et les rivières polluent deux fois plus les océans que le transport maritime. Pourtant, les dégazages en mer déversent chaque année de 1 200 000 à 1 500 000 tonnes de produits chimiques. Il ne s'agit pas seulement d'hydrocarbures, mais aussi d'une large gamme de détergents, d'huiles diverses qui polluent dans une quasi-impunité au-delà des zones économiques exclusives (200 milles nautiques) puisque l'on peut procéder à des rejets dans les mers ouvertes à condition de ne pas dépasser certaines normes. Par ailleurs, les rivières, les fleuves et les estuaires charrient vers le milieu marin quantité de substances particulièrement nocives, comme le mercure et le plomb. L'utilisation massive des engrais agricoles, des pesticides et des nitrates dans

l'agriculture intensive augmente les rejets d'eaux riches en phosphates et en ammonium, provoquant une prolifération d'algues (les marées vertes) qui asphyxient le milieu marin.

Surexploitation des ressources

Ces phénomènes menacent directement l'avenir du biotope marin car ils engendrent une eutrophisation des estuaires, véritables pouponnières pour 80 % des espèces. Autre danger : la surpêche. Les stocks de poissons sont exploités au-delà de leurs limites biologiques. Dans certaines eaux européennes, 40 à 60 % des réserves des principales espèces commerciales sont utilisées dans des conditions mettant en péril leur renouvellement. Enfin, l'augmentation de la pression démographique, avec 8 milliards d'êtres humains prévus en 2020, ne peut qu'exacerber les problèmes posés par les rejets polluants, qu'il s'agisse de ceux émanant de l'agriculture, des industries, des transports ou de ceux provenant des particuliers. Des solutions existent pourtant dans tous ces domaines. C'est avant tout une question de volonté politique. Or celle-ci dépend dans une large mesure de la prise de conscience des citoyens. On comprend d'autant mieux l'enjeu capital que représente le défi de changer les mentalités, pour que chacun s'engage à repenser son rapport à l'environnement.

Des solutions existent. C'est avant tout une question de volonté politique, de la conscience des citoyens. On comprend qu'il faut changer les mentalités, pour que chacun s'engage à repenser son rapport à l'environnement. Il faut réduire les déchets, utiliser économiquement de l'eau, de gaz, de l'électricité, planter des arbres, utiliser le moins possible les véhicules automobiles, préférer vélo ou transport ferroviaire à chaque fois que possible, c'est-à-dire le transport qui ne pollue pas l'air, si une automobile est vraiment nécessaire, choisissez le modèle le plus léger et le plus efficace possible (par exemple, certains constructeurs ont annoncé des véhicules consommant moins de 1.5 L/100km), éviter de prendre l'avion, atteignez une isolation optimale des bâtiments, au mieux par le recours à l'architecture bioclimatique qui réduit au maximum les besoins de chauffage pour garder notre Planète.

4. Éducation Nationale [Электронный ресурс]. – Режим доступа
<http://www.gouvernement.fr//> – Заголовок з екрану.2011.

5. Jean-Marc Jancovici L’Avenir climatique. Quel temps ferons-nous ? //–
Edition Seuil, Paris–2002. – 250 p.

Pidvirna Anna

élève-officier de 2-année

Université des Affaires Intérieures de Lviv

Dirigeant Scientifique

Fedyshyn Oksana

LES DROITS DES VICTIMES DE VIOLENCE

Aujourd'hui, la question de la violence domestique et de la violence à l'égard des femmes et de la réglementation juridique de ces problèmes est aiguë dans le monde. Les États et les organisations internationales tentent de résoudre ces problèmes au niveau législatif. Considérons la situation en Europe et les actions du Conseil de l'Europe lui-même par rapport à ces formes de violence.

L'un des principaux textes législatifs régissant ces questions est la Convention du Conseil de l'Europe sur la prévention et la lutte contre la violence à l'égard des femmes et la violence domestique (Convention d'Istanbul).

La collecte de données sur les violences conjugales reste à l'heure actuelle un défi à surmonter. Alors que de nombreuses femmes dans l'Union européenne continuent de subir ce type de violence, le manque de statistiques fiables sur le sujet et la différence des méthodologies de collecte de données parmi les États membres de l'UE rendent difficile de dresser un tableau exhaustif et comparable de la nature, l'étendue et les conséquences des violences conjugales dans l'UE. Par ailleurs, chaque victime de violence conjugale n'en parle pas nécessairement. Toutefois, quelques indicateurs peuvent être utilisés.

L'Agence des droits fondamentaux de l'Union européenne (FRA) a publié en 2014 une enquête sur la violence contre les femmes à l'échelle de l'UE. Ce rapport repose sur des interviews menés auprès de 42 000 femmes dans les 28 États membres de l'UE. Dans l'ensemble, 31% des femmes ont subi des violences physiques de la part d'un partenaire ou d'un non-partenaire depuis l'âge de 15 ans. Cela représente environ 13 millions de femmes. Ces chiffres sont plus élevés que ceux du Conseil de l'Europe publiés en 2006 qui estime qu'un cinquième à un quart des femmes a subi des violences physiques au moins une fois dans leur vie. Les 3 formes les plus courantes de violence physique sont le fait d'être poussé ou bousculé, être giflé, et être attrapé ou tiré par les cheveux. Une femme sur cinq (22%) a été victime de violence physique et/ou sexuelle de la part de son partenaire ou ex-partenaire, depuis l'âge de 15 ans.

11% des femmes ont subi une forme de violence sexuelle de la part d'un partenaire ou d'un non-partenaire depuis l'âge de 15 ans.

43% des femmes ont subi une forme de violence psychologique ou des comportements abusifs de la part d'un partenaire. Cela équivaut à près de 76 millions de femmes.

Selon des chiffres du Conseil de l'Europe, la proportion de femmes ayant subi des violences entre partenaires (en ce compris le harcèlement) atteindrait les 45%.

Il y a violence domestique lorsqu'une personne essaie de contrôler ou d'exercer un pouvoir sur son partenaire dans une relation intime. Il peut s'agir d'abus physiques, psychologiques, sexuels ou financiers. Dans la majorité des cas, ils sont exercés par des hommes et subis par des femmes. Toute femme peut être victime et elle peut se produire dans tout foyer. Il peut y avoir des signaux d'alerte indiquant que votre relation est abusive.

L'abus physique est probablement la forme la plus reconnaissable d'abus. Il peut aboutir à une blessure physique et, dans certains cas, il peut constituer une menace à la vie. Il ne laisse pas toujours des marques visibles ou des cicatrices. Se faire tirer les cheveux ou recevoir un jet d'œuf est également de la violence

domestique. Ne sous-estimez pas ce qui vous arrive. Au fil du temps, les choses empirent souvent.

L'abus psychologique est un moyen très efficace d'établir une rupture dans l'équilibre du pouvoir au sein d'une relation. Il est souvent invisible ou intangible aux personnes extérieures à la relation. L'abus psychologique est aussi préjudiciable que la violence physique. Il implique souvent des menaces et des abus sexuels ou physiques réels.

Lorsqu'il existe une dynamique du contrôle et de **l'abus dans une relation intime**, la probabilité d'une coercition et d'un abus sexuel est élevé. Il est plus difficile pour des femmes qui sont abusées par leur partenaire de négocier une relation sexuelle libre et égale avec ce partenaire.

L'abus financier est une forme de violence domestique dans laquelle l'auteur des abus utilise l'argent comme moyen de contrôler son partenaire. C'est une stratégie que les auteurs d'abus appliquent pour obtenir du pouvoir et une domination sur leur partenaire et il est conçu pour isoler une femme dans un état de dépendance financière complète. En contrôlant l'accès de la femme aux ressources financières, l'auteur des abus s'assure qu'elle sera forcée de choisir entre rester dans une relation abusive ou faire face à une extrême pauvreté.

Chaque jour en Europe les violences conjugales, causent la mort de sept femmes. L'Agence européenne des droits fondamentaux a mené une vaste étude auprès de 42 000 européennes interrogées dans 28 pays en 2015. C'est à ce jour, l'étude la plus complète menée en Europe. "Parmi les femmes qui ont (eu) une relation avec un homme, 22 % (c'est à dire plus d'une sur cinq) a subi des violences physiques ou sexuelles ».

Pour lutter efficacement contre les abus au sein d'un couple, l'agence des droits fondamentaux préconise que les « États considèrent ces violences comme une affaire publique et non privée ». Une directive européenne de 2012 fixe des normes de base pour les droits des victimes. Vingt et un Etats sur 28 ont aussi ratifié la Convention d'Istanbul du Conseil de l'Europe. A ce jour c'est le seul texte international contraignant contre les violences faites aux femmes. L'adopter au

niveau de l'union européenne permettrait d'introduire un instrument législatif commun.

La «Convention d'Istanbul» est le premier et le plus complet des traités juridiquement contraignant du Conseil de l'Europe (CdE) traitant spécifiquement de la violence à l'égard des femmes, la désignant comme une violation des droits humains et une forme de discrimination. Elle définit des normes minimales sur la protection des femmes contre la violence, ainsi que sur la prévention et la poursuite des auteurs de violences à l'égard des femmes.

En ratifiant le traité, les États s'engagent à garantir l'égalité des genres dans leur législation ainsi qu'à criminaliser toutes les formes de violences à l'égard des femmes, y compris les mutilations génitales féminines, le mariage forcé, le harcèlement moral, l'avortement forcé et la stérilisation forcée. Les pays qui ratifient la Convention sont également tenus de protéger et de soutenir les victimes des violences basées sur le genre en mettant en œuvre des politiques claires et coordonnées impliquant des organismes gouvernementaux, des ONG ainsi que des autorités nationales, régionales et locales.

La présente Convention a pour buts:

- a.** de protéger les femmes contre toutes les formes de violence, et de prévenir, poursuivre et éliminer la violence à l'égard des femmes et la violence domestique;
- b.** de contribuer à éliminer toutes les formes de discrimination à l'égard des femmes et de promouvoir l'égalité réelle entre les femmes et les hommes, y compris par l'autonomisation des femmes;
- c.** de concevoir un cadre global, des politiques et des mesures de protection et d'assistance pour toutes les victimes de violence à l'égard des femmes et de violence domestique;
- d.** de promouvoir la coopération internationale en vue d'éliminer la violence à l'égard des femmes et la violence domestique;
- e.** de soutenir et d'assister les organisations et services répressifs pour coopérer

de manière effective afin d'adopter une approche intégrée visant à éliminer la violence à l'égard des femmes et la violence domestique.

Malheureusement, le sujet de la violence, en particulier de la violence domestique, peut être discuté longtemps. Bien que de nouvelles réglementations internationales soient créées et ratifiées pour réglementer cette question, en raison des traditions séculaires de certains pays, des croyances dépassées sur la vie familiale, l'éducation et les troubles mentaux, la solution à ce problème est nettement plus lente. Nous devons prévenir la violence dans notre environnement et attendre que les lois entrent en vigueur non seulement sur le papier mais aussi dans la vie.

-
1. <https://www.womensaid.ie/fr/definitiondelaviolencedomestique.html>
 2. <https://www.franceinter.fr/emissions/le-vrai-faux-de-l-europe/le-vrai-faux-de-l-europe-21-novembre-2019>
 3. <https://www.ldh-france.org/convention-distanbul-3-ans-encore-long-chemin-parcourir/>
 4. https://www.bundespublikationen.admin.ch/cshop_mimes_bbl/8C/8CDCD4590EE41EE88DF4FC10712F1C8B.PDF
 5. <https://www.amnesty.be/campagne/droits-femmes/les-violences-conjugales/article/chiffres-violence-conjugale>

Sobol Sophie

étudiante de 4ème année

Université des Affaires Intérieures de Lviv

Dirigeant Scientifique

Fedyshyn Oksana

LE PROBLÈME DE RÉFUGIÉS EN FRANCE

Le ministère de l'intérieur a diffusé, le 15 juin 2021, les statistiques définitives sur l'immigration, les demandes d'asile et les acquisitions de la nationalité française

pour l'année 2020. Les flux migratoires ont été fortement impactés par la crise sanitaire liée au Covid-19.

En 2020, la France a délivré 712 317 visas contre 3 534 999 en 2019 (soit une baisse de 79,8%). Cette baisse est directement imputable à la crise sanitaire. Les déplacements internationaux ont été affectés par l'absence de liaisons aériennes et par la fermeture de nombreuses frontières. La Chine, traditionnellement premier pays d'origine des titulaires de visas, passe à la quatrième place, derrière le Maroc, la Russie et l'Algérie.

Selon les données du ministère, 219 302 premiers titres de séjour ont été délivrés (-20,9% par rapport à 2019). Le motif familial reste le premier motif d'attribution d'un titre de séjour mais diminue de 16,6%. Le motif d'admission au titre d'étudiant reste contenue à -20,0%. L'immigration économique, en revanche, est la plus touchée par la crise du Covid-19 avec une diminution de 32,1%.

Par définition, ces données ne prennent pas en compte l'immigration illégale, difficilement mesurable. À ce propos, la démographe Michèle Tribalat déclarait au *Figaro*: «Des approximations à partir de calculs de coin de table sur des catégories non exclusives (interpellations, placements en centre de rétention, aide médicale d'État, déboutés du droit d'asile...) ont été conduites. Une fourchette de 200.000 à 400.000 a circulé dans la presse depuis l'annonce faite par le gouvernement Jospin en 1998, reprise par le gouvernement de droite en 2005. Elle refait surface de temps à autre». Mais, prévenait la chercheur à l'INED: «Je ne sais pas comment ces chiffres sont établis. Je doute qu'ils le soient sérieusement. Mais il est plus que probable que, compte tenu des arrivées massives de clandestins ces dernières années et des reflux de déboutés du droit d'asile en provenance de pays qui en ont accueilli le plus, leur nombre ait fortement augmenté».

Les Italiens et les Espagnols sont les plus nombreux, mais le recrutement s'élargit vers l'Europe de l'Est. Il s'agit essentiellement d'une immigration d'hommes. La plupart d'entre eux pensent vivre en France seulement quelques années. Mais la crise des années 1930 les incite à rester. Les uns font venir leur famille, les autres épousent des Françaises. Dans les régions des mines de charbon

du nord de la France, où le déficit de population est considérable après la Première Guerre mondiale, les entreprises ont d'emblée fait venir des Polonais avec leurs familles. Près de 500 000 Polonais arrivent à cette époque pour travailler dans les mines, mais aussi dans l'agriculture, notamment les grandes exploitations agricoles du Bassin parisien. Ainsi s'est établie une sorte de cogestion de l'immigration où chacun trouve son compte. Pour la CGT, les mécanismes de concurrence sur le marché du travail sont limités par cette cogestion du recrutement dans laquelle les syndicats ont leur mot à dire. Dans les chemins de fer, par exemple, les syndicats obtiennent que ne soit employé aucun immigré. Cela représente presque 500 000 emplois. Des secteurs entiers sont ainsi protégés grâce au critère de la nationalité[1, p 192]

Ce qui a changé depuis les années 1980, c'est l'apparition d'un discours sur la « deuxième génération ». C'est aussi le moment où apparaît le thème de la menace islamiste. A la fin des années 1970, la révolution islamiste en Iran fait l'objet d'une intense campagne médiatique sur laquelle s'appuient la droite et l'extrême droite pour dénoncer les grèves d'immigrés dans l'industrie automobile entre 1981 et 1983. La gauche emboîte le pas et le Premier ministre socialiste Pierre Mauroy dénonce publiquement l'action de ces OS algériens et marocains en affirmant qu'ils sont « agités par des groupes religieux et politiques dont les mobiles ont peu à voir avec les réalités françaises ». Ce consensus entre la droite et la gauche de gouvernement est un vrai tournant de la politique française : la figure du « travailleur immigré » s'efface au profit de celle du « musulman ». La question de « l'intégration » de la « deuxième génération d'origine maghrébine » fait irruption dans le débat et ne quittera plus la scène pendant deux décennies alors que ses membres sont français pour la plupart d'entre eux. Au cours des années 1980, la lutte a été féroce pour définir cette identité immigrée et c'est à ce moment que le mot « beur* » est apparu. Ce qui est frappant c'est que la droite et la gauche s'accordent sur ce nouveau vocabulaire. Leur divergence concerne seulement l'image de la deuxième génération, le Parti socialiste essayant de la positiver, avec la valorisation de la culture « beur », alors que la droite suspecte les jeunes

musulmans de sympathie pour les intégristes islamistes. Mais, dans le contexte de crise économique et du développement du terrorisme international, c'est l'image négative qui l'emporte. Cela a eu un effet dramatique sur tous ces jeunes, les garçons surtout. Les années 1990 sont l'une des périodes les plus sombres dans l'histoire de l'évolution des représentations des immigrés. L'expression « travailleur immigré » disparaît, ne reste plus que celle d'« immigré ». Comme si le terme ne désignait plus un parcours mais une essence. Les gens sont enfermés dans une catégorie et l'apparence devient stigmatisante, ce qui a un effet sur le travail et le logement.[2]

Les pays développés connaissent aujourd'hui un phénomène de vieillissement de la population. En France, d'après les projections de l'INSEE, si la tendance actuelle se maintient, une personne sur trois aura plus de 60 ans en 2060. Ce vieillissement de la population pose de multiples questions notamment en termes de financement des systèmes de retraite à répartition. La population immigrée étant relativement jeune, l'immigration pourrait donc permettre de répondre, temporairement, à ce problème en augmentant la part de la population en âge de travailler.

Cependant, il est difficile d'imaginer qu'une politique migratoire seule pourrait permettre de répondre au vieillissement de la population. Ainsi, Chojnicki et Ragot (2012) montrent que maintenir le ratio de dépendance[1] à sa valeur de 2010 par la seule politique migratoire conduirait à des flux annuels migratoires de plusieurs millions ce qui aboutirait à un doublement de la population en 2050 et à une part des immigrés dans la population totale de 41 %. De plus, les immigrés finiront eux-aussi par vieillir et donc sur le long terme le vieillissement de la population ne sera nullement réglé.

Conclusion

L'immigration est un phénomène alimentant nombre de débats sans que les effets de l'immigration soient bien compris et appréhendés. L'idée selon laquelle l'immigration serait responsable d'une baisse des salaires ou d'une hausse du chômage repose sur des hypothèses fortes, notamment celle d'homogénéité du

facteur travail. Il n'a été nullement prouvé que les flux migratoires entraînent une baisse des salaires ou une hausse du chômage des natifs.

Concernant le budget national, même si les immigrés perçoivent plus de prestations sociales, la population immigrée a une contribution nette globale positive du fait de sa structure par âge. Si l'immigration ne peut à elle seule résoudre le problème du vieillissement de la population, elle permet tout de même d'en alléger le coût fiscal.

1. Ottaviano, G. I., & Peri, G. (2012). Rethinking the effect of immigration on wages. *Journal of the European economic association*, 10(1), 152-197.

2. Transatlantic Trends : Mobility, Migration and Integration, 2014

Stetsenko Yulia

étudiante de 3 année

Université des Affaires

Intérieures de Lviv

Dirigent Scientifique

Fedyshyn Oksana

CONDITIONS DES CONDAMNÉS EN FRANCE

Les conditions de détention dans les établissements pénitentiaires sont, de manière générale, jugées mauvaises dans tous les pays du monde avec toutefois des différences notables d'un pays à l'autre.

En 1957, une résolution des Nations unies avait établi un [ensemble de règles minima pour le traitement des détenus](#), suivi en 1990 par l'adoption de [principes fondamentaux relatifs au traitement des détenus](#). Plusieurs de ces règles ne sont cependant pas respectées.

Le rapport parlementaire de 2000 déclare en introduction que la situation dans les prisons est la résultante de l'« absence de politique d'envergure et de réformes chaotiques ». Il constate que les [maisons d'arrêt](#) sont surpeuplées (taux

d'occupation de 140 % en 2017), alors que les [centres de détention](#) et les [maisons centrales](#) respectent les capacités d'accueil. Le rapport continue en évaluant que 35 % des personnes qui se trouvent en maison d'arrêt, les prévenus, n'auraient « rien à y faire ». Il souligne également le fait que les prisons accueillent une population apparue récemment : des « malades relevant de la psychiatrie » et des toxicomanes. Environ 17 000 détenus sur près de 70 000 personnes incarcérées en France, « relèveraient de l'hospitalisation et non pas de la détention » selon l'[Observatoire international des prisons](#) se basant sur une étude épidémiologique de 2003 : « plus d'un gros quart des détenus présentent des troubles et des maladies psychiatriques graves »[1].

En « enfreignant la règle de l'encellulement individuel », ces prisons sont considérées hors la loi par les membres de cette commission. Les circulaires, les notes de service et les règlements intérieurs, différents d'un établissement à l'autre, conduisent, toujours selon le rapport, à un « arbitraire carcéral ». La sécurité des détenus n'y est pas assurée, la « loi du plus fort » étant celle qui domine toutes les autres. En conclusion, la commission déclare que les « conditions de détention dans les maisons d'arrêt (sont) indignes d'un pays qui se targue de donner des leçons à l'extérieur »[2,p.11].

Entre le 1 et le 14 janvier 2009, 13 détenus se sont suicidés dans les prisons française. Le taux de suicide dans les prisons est très élevé et en augmentation.

En 2006 ont été organisés les états généraux de la condition pénitentiaire à l'appel de plusieurs organisations dont la Confédération générale du travail - pénitentiaire, Conseil national des barreaux, Emmaüs France, Fédération nationale des associations d'accueil et de réinsertion sociale, Fédération nationale des unions de jeunes avocats, Ligue des droits de l'homme, Observatoire international des prisons - section française, Syndicat des avocats de France, Syndicat de la magistrature, Syndicat national de l'ensemble des personnels de l'administration pénitentiaire - FSU, Union syndicale des magistrats.

82 % des détenus qui ont participé à cette enquête ont en priorité déclaré être insatisfaits des « conditions générales de détention » parmi les choix proposés.

Parmi les actions prioritaires qu'ils réclament, celles en rapport avec l'[hygiène](#) arrivent en tête avec 86 %. La demande d'installations sanitaires qui permettent de préserver l'intimité et la dignité du détenu est une requête qui revient le plus souvent. 78 % des détenus interrogés, dans la partie de commentaire libre du questionnaire, expriment spontanément leur insatisfaction au sujet du respect des droits fondamentaux en prison. 12 % se disent victimes du manque de respect des surveillants au quotidien[3.,p.13].

L'Observatoire international des prisons (OIP) est né en 1990 à Lyon avec pour but de promouvoir, partout dans le monde, le respect des personnes incarcérées au regard des instruments internationaux relatifs aux droits de l'homme. Il a obtenu un statut consultatif à l'ONU en 1995. L'OIP s'est organisé progressivement en délégations régionales et sections nationales.

Le Comité européen pour la prévention de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants (anciennement Comité pour la prévention de la torture, abrégé en CPT) est un organe du Conseil de l'Europe (CE) qui vise à prévenir les cas de torture et autres traitements inhumains ou dégradants sur le territoire des États signataires de la Convention européenne pour la prévention de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants, entrée en vigueur en 1987. Elle a été ratifiée par les 47 États membres du CE ; depuis mars 2002 et l'adoption d'un protocole à la Convention, tout État non membre du CE peut aussi être invité à la signer par le Conseil des ministres du CE.

L'association Ban public, est une association qui se dit areligieuse, adogmatique et apolitique, dont l'objet est de « favoriser la communication sur les problématiques de l'incarcération et de la détention, et d'aider à la réinsertion des personnes détenues ». Elle est composée « d'ancien(e)s détenu(e)s, de journalistes, d'universitaires, d'artistes, d'associations et de citoyens » [2.,p.9].

1. Education Nationale. [Электронный ресурс]. – Режим доступа <http://www.gouvernement.fr/> 2011.

2. Jérémy Khalfon et Etienne Noël. «Il est avant tout nécessaire de réduire le nombre de détenus»./ Le Monde, Paris – 2020. – 16p.

3. Célian Hirsch, « Les conditions de détention à Champ-Dollon et les fouilles des détenus »// Sur LawInside, Paris – 2015. – 23p.

Tchopyuk Tetyana

élève-officier de IV- année

Université d'Etat de Lviv

de la sécurité de l' activité vitale

Dirigeant Scientifique

Popko Iryna

POMPIERS DE L'URGENCE INTERNATIONALE

L'association Pompiers de l'urgence internationale est **agrée au niveau national pour participer aux missions de sécurité civile** selon le type des missions et le champ géographique d'action.

Pompiers de l'urgence internationale (PUI) est une association humanitaire française qui oeuvre pour porter secours et assistance aux pays victimes de catastrophes naturelles ou humanitaires. Professionnels ou volontaires, ces pompiers ont décidé de mettre bénévolement leur expérience et leur savoir faire au service des populations en difficulté. Association française de solidarité internationale (ONG) a pour vocation :

- **de porter bénévolement** secours aux populations les plus vulnérables dans des situations de crises en suscitant l'engagement volontaire et bénévole de professionnels du secours d'urgence, sapeurs-pompiers, personnels médicaux, ou toute personnes dont les compétences sont utiles pour aider les populations;
- **de renforcer** les dispositifs de sécurité civile des pays émergents par :
 - une formation pluridisciplinaire des sapeurs-pompiers et acteurs de la sécurité civile ,

- un équipement en matériels et véhicules adapté en valorisant l'expérience française,
 - une analyse objective des dispositifs opérationnels et fonctionnels et des propositions d'actions afin de fournir aux autorités gouvernementales une vision claire et un bilan réel de la situation,
- **de développer** une culture du risque et de la prévention des catastrophes dans la population et le milieu scolaire, par une mise en situation individuelle au moyen de méthodes innovantes (simulateur de séisme, multimédia)
- **de développer** une culture du secours par un accès aux formations spécialisées

Un plan de formation annuel est mis en place au sein de POMPIERS DE L'URGENCE INTERNATIONALE depuis plusieurs années. Les techniques utilisées lors de catastrophes naturelles, en particulier lors de séismes, nécessitent de maintenir les acquis dans le domaine du percement mais aussi des sauvetages, des techniques d'étalement, de la logistique ou du commandement. Ainsi, chaque mois, un thème est abordé permettant aux membres de l'équipe de secours, de suivre sous forme d'ateliers mais aussi de manœuvres structurées, une formation de maintien des acquis. Ce travail de formation est indispensable pour les maintenir à niveau dans le cadre de la classification de l'équipe de PUI au sein d'INSARAG(International Search and Rescue Advisory Group), acquis en 2010. Des méthodes spécifiques, telles que les coupes "clean", "dirty" avec du matériel thermique ou électrique, sont mises en œuvres.

L'association française « Pompiers de l'Urgence Internationale » est constituée de professionnels du secours, doté d'une expérience approuvée et éprouvée des situations de crise. Tous les membres de cette structure interviennent bénévolement et sont mobilisables dans un délai bref, pour agir efficacement.

Leurs compétences sont :

- **interventions d'urgence** lors de tremblements de terre avec des personnels spécialisés dans les domaines du sauvetage-déblaiement, détection et localisation des victimes ensevelies par les équipes cynotechniques (championne d'Europe de la spécialité) et appareils électroniques, ainsi que dégagement ;

- **prise en charge médical** et paramédicale des victimes de catastrophes naturelles ;
- **aide humanitaire et logistique** ;
- **distribution d'eau potable** ;
- **formation de formateurs** et d'intervenants dans les domaines de compétence des acteurs de la sécurité civile : secours à personnes, incendie, jeunes sapeurs-pompiers, sauvetage et déblaiement, cynotechnie, risques technologiques et NRBC, prévention incendie, prévision opérationnelle, feux de forêts, conduite de véhicules tout-terrain... ;
- **capacité de coordination opérationnelle** et d'expertise professionnelle (aide à la décision) ;
- **élaboration de projets** spécifiques compatible avec les procédures des institutions internationales afin d'améliorer la capacité opérationnelle des services de secours ;
- **assistance technique** pour aider les responsables nationaux à gérer l'affluence de moyens internationaux.

Nul n'empêchera jamais un séisme ou un tsunami mais il est possible de réduire la gravité de leurs conséquences.

-
1. Pompiers de l'urgence internationale [Электронный ресурс]. – Режим доступа [http:// http://www.insarag.org/](http://www.insarag.org/) – Заголовок з екрану.2018.

СЕКЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Ананійчук Богдана

курсантка 3-го курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Тимофіїва Катерина

ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ ЯК ЗАСІБ ПІДГОТОВКИ КОМПЕТЕНТНИХ ПРАВООХОРОНЦІВ

Важливим аспектом для нормального функціонування будь-якого суспільства є якісна підготовка працівників правоохоронних органів. Насамперед ми повинні пов'язати цей факт з тим, що саме на дану категорію осіб законодавцем покладено обов'язок підтримувати публічну безпеку та порядок.

Відтак ми хочемо зауважити, що важливим елементом при підготовці компетентних фахівців у галузі права, необхідну увагу доцільно приділяти саме вивченню іноземних мов. Звісно усіма мовами світу правоохоронці володіти не повинні, проте хочеться наголосити, що на сьогодні найбільш вживаною та загальноприйнятою мовою виступає саме англійська. Саме тому звертаємо увагу на вивчення працівниками поліції даної мови.

Вивчаючи дану тематику ми повинні зазначити той факт, що у відповідності до статті 12 Закону України «Про Національну поліцію» кожен має право в будь-який час звернутися за допомогою до працівників поліції [1]. З даного аспекту випливає те, що працівники правоохоронних органів у будь-який час повинні надавати особі кваліфіковану допомогу. До того ж дана допомога можливо знадобитися не тільки громадянам нашої держави, а й туристам з інших країн. Тому володіючи англійською мовою поліцейський зможе якісно виконати свої функціональні обов'язки, чітко та швидко надати необхідну допомогу особі, яка цього потребує.

Звісно дана особа має право на перекладача, проте розібравшись у даному аспекті більш детально ми розуміємо, що даний принцип працює у разі розгляду кримінальних або адміністративних справ. Тобто ми розуміємо, що з метою з'ясування конкретних обставин у справі в особи котра не володіє українською мовою працівникам поліції нерідко доводиться користуватися саме англійською.

Підсумовуючи вищенаведене ми розуміємо, що знання іноземної мови працівниками поліції має бути не їх бажанням, а більше обов'язок для комфортного та точного отримання інформації «з перших вуст». Саме тому ми наголошуємо на необхідності якісного вивчення даної дисципліни правоохоронцями.

Також хочеться наголосити на тому, що на сьогодні вивчення англійської мови набуває все більшої популярності й важливості в суспільстві. Звернути увагу хоча б на рівень знань абітурієнтів з даного предмету під час вступу до вищих навчальних закладів. Відповідно до Українського центру оцінювання якості освіти лише 10,6% вступників не склали ЗНО з даного предмету, для порівняння українську мову не склало 8,6 % [2]. Тобто ми розуміємо, що рівень підготовки до здачі англійської майже така саме як і до державної мови.

Саме тому ми вважаємо, що на сьогодні дуже важливо підтримувати та розвивати вже отриманні у школі знання, незалежно від рівня володіння нею, у закладах із специфічними умовами навчання. Ми хочемо наголосити, що під час навчання курсантів необхідно доцільну увагу приділяти саме розмовній мові, оскільки у своїй професійній діяльності вони повинні будуть саме спілкуватися нею.

Говорячи про вивчення мови курсантами ми пропонуємо залучати до занять саме носіїв мови, оскільки вони мають свою специфіку розмови. Даний аспект покаже курсантам необхідність вивчення даної дисципліни та надасть можливість перевірити свій рівень знань, що позитивно вплине на вивчення даної дисципліни.

Отже, ми можемо дійти висновку, що вивчення англійської мови на сьогодні відіграє важливе значення як для правоохоронців, так і для суспільства в цілому. А від якості отриманих знань з даної дисципліни залежить компетентність виконання завдань покладених на даних осіб державою.

1. Закон України: Про національну поліцію від 02.07.2015, №580-VIII, поточна редакція 01.01.2022

URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text> (дата звернення 16.03.2022)

2. Український центр оцінювання якості освіти : офіційний звіт про проведення ЗНО в 2021 році

URL: <https://testportal.gov.ua/ofzvit/> (дата звернення 16.03.2022)

Антипова Аліна

курсантка 3-го курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Шманатова Альона

ФОРМУВАННЯ МОВЛЕННЄВИХ ПРАВИЛ ПІД ЧАС СПІЛКУВАННЯ ПРАЦІВНИКІВ ПОЛІЦІЇ З НОСІЯМИ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Ми живемо у світі де стираються кордони, де людина має можливість пізнавати світ й напевне єдиною перепоною котра досі залишається на шляху до цього це мовний бар'єр. На сьогодні найбільшою проблемою сучасності виступає саме незнання мов, тому щоб зробити світ простіше

більшість країн світу почали вивчати англійську, а деякі навіть зробили її другою державною мовою.

Саме тому ми повинні розуміти, що на сьогодні питання вивчення англійської мови це в першу чергу питання комфортного спілкування. Звісно можна сказати, що знаходячись у своїй державі ми повинні оперувати включно нею, проте у більшості країн світу вже звикли до того, що звертаючись англійською вони неодмінно отримають відповідь. Наразі ми перебуваємо на шляху до вступу в Євросоюз й володіння англійською мовою перестає бути просто бажанням, а стає радше необхідністю.

Особливо вивчення мов стосується саме працівників правоохоронних органів, оскільки саме вони відповідно до статті 2 Закону України Про Національну поліцію забезпечують охорону прав та свобод людини [1]. У зазначеному нормативно правовому акті законодавцем не виокремлено категорію громадян, а навпаки наголошується на праві кожного на захист зі сторони правоохоронних органів. Саме тому доречним є висновок, що будь-хто може звернутися по допомогу до правоохоронців і їх обов'язок її надати.

Тож вивчення мови працівниками поліції стає їх обов'язком, оскільки іноземці часто приїждять до нашої держави на навчання, у відпустку або навіть по роботі, а, як відомо, послуги перекладача не завжди доступні та не завжди доцільні. Тому ми акцентуємо увагу на що звернувшись по допомогу до держслужбовця особа котра не володіє нашою державною мовою повинна отримати компетентну допомогу.

Говорячи про вивчення мови ми також повинні розуміти, що вкрай важливе значення має якість отриманих знань. Працівники правоохоронних органів це певний гарант надійності саме тому при спілкуванні з іноземцями він повинен чітко так якісно розуміти надану йому інформацію та надавати її у відповідь. Важливим аспектом повинно виступати манера спілкування даної особи, а також вміння правильно трактувати вирази співрозмовника.

Виходячи із зазначеного вище ми повинні звернути увагу на те, що під час підготовки правоохоронців необхідно приділяти особливу увагу саме

спілкуванню, оскільки лише практикуючи дані навички під час навчання в подальшому вони зможуть якісно виконувати свої функціональні обов'язки. Саме тому ми пропонуємо залучати до занять носіїв мови, а у разі неможливості даного аспекту можливо проводити семінари за переглядом кінострічок англійською мовою. Відтак даний аспект покращить рівень розуміння у майбутніх правоохоронців та підвищить їх словниковий запас, до того ж можливо обирати стрічку в залежності від рівня знання мови, щоб поступово ускладнювати та накопичувати необхідні знання [2].

Виходячи з цього ми можемо дійти висновку, що вивчення мов працівниками правоохоронних органів виступає важливим критерієм для їх якісної підготовки. Тому ми наголошуємо на необхідності якісного вивчення даної дисципліни й на необхідності звернення більшої уваги саме на усне мовлення, оскільки саме воно буде відігравати ключову роль під час проходження служби правоохоронцями.

1. Закон України: Про національну поліцію від 02.07.2015, №580-VIII, поточна редакція 01.01.2022 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text> (дата звернення 16.03.2022)

1. Фільми англійською мовою (по рівнях) : стаття від URL: 30.09.2019 <https://studyplus.com.ua/blog/187/> (дата звернення 16.03.2022)

Ахтирський Віталій

курсант 3-го курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Шманатова Альона

ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

Для сучасного суспільства дуже важливим аспектом виступає підготовка правоохоронців. Саме вони захищають та оберігають безпеку на території держави, протидіють правопорушенням та виступають певним гарантом безпеки. Тому від їх підготовки залежить рівень безпеки населення, а також довіри до правоохоронних органів.

На нашу думку, важливим аспектом для підготовки будь-якого правоохоронця виступає саме вивчення мов, насамперед англійської, оскільки володіючи нею можна зрозуміти більшість осіб. Відповідно до статистичних даних 2\3 населення Землі володіють саме нею отже, її вивчення є найбільш необхідним [1]. Тож ми наголошуємо на необхідності приділення достатньої кількості уваги саме до вивчення даної дисципліни правоохоронцями.

Відповідно до статті 2 Закону України Про Національну поліцію саме на дану категорію осіб покладається обов'язок забезпечення публічної безпеки та порядку [2]. До професійних обов'язків працівників поліції належить захист життя та здоров'я осіб котрі перебувають на території України. З даного аспекту впливає той факт, що вони повинні захищати не лише громадян нашої країни, а й іноземців котрі можливо навіть й не володіють нею.

Вивчаючи дану тематику ми повинні були звернути увагу, що у відповідності до Кодексу України про адміністративні правопорушення та Кримінального кодексу особи котрі не володіють державною мовою мають право користуватися перекладачем [3,4]. Проте у законодавчій базі нашої країни відсутні конкретні вимоги стосовно виклику перекладача за відсутності кримінального або адміністративного правопорушення. Тобто у разі необхідності працівник поліції повинен самотійно зрозуміти, що саме необхідно даній особі.

Саме тому ми повинні наголосити, що сьогодні дуже важливу увагу необхідно приділяти саме вивченню мов під час підготовки працівників правоохоронних органів, оскільки вони будуть виступати своєрідним обличчям нашої держави, а воно не може бути неосвіченим.

Важливим аспектом для якісно підготовки правоохоронців важливу увагу слід приділити їх навчанню мови саме у закладах із специфічними умовами навчання. Викладачі повинні не лише навчити даних осіб їх професійному спілкуванню, а й насамперед розмовній мові, оскільки під час їх діяльності вони повинні користуватися й нею.

Ми пропонуємо з метою якісного підготовки курсантів застосовувати новітні способи викладання, користуватися можливостями сучасного світу спілкуючись з носіями мови. На сьогодні існує низка додатків для спілкування з носіями мови, даний аспект значною мірою покращує рівень знань. Саме тому ми наголошуємо на тому, що б викладачі зацікавлювала майбутніх поліцейських до вивчення мов за допомогою даного методу, оскільки це позитивно вплине на їх підготовку.

Отже, ми можемо дійти висновку, що на сьогодні вивчення мов правоохоронцями виступає важливим аспектом для їх підготовки. Тож необхідно приділяти доцільну увагу даному аспекту, при цьому не лише у формі професійного спілкування, а й розмовну, оскільки вона також виступає невід'ємною частиною їх діяльності.

1. Топ - 5 найпопулярніших мов світу : стаття від 11.10.2015 URL : <https://helendoron.ua/top-languages/>(дата звернення 17.03.2022)

2. Закон України: Про національну поліцію від 02.07.2015, №580-VIII, поточна редакція 01.01.2022 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text> (дата звернення 17.03.2022)

3. Кодекс України : Про адміністративні правопорушення від 07.12.1984, № 80731-X поточна редакція 11.02.2022 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text>(дата звернення 17.03.2022)

4. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III, поточна редакція 07.03.2022 URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#n2655> (дата звернення 17.03.2022)

Байрак Катерина

курсантка 2-го курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Ірчишина Марина

КРИМІНАЛЬНИЙ СЛЕНГ АНГЛОМОВНОГО ПОХОДЖЕННЯ

У зв'язку із поживавленою міжнародною співпрацею України з іншими державами в українську мову «мігрувало» чимало лексичних одиниць. У представлений роботі розглядається ряд слів, які були запозичені з англійської мови і застосовуються у колі осіб, які завжди знаходяться під наглядом правоохоронців. Кримінальний жаргон – це соціальний діалект, який розвинувся в колі асоціальних елементів, як правило професійних злочинців, рецидивістів та осіб, які вже давно відбувають покарання в місцях позбавлення волі.

Вважається, що однією з функцій кримінального жаргону є ідентифікація представників свого середовища, а також особлива стилістика такої «мови» сприяла викриттю представників правоохоронних органів, завданням яких було проникнення в кримінальне середовище, вдаючи з себе злочинців [1, с. 7].

У межах кримінального жаргону виділяються: загальнокримінальний жаргон (арго, феня), професійні жаргони (жаргони злочинців, які мають «спеціалізацію» у сфері девіантної поведінки) та жаргон осіб, позбавлених волі. Розглянемо приклади запозичених лексичних одиниць:

1) загальнокримінальний жаргон:

браслети/брушлати – кайдани: від англ. bracelet - браслет; буснути – випити (алкогольних напоїв): від англ. booze – випивати, гуляти, вживаючи алкогольні напої; валет - дурний: від англ. valet – слуга; кент – той, з яким особа, пішла на злочин: від англ. kent – знати когось, бути впевненим в особі; кіча – в'язниця: від англ. catch – спіймати.

2) професійні жаргони, тобто жаргони злочинців, які спеціалізуються на певній сфері діяльності:

забодати – продати вкрадене: від англ. bode – запропонувати власну ціну; барига – той, хто купує крадене: від англ. bargain – річ, придбана за вигідною ціною; захороводити – підмовити слугу в домі, для того, щоб обікрасти будинок: від англ. chore - робота в домі, прибирання (зłodii-крадії); заправити карти – завчасно зробити помітки на гральних картах для шулерської гри: від англ. gravity – зіпсований; виробники марок – ті, хто виготовляють фальшиві гроші: від англ. mark - старинна англійська монета; жоржик, жох – шахрай: від англ. josh – жарт;

3) тюремний жаргон, той який використовується в місцях позбавлення волі:

закосити – видавати себе за хворого, для того щоб не виконувати роботу у в'язниці: від англ. cose – мати комфортне місце; западло – табу: від англ. paddle – палиця для нанесення тілесних пошкоджень; канва – темний лист, який передали з місць позбавлення волі: від англ. canvas – полотно [2].

Варто також відзначити, що існує думка, що український кримінальний жаргон завжди був вторинним, похідним від російського і містить до 80% запозичень із російської мови, яка у свою чергу запозичила лексику з англійської та інших мов [3].

Таким чином, важливість дослідження кримінального арго полягає у його соціолінгвістичних особливостях, які проливають світло на злочинність та її сучасні тенденції. У свою чергу, соціологічні дослідження кримінального арго дозволять збагатити теоретичний доробок з проблеми

злочинності. Отже, дана тема, на нашу думку, представляє певний інтерес як у теоретичній, так і в практичній площині.

-
1. Дубягин Ю. П., Теплицкий Е. А. Краткий англо-русский и русско-английский словарь уголовного жаргона. Москва Терра, 1993. 740 с.
 2. Бондаренко О.С. Английский язык и блатной жаргон. [Електронний ресурс]: https://docs.google.com/document/d/1TsAz-RG_qHH6a21e1NurYNVIMxsW1YKIUrGxrs_q4A/edit#heading=h.pi8petp1k03e.
 3. Макаренко Н.К. Злодійський жаргон як лінгвокультурний феномен [Електронний ресурс]: http://elar.naiau.kiev.ua/bitstream/123456789/6157/1/%D0%A3%D0%9A%D0%A0%D0%90%D0%87%D0%9D%D0%A1%D0%AC%D0%9A%D0%90%20%D0%9C%D0%9E%D0%92%D0%90%20%D0%92%20%D1%87%201_p253-257.pdf.

Безрідна Наталія

курсантка 3-го курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Тимофіїва Катерина

НЕОБХІДНІСТЬ УДОСКОНАЛЕННЯ СЛУЖБОВОЇ ПІДГОТОВКИ ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

Через розвиток вчинення кримінальних правопорушень, правоохоронець повинен бути готовий у будь-який час надати допомогу, правильно оцінити ситуацію, аналізувати усі деталі, а особливо прийняти рішення, яке не буде суперечити чинному законодавству. На сьогодні існують певні факти, які свідчать про необхідність удосконалення підготовки підрозділів

правоохоронної системи, які забезпечують правопорядок у суспільстві. Але для цього потрібно розвивати не тільки фізичну підготовку, але й психологічну. Певні незнання своїх обов'язків під час несення служби, можуть коштувати працівнику життя. Головною ціллю підготовки є удосконалити навичок та знань, як моральних, так і фізичних. Саме рівень підготовки впливає на успішність виконання завдань працівниками зазначеної системи. Виходячи з викладеного, дана тема має актуальне значення для вивчення.

Існує коло об'єктивних проблем, які становлять перешкоду для кращого удосконалення навичок та умінь працівників правоохоронних органів. Такі проблеми не можуть під час навчання створити умови, що будуть наближати до більш реальних ситуацій.

Фізична та психологічна підготовки – є загальними складовими службової підготовки. Розкриваючи поняття «службової підготовки» зосереджується увага на тому, що воно являє собою систему заходів, спрямованих на закріплення й удосконалення необхідних знань та навичок, але урахувуючи при цьому специфіку роботи працівників захисних структур.

Фізична підготовка – являє собою заходи, що спрямовані на формування рухових умінь, вдосконалення фізичних здібностей працівників зважаючи увагу на особливості його діяльності [2].

Психологічна підготовка – цей комплекс заходів формує стійкість та готовність до різноманітних умов та ситуацій, що зустрічаються під час роботи у правоохоронних органах, а також засвоює конструктивність комунікації працівника з населенням, що допомагає отримати ефективний результат праці [2].

Зазначені види службової підготовки взаємопов'язані між собою, також варто відзначити, що вони мають однакову мету – вдосконалити засвоєнні знання для отримання успішного результату роботи.

Такі науковці, як В. І. Плisko та Р. В. Радзієвський, заподіяли модель навчання для удосконалення підготовки правоохоронців, яка містить у собі

такі головні напрями: профілактичні та попереджувальні заходи, дії на випередження [1, с. 31].

Можна скласти стійке твердження, що ці напрями чітко доповнювали б процес удосконалення підготовки правоохоронців. Більшість фахівців поділяють думку, що також для удосконалення службової підготовки необхідно дотримуватися методичних рекомендацій, які зазначені у відповідних інструкціях та нормативно-парових актах. Важливо пам'ятати, що першочергове місце у цьому питанні займає психологічна готовність, адже вкрай необхідно щоб службовець був позитивно психологічно налаштованим на виконання поставлених перед ним завдань та володів морально-вольовими якостями.

Отже, підсумовуючи вищевикладене доцільно стверджувати, що громадяни України повинні бути впевнені, що їх права та інтереси знаходяться під надійним захистом. А тому підготовку працівників, що забезпечують мирне життя, потрібно доповнювати необхідними знаннями та навичками, засвоювати їх не тільки теоретично, але і практично. Для цього правоохоронцям необхідно хоча б раз на рік проходити підвищення кваліфікації у закладах вищої освіти. Така можливість надалі дозволить їм упевнено орієнтуватись у незвичайних умовах та ситуаціях с різним ступенем ризику.

1. Бондаренко В. В. Професійна підготовка працівників патрульної поліції: зміст і перспективні напрями : монографія. Київ : ФОП Кандиба Т. П., 2018. 524 с.

2. Положення про організацію службової підготовки працівників Національної поліції України : наказ МВС України від 26.01.2016 р. № 50. Офіційний вісник України. 2016. № 22.

URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0260-16> (дата звернення: 12. 03. 2022).

Веселовська Тетяна

аспірант

Львівського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Мовчан Анатолій

ВИКОРИСТАННЯ ОПЕРАТИВНО-ТЕХНІЧНИХ ЗАСОБІВ В ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ТА КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

«Злочинний світ» використовує сучасні технічні засоби і технології в злочинній діяльності, а також активно протидіє їх застосуванню правоохоронними органами. Тому потрібен стрімкий розвиток та впровадження в усі сфери суспільного життя новітніх інформаційних технологій та сучасних технічних засобів.

Використання технічних засобів в оперативно-розшуковій діяльності та кримінальному провадженні було висвітлено у наукових працях Р.І. Благути, В.І. Василичука, М.Л. Грібова, В.П. Захарова, О.І. Козаченка, В.А. Колесника, М.В. Кузнецова, А.В. Мовчана, С.М. Никипорця, Ю.Ю. Орлова, В.Л. Ортинського, М.А. Погорецького, Є.В. Пряхіна, Д.Б. Сергеевої, С.Р. Тагієва, І.Ф. Хараберюша, Р.М. Шехавцова та інших вчених.

Водночас серед науковців не існує єдиного підходу до їх класифікації. Авторів теоретичних розробок вказаного питання можна умовно поділити на тих, які вивчають теоретичні і практичні аспекти застосування положень статті 273 Кримінального процесуального кодексу (далі - КПК), а також тих, які під час аналізу зазначеної тематики спираються на теоретичні положення щодо засобів оперативно-розшукової діяльності (далі - ОРД), оскільки негласні слідчі (розшукові) дії (далі - НСРД) за своїм змістом майже збігаються з відповідними оперативно-розшуковими заходами. Вказане обумовлює необхідність більш детального наукового дослідження питання

щодо засобів, які використовуються оперативними підрозділами під час проведенні НСРД, із врахуванням наявної практики правоохоронних органів [1, с.176].

Так, С.Р. Тагієв під засобом при проведенні НСРД вважає сукупність знарядь (певного матеріального об'єкта) та прийомів його застосування з метою вирішення завдань при виявленні та розкритті злочинів [2, с.431].

Загалом щодо технічних засобів, які використовуються у кримінальному процесі, законодавець у КПК України вживає різні терміни: «технічні засоби» (п. 20, ч 1 ст. 7; ст. 27; п. 11 ч. 3 ст. 42; п. 3 ч. 2 ст. 99; п. 2 ч. 1. ст. 103; ч. 1 ст. 256; ст. 265; ст. 266; ч. 1 ст. 267 та ін.), «технічні засоби, прилади та спеціальне обладнання» (п. 2 ч. 4 ст. 71); «необхідне технічне обладнання» (п. 1 ч. 5 ст. 71); «технічні засоби фіксації» (п. 1 ч. 3 ст. 104); «технічні засоби фіксування кримінального провадження» (ст. 107; п. 2 ч. 2 ст. 520); «технічні засоби фіксування відповідної слідчої (розшукової) дії» (ч. 7 ст. 223); «технічні засоби відеозапису» (ч. 9 ст. 232); «інші технічні засоби» (ч. 4 ст. 241); «технічні засоби контролю» (ч. 2 ст. 262); «відповідні технічні засоби спостереження, відбору та фіксації змісту інформації» (ч. 3, ст. 263); «технічні засоби аудіо-, відеоконтролю особи» (п. 5 ч. 1 ст. 267); «технічні засоби для локалізації місцезнаходження радіоелектронного засобу» (ч. 1, ст. 268); «спеціальні технічні засоби для спостереження» (ст. 269). При цьому КПК України не дає будь-якого визначення жодному з цих понять [3, с.54-55].

М.А. Погорецький та Д.Б. Сергєєва зазначають, що НСРД мають однакову ґносеологічну природу, один алгоритм здійснення з однойменними оперативно-розшуковими заходами, передбаченими ст. 8 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність». Вони проводяться із застосуванням тотожних методів пізнання події злочину, в одному режимі таємності [4, с.140].

Досить слушною є наукова позиція Ю.Ю. Орлова, який дослідивши засоби ОРД, визначив їх як сукупність знаряддя (матеріального

інструментарію) та науково обґрунтованих прийомів його правомірного застосування суб'єктом ОРД для виконання завдань цієї діяльності. Також, запропонував й власний перелік засобів ОРД: оперативні та інші обліки; розвідувальні комп'ютерні програми; оперативна техніка; житлові, службові та інші приміщення; засоби маскування та імітації; об'єкти, які виконують функцію предмета злочину (гроші, цінності, зброя, наркотичні речовини тощо); спеціально навчені тварини [5, с.4].

За характером засобів, які використовувались для отримання матеріалів ОРД, останні можна класифікувати як отримані з використання технічних засобів та отримані без їх використання [6, с.86].

Залежно від оснащення та забезпечення оперативних підрозділів оперативну техніку поділяють на:

побутову - приймається на оснащення без будь-яких змін або доповнень, але використовуються за особливою тактикою, методикою, відповідно до нормативної регламентації, наприклад, - аудіо, - відео, фотоапарати тощо;

пристосовані для використання в ОРД на основу звичайних (побутових) приладів у результаті їх змінення (переробки, доповнення), наприклад, прихована фото-, відеокамера тощо;

спеціально виготовлені - для потреб оперативних підрозділів, з урахуванням специфіки завдань та умов застосування [7].

Ю.Ю. Орлов визначає оперативно-технічні засоби як технічні засоби, що мають специфічні конструктивні ознаки або властивості, які вказують на їх призначення для застосування в ОРД (зокрема, на їх призначення для негласного отримання інформації) [3, с.56].

М.Л. Грібов, пропонує статтю 273 КПК України сформулювати в іншій редакції, виокремивши: технічні засоби, засоби забезпечення конспірації; заздалегідь ідентифіковані (помічені) засоби; автоматизовані інформаційні системи і бази даних оперативних та інших підрозділів правоохоронних органів; розвідувальні комп'ютерні програми. Кожній з названих груп засобів має бути присвячена окрема частина статті, де потрібно подати

тлумачення та (при необхідності) провести класифікацію відповідних засобів [5, с.5].

Погоджуємось з думкою О.В. Соколова, який зазначив, що законодавець, визначаючи засоби, які використовуються під час проведення НСРД, не спирався на теоретичні напрацювання дослідників ОРД, а ввів у вітчизняний кримінальний процес поняття - заздалегідь ідентифіковані (помічні) і несправжні (імітаційні) засоби. За своїм змістом вони частково охоплюють засоби, які використовуються в ОРД, однак, нормотворець процесуально закріпив лише незначну їх частину [1, с.180].

Отже, оперативно-технічні засоби - це сукупність спеціальних засобів (техніка, програмне забезпечення тощо), які застосовуються уповноваженими суб'єктами для негласного отримання інформації під час проведення оперативно-розшукової діяльності.

1. Соколов О.В. Засоби, що використовуються оперативними підрозділами при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій. *Публічне право*. 2018. №1 (29). С.176-186.

2. [Тагієв С.Р.](#) Деякі питання процедури застосування заздалегідь ідентифікованих (помічених) або несправжніх (імітаційних) засобів під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій. [Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ](#). 2015. № 1. С. 430-435.

3. Никипорець С.М., Сидоренко Л.В. Негласне використання технічних засобів стороною обвинувачення. *Вісник кримінального судочинства*. 2016. № 3. С.54-59.

4. Погорецький М.А., Сергєєва Д.Б. Негласні слідчі (розшукові) дії та оперативно-розшукові заходи: поняття, сутність і співвідношення. *Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)*. 2014. № 2 (33). С.137-141.

5. Грібов М.Л., Пугач С.М. Технічні засоби, що використовуються під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій. *Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)*. 2014. № 2 (33). С. 3-6.

6. Кудінов С.С., Шехавцов Р.М., Дроздов О.М., Гриненко С.О. Негласні слідчі (розшукові дії) та використання результатів оперативно-розшукової діяльності у кримінальному провадженні. Навчально-практичний посібник. Харків. 2018. 540 с.

7. Тарасюк І.В. Оперативна техніка - засіб ОРД. URL: <http://ord-irina.pp.ua/> (дата звернення 04.03.2022).

Гавриш Богдан

курсант 3-го курсу

*Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

Науковий керівник

Тимофіїва Катерина

ЗАСТОСУВАННЯ ІНТЕРАКТИВНОГО НАВЧАННЯ ЯК ФОРМИ ОРГАНІЗАЦІЇ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ ЗДОБУВАЧАМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ

В умовах сучасної модернізації української системи освіти виникає необхідність використання більш досконалих форм та методів, які здатні організовувати і розвивати навчальну пізнавальну активність здобувачів вищої освіти, стимулювати і розвивати їх здібності. Основною ідеєю такого навчання є проведення практичних занять, які розвивають творчі здібності, навички, самооцінку, підготовляють здобувачів вищої освіти до реального життя. Сучасне вивчення іноземної мови має бути активне, високорозвинене, відповідальне, незалежне та прогресивне.

Дослідження конкретних матеріалів показало, що форма інтерактивного навчання – це така форма самостійного пізнавального процесу здобувачів, метою якої є становлення особистості слухачів, розвиток функції мислення та творчих здібностей здобувачів тощо. У даний час наявна велика кількість застосовуваних технік інтерактивного викладення іноземної мови. До таких слід віднести: обмірковування, мозковий штурм, обмін інформацією, створення пари, сеанс оповіщення та процес інцидентів тощо [2].

У процесі інтерактивного навчання здобувачів вищої освіти, а саме самостійної організації роботи слухачів, широко застосовуються індивідуальні, самостійні та парні групові роботи за конкретними сферами діяльності з використанням рекомендованих ресурсів. Ці аспекти пробуджують прагнення здобувачів до самостійного навчання, спонукають до самостійної дослідницької діяльності. Така форма навчання іноземної мови супроводжується особливим способом підготовки до лекцій або практичних занять: використання книжок або буклетів, методичних рекомендацій з певними порадами [1].

Дуже дієвим механізмом вивчення іноземної мови є використання в процесі міні-лекцій, що пов'язані з освоєнням теоретичної інформації на практиці. Це полегшує та активізує обробку в пам'яті здобувачів вищої освіти потрібної інформації, що сприяє досягненню потрібних результатів навчання та мотивуванню здобувачів вищої освіти. Існують викладачі, що активно використовують практику читання лекцій із наявними спеціально використовуваними помилками, які слухачі мають виправляти самостійно, концентруючись на тексті лекцій. Дієве використання під час навчання міні-лекцій, що активізують діяльність мозку при застосуванні інтерактивного, захоплюючого та жартівливого стилю мовлення з наведенням докладних рекомендацій, а також додаткових ресурсів вивчення іноземної мови [3].

Слід вказати, що у ході вивчення навчально-методичної літератури з питань вдосконалення вивчення іноземної мови було встановлено: самоконтроль та самооцінка – надзвичайно важливі фактори цього процесу,

що безпосередньо сліднують за ним. На нашу думку, самоконтроль пов'язаний із доходом, заощадженням, поведінкою, фінансовою безпекою, престижем, фізичним і психічним здоров'ям; люди, які здатні до самоконтролю більш вправні, ніж імпульсивні, у питаннях вирішення довгострокових цілей [4].

Таким чином, використання під час інтерактивного навчання способів круглого столу, мозкового штурму, міні-лекцій із відео-презентаціями та завданнями, що розвивають самоконтроль та самооцінку здобувачів вищої освіти, їх прагнення до індивідуальної роботи, роботи в парах за певними сферами, є дуже дієвим способом збагачення системи інтерактивного навчання іноземній мові.

Отже, використовуючи цікаві форми і методи під час реалізації даної форми навчання іноземної мови збільшується час практичних годин спілкування кожного здобувача вищої освіти, шляхом чого досягається мета і виконуються завдання, поставлені перед початком певного курсу. Викладач у свою чергу – це організатор навчально-пізнавальної, творчої та комунікативної діяльності здобувачів вищої освіти, який спроможний вдосконалювати навчальний процес, розвивати комунікативну компетентність слухачів, їх особистісні якості.

1. Маркова О.О. Особливості інтерактивного навчання студентів іноземній мові. http://repository.kpi.kharkov.ua/bitstream/KhPIPress/3117/1/Markova_Osoblyvosi%20interaktyvnoho_2012.pdf

2. Редько В. Інтерактивні технології навчання іноземної мови. Методика. Практика. Експеримент. Рідна школа. № 8-9. 2011.

http://irbisnbuy.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuy/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/rsh_2011_8-9_8.pdf

3. Семенчук Ю. О. Формування англомовної лексичної компетенції у студентів економічних спеціальностей засобами інтерактивного навчання. Київ, 2017. <http://dspace.wunu.edu.ua/bitstream/316497/2151/18f.pdf>

4. Супрун О. Використання інтерактивних методів навчання при викладанні іноземної мови студентам немовних спеціальностей. Науковий вісник Мелітопольського державного педагогічного університету. Серія: Педагогіка. - 2019. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/211178511.pdf>

Гайманова Анастасія

курсантка 3-го курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Тимофіїва Катерина

ЯКІСТЬ ЗНАНЬ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

На початку цього століття почався розвиток комп'ютерної комунікації, а також оновленого поняття про комп'ютерний світ. Навчальний процес також не став виключенням і було розпочато вдосконалення від традиційного до комп'ютерно-технологічного навчання. Цей хід став набагато простішим та обширним з розвитком мережі Internet, що дало змогу вільно спілкуватися з іншими користувачами в режимі online, навіть якщо ви на різних континентах, також спроможним стало пересилати необхідну кількість інформацію будь-якому користувачу не виходячи з дома та стало допустимим дізнатися або навпаки опублікувати інформації на просторах мережі. Так і розпочалося створення дистанційного навчання.

З поняттям дистанційне навчання ми більш детально познайомилися в березні 2020 року, коли пандемія COVID-19 почала прогресувати та всі навчальні заклади повинні були перейти в online режим.

Дистанційна освіта – це навчання, що в основному базується на технологіях дистанційного навчання та є рівноцінним із очним навчанням.

Наш заклад для введення даного способу навчання використовував платформу MOODLE, де здобувачі освіти могли підключатися до вебінарів, вивчати текст лекцій, проходити тести та виконувати практичні завдання. Після довгої праці з даною платформою, наш університет перейшов до нової, більш вдосконаленої, якою ми користуємося по цей день - це MIA ОСВІТА. Звичайно, педагоги та здобувачі вищої освіти працюють і з альтернативними способами навчання, наприклад, платформа ZOOM, де є можливим поспілкуватися та вивчити матеріал, майже як в аудиторії, також для співпраці з викладачем, або з одногрупниками ми користуємося месенджерами – Telegram, Viber, Gmail та інші.

Звичайно, будь-яка робота, будь-яка відповідь оцінюється за оціночною шкалою, при проходженні тестів – автоматично, при усній відповіді та при відправці практичних завдань – викладачем.

Система дистанційної освіти має ряд переваг :

- Гнучкість, тобто курсант або студент може вільно, в будь-якому місці та часі отримати освіту;
- Інтерактивність, тобто інтерактивні можливості використовуються в системі дистанційного навчання програм і систем доставки інформації, дозволяють налагодити і навіть стимулювати зворотний зв'язок, забезпечити діалог і постійну підтримку, які не можливі в більшості традиційних систем навчання;
- Індивідуальність, тобто здобувач освіти може самостійно обрати спосіб проходження матеріалу, та без зовнішніх факторів, в повній тиші пройти його;

- Економічність, тобто змога знайти потрібні підручники та навчальні матеріали на просторах Інтернету;
- Сучасні комп'ютерні телекомунікації здатні забезпечити передачу знань і доступ до різноманітної навчальної інформації на рівні, а іноді й набагато ефективніше, ніж традиційні засоби навчання [2, с. 63].

Також можна виділити певні недоліки в даній системі освіти:

- Це проходження практичних завдань в неповному обсязі, що робить практичних працівників недосить обізнаними;
- Це психологічна ізоляваність;
- Також, іноді буває що Інтернет може робити з перебоями, і іноді навчання просто неможливе в той момент.

Загалом, дистанційна освіта в Україні не відповідає вимогам, що ставляться до інформаційного суспільства і не забезпечує повноцінного входження України в міжнародний освітній простір. Так це зручно, це комфортно, ця освіта є дуже економною в плані часу та коштів на матеріали, але вона все ж таки нова, та має бути ще більш доопрацьованою.

Також, для здобувачів вищої освіти, яким потрібні практичні навички це поліцейські, медичні працівники, рятувальники та інші більш практичні професії, ця освіта є трохи не якісною, оскільки навички будуть розвинуті не на всі 100 відсотків та курсант або студент не завжди буде знати, що робити в той чи іншій ситуації. Теоретичний матеріал є важливим в навчанні, але напрацювання практичних навичок є ще важливішим аспектом в навчанні.

Таким чином, можна дійти висновку, що дистанційна освіта ще розвивається, та має бути допрацьована для більш якісного отримання освіти. Але, вже є низка переваг, які треба відзначити при обранні дистанційного навчання. Також, можна сказати, що і при очному навчанні повинна використовуватись дистанційна технологія, для повного та всебічного вивчення теоретичних та практичних аспектів.

1. Ахмад І.М. Навчання в дистанційній і змішаній формі студентів ВНЗ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://interconf.fl.kpi.ua/node/1067>.

2. Дистанційне навчання як сучасна освітня технологія / [Електронний ресурс]: матеріали міжвузівського вебінару (м. Вінниця, 31 березня 2017 р.) / відп. ред. Л. Б. Ліщинська – Вінниця: ВТЕІ КНТЕУ, 2017. – 102 с.

Гангола Назар

студент 1го курсу

Львівського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Клак Оксана

ТИПОВІ ПОРУШЕННЯ НОРМ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРНОЇ МОВИ В МОВЛЕННІ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Сучасна українська літературна мова сформувалась безпосередньо за впливу різноманітних факторів. Історично склалось, що не завжди цей вплив був позитивним. Так, наприклад, за радянських часів відбувалось масове зросійщення. Процес русифікації призвів до заангажованості культури, літератури, освіти і, що важливо, мови нашого народу. До сьогодні бачимо наслідки – порушення норм української літературної мови у мовленні і письмі українців, зокрема здобувачів вищої освіти, адже багато лексичних, граматичних чи інших помилок виникають саме через сплутування норм російської та української мов.

Нормами сучасної української літературної мови називають сукупність загальноприйнятих правил реалізації мовної системи, закріплених у процесі суспільної комунікації. Мовні норми тісно пов'язані з мовним чуттям і суспільними правилами мовного спілкування. Розрізняють такі типи літературних норм: орфоепічні, морфологічні, орфографічні, лексичні, синтаксичні, стилістичні, пунктуаційні, акцентуаційні.

Найчастіше в мовленні здобувачів вищої освіти можна помітити порушення лексичних норм. До лексичних помилок належить використання мовних засобів, що не відповідає основній думці і стилю висловлювання. Найчастіше це пов'язано з такими причинами: ненормативні мовленнєві впливи; незнання норми; невміння або небажання користуватися словниками; замалий словниковий запас здобувачів освіти; бідність синоніміки; поспішність вибору слова; нерозвиненість мовного чуття та інші.

Найтиповішими в усному мовленні студентів є такі лексичні порушення:

1) неточність вибраного слова (нерозрізнення синонімів, паронімів):

Багатство мовлення – одна з визначних ознак культури мовлення (треба: визначальних); Політики докладають усіх зусиль для припинення військового (треба: воєнного) конфлікту на Сході; Підручник з інформаційних технологій був великий за об'ємом (треба: обсягом); У кінці речення ставимо знак запитання (треба: питання);

2) вживання слів у невласливому або невідповідному контексту значенні: *я рахую (треба: вважаю); обдати кропом (треба: окропом); мішають готуватися до занять (треба: заважають);*

3) вживання надлишкових слів (плеоназм): *Резюме – це документ, який подають для заміщення вільної вакансії (треба: вакансії); Піднятися догори можна сходами або ліфтом (треба: піднятися); У травні місяці ми будемо проходити практику (треба: у травні);*

4) лексичні росіянізми: *продукти швидко портяться (треба: псуються); бистро вибігти (треба: швидко); полєзно знати (треба: корисно); я поняв (треба: зрозумів); принести стільчик (треба: стілець);*

5) неправильне вживання фразеологізмів, слів із фразеологічно зв'язаним значенням: *перший млинець комом (треба: перший млинець нанівець).*

Часто трапляються також морфологічні помилки – неправильне вживання граматичних форм слів: відмінкових закінчень, родів, чисел,

ступенів порівняння тощо. Найпоширенішими випадками порушення морфологічних норм є:

1) неправильне вживання закінчень кличного відмінка: *пане ректору (треба: ректоре); Павле Івановиче (треба: Павле Івановичу); Валентина Максимівна (треба: Валентино Максимівно);*

2) недотримання правил відмінювання чоловічих прізвищ на -о і на приголосні: *Віктора Іванченко (треба: Віктора Іванченка); Тарасові Гавриляк (треба: Тарасові Гавриляку);*

3) неправильне утворення форм ступенів порівняння прикметників та прислівників: *більш сміливіший, самий сміливіший (треба: більш сміливий, сміливіший; найсміливіший);*

4) хибне визначення роду іменників: *вчена ступінь (треба: вчений ступінь); сонячний Баку (треба: сонячне Баку); сильна нежить (треба: сильний);*

5) використання активних дієприкметників теперішнього часу замість іменників, прикметників тощо: *командуючий армією (треба: командувач); діюче законодавство (треба: чинне); бажуючий виступити (треба: охочий виступити);*

6) помилки у відмінюванні числівників: *двохста (треба: двохсот); семистами (треба: сьомастами, сімомастами).*

Синтаксичні норми регулюють правильну побудову словосполучень і речень, уживання прийменників, тобто правильне поєднання слів за змістом у відповідних граматичних формах. Помилки в мовленні студентів виникають через:

1) неправильне дієслівне керування: *поступити в університет (треба: вступити до університету); проректор по науковій роботі (треба: проректор з наукової роботи); розмовляти на українській мові (треба: розмовляти українською мовою);*

2) неправильне вживання дієприслівникових зворотів: *Шукаючи того будинку, нас застала ніч* (треба: *Поки ми шукали той будинок, нас застала ніч*);

3) калькування російських словосполучень: *по сімейним обставинам* (треба: *за сімейними обставинами*); *із-за хвороби* (треба: *через хворобу*); *дякувати Вас* (треба: *дякувати Вам*);

4) неправильну побудову ряду однорідних членів речення: *Сьогодні дедалі більше людей популяризують та цікавляться інформаційними технологіями* (треба: *Сьогодні дедалі більше людей популяризують інформаційні технології та цікавляться ними*).

У здобувачів вищої освіти виникають труднощі і під час словотворення через неправильний добір словотвірних засобів та моделей. Найпоширенішими помилками на словотвірному рівні є:

1) неправильне вживання префіксів: *зіставляти* (а не *співставляти*), *виправдати* (а не *оправдати*), *дозволити* (а не *позволити*), *звичка* (а не *привичка*), *розподіляти* (а не *розприділяти*), *належність* (а не *приналежність*);

2) ненормативне вживання суфіксів: *тиша* (а не *тишина*), *ліки* (а не *лікарство*), *паркування* (а не *парковка*), *татуювання* (а не *татуїровка*), *виставковий* (а не *виставочний*), *панівний* (а не *пануючий*);

3) ненормативне вживання слів, утворених способом осново- і словоскладання: *садівник* (а не *садовод*), *цілодобовий* (а не *круглодобовий*);

4) відхилення від норм українського словотворення під впливом відповідних російських слів: *шахи* (а не *шахмати*), *шахіст* (а не *шахматист*), *напій* (а не *напиток*), *краса* (а не *красота*).

Проблемним для студентів є й правильне наголошування слів, що зумовлює низку акцентуаційних помилок. Найчастіше неправильно наголошують такі слова: *вИпадок*, *фаховИй*, *мАркетинг*, *беремО*, *твогО*, *одинАдцять*, *каталОг*, *перЕпис*, *прИятель*, *завдАння*, *видАння*, *новИй*, *ненАвисть*, *різнОвид*.

Типовими в мовленні здобувачів вищої освіти є орфоепічні помилки – порушення вимови звуків і звукосполучень.

Отже, здобувачам вищої освіти варто звертати увагу на стилістичну належність і сполучуваність, експресивне забарвлення і сферу поширення лексики. Під час мовлення потрібно пам'ятати про норми наголошування слів, особливості їхньої вимови, творення, значення. Для цього важливо підвищувати культуру мовлення, вдосконалювати свої знання норм літературної мови.

1. Бондаренко Н. Порушення лексичних норм та шляхи запобігання їх в українському мовленні старшокласників. *Методика мови*. Київ, 2018. С. 16–21.

2. Вихованець І. Розмовляймо українською : мовознавчі етюди. Київ : Унів в-во ПУЛЬСАРИ, 2012. 160 с.

3. Норми сучасної української літературної мови : методичний посібник / укладачі: Назаревич Л. Т., Равлів І. П., Федак С. А., Гавдида Н. І., Баб'як Ж. В. Денисюк Н. Р., Мацюк Г. Р. Тернопіль : Вектор, 2019. 78 с.

4. Пономарів О. Культура слова. Мовностилістичні поради : навч. посіб. Київ : Либідь, 2001. 240 с.

5. Тараненко О. О. Нормативні тенденції в сучасній українській мові і явище варіантності. *Українська термінологія і сучасність : зб. наук праць*. Київ, 2007. Вип. 7

6. Шевчук С. В., Клименко І. В. Українська мова за професійним спрямуванням : підручник . 2-ге вид., випр. і допов. Київ : Алерта, 2011. 694с.

Гапчич Кароліна

студентка 3го курсу

Львівського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

ОСОБЛИВОСТІ ПРОФЕСІЙНОГО СЛЕНГУ ПСИХОЛОГІВ

Кожна національна мова не є застиглою категорією, вона активно реагує на зміни в суспільстві й сама змінюється і в своєму лексичному складі, і в граматичній структурі. Особливою ознакою мінливості лексичного складу є засилля слів іншомовного походження, ненормативної лексики та різноманітних «сленгів».

Сленг ([англ. slang](#)) – міський [соціолект](#), який виник із різних замкнених [соціальних груп](#) (правопорушників, крамарів, ремісників, в'язнів, бурсаків-учнів, вояків, інтернет-спільноти) як емоційно забарвлена лексика низького й фамільярного стилю (зрідка й словотворів: випивон – пиятика, закусон – закуска), поширена серед соціальних низів і певних вікових груп (ремісничої, шкільної молоді) міст [1, с. 2881]. Сленг є неофіційною, живою та вкрай динамічною лексикою. Термін «сленг» належить до одного синонімічного ряду зі словом «жаргон», який трактують як специфічну, експресивно забарвлену лексику.

У сучасному світі сленг є невід'ємним елементом щоденного спілкування людей. Найбільшими поціновувачами та активними користувачами сленгу чи жаргону є молоді люди. Їхнє спілкування вже іноді неможливо зрозуміти. Це пояснюється тим, що за допомогою деяких слів юнаки намагаються виділитись з натовпу і цим привернути до себе увагу. Для молоді сленг – як код для успішного спілкування. Наприклад, лексема «флекс», яка прийшла на зміну звичним словам «хвастощі», «вихваляння», означає демонстрацію різних атрибутів розкішного життя, намагання підкреслити свій статус; «по дефолту» – «за замовчуванням» або «все по-старому, без змін».

Проте сленг побутує не лише в повсякденному спілкуванні, він став невід'ємною ознакою професійної діяльності. Сленгізми є своєрідним кодом певної фахової сфери, відокремлюючи одну професію від іншої.

Так, у середовищі психологів існує свій сленг – особлива мова, зрозуміла тільки професіоналам, що зближує, дозволяє відчувати себе частиною професійного співтовариства і допомагає швидко й точно висловити свою думку.

Серед сленгових слів, якими послуговуються психологи, можна виділити:

1) назви осіб – найменування психологів за специфікою їхньої професійної діяльності, методики роботи тощо: *блукаючий психолог* – психолог, що не дотримується якогось одного напрямку в психології, а переходить від однієї теорії до іншої;

2) назви осіб – найменування психологічних типів людей: *вампір* або *енергетичний вампір* – людина, після спілкування з якою з'являється відчуття втрати життєвої енергії, ентузіазму та бажання щось робити;

3) назви дій, процесів, станів, пов'язаних з діяльністю психолога чи його клієнтів: *вербалізувати* – словесно формулювати, вимовляти вголос, озвучувати; *підштрикнути, задіти* – навмисно викликати агресію тренінгової групи, щоб стимулювати її конструктивну роботу; *зависати* – неможливість перейти до наступної частини тренінгу через надмірну концентрацію на попередній; *залипати* – повністю занурюватися у взаємини з будь-якою людиною, забуваючи про свої бажання та потреби; *заякорити* – зробити якорем якесь слово, звук, відчуття, ситуацію, образ; *відрефлексувати* – вийти на мета-рівень й усвідомити зміст своєї залученості в певний процес або стан;

4) найменування психологічних прийомів, методів тощо: *зеркалізація* – комунікативний прийом, який полягає в буквальному повторенні фраз, пози, міміки й жестів партнера по спілкуванню; *тягучка* – час, протягом якого терапевт у змозі підтримувати конструктивні відносини з клієнтом (наприклад, *тягучка психотерапевта*).

Визначальною особливістю сленгу психологів є те, що всі ці слова є словами іншомовного походження, переважно англіцизмами та латинізмами.

Інтернаціональність такої лексики робить її загальноприйнятою у сфері психології й допомагає спеціалістам порозумітися між собою.

Отже, сленг відіграє важливу роль не лише у щоденному спілкуванні, а й у професійній діяльності, сприяючи налагодженню міжнародних контактів між спеціалістами одного фаху та водночас розвиваючи номінативні функції мови.

-
1. Енциклопедія українознавства / гол. ред. В. Кубійович. Львів : Наукове т-во ім. Т. Шевченка у Львові, 2000. Т. 8. С. 2808–3200.
 2. Виноградський Л. Я. Сленг як мова сучасності. Київ : «Центр навч. літератури», 2012. 82 с.
 3. Жаргонізми або сленг у засобах масової інформації. URL : <http://7000.kiev.ua/?s=card/11435>
 4. Орлова Н. О. Сленг vs жаргон: проблеми дефініції. *Ярославський педагогічний вісник*. Київ : Центр навч. літератури, 2004. № 3(40). С. 4–8.
 5. Великий і могучий сленг. URL : http://licey104.ucoz.ru/publ/roditeljam/psikhologija/velikij_i_moguchij_sleng/13-1-0-16
 6. Словник молодіжного сленгу: рофл, флекс, крінж та інші неологізми підлітків URL : <https://iod.media/article/slovník-molodizhnogo-slengu-rofl-fleks-krinzh-ta-inshi-neologizmi-pidlitkiv-3018>.

Гончаренко Андрій

курсант 3-го курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Тимофіїва Катерина

ПЕРСПЕКТИВИ ВИКОРИСТАННЯ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Поняття дистанційного навчання, для сучасних студентів та курсантів було далеким, та не дуже поширеним, до приходу пандемії викликаной вірусом Sars-Cov-2, під час якої оголосили карантинні обмеження, та всі були змушенні розпочати навчання вдома.

В Україні дистанційна освіта лише набирає обертів, лише починає ставати популярною, на відміну від країн Європи та США, де вона панує вже друге десятиліття, тому ми можемо брати приклад для створення більш розвиненої технологічної системи навчання. Так ми вже використовуємо платформи MOODLE, MIA освіта, ZOOM, GOOGLE MEET та месенджери, такі як – Telegram, Hang Out, Viber та інші.

Дистанційна форма навчання має низку переваг, таких як мобільність, змога працювати, навчатись та виконувати завдання в будь-якому місці та в будь-який час, змога навчатися у зручному оточенні. Також треба врахувати, що дана форма навчання є дуже бюджетною, оскільки можна мінімізувати затрати на оренду приміщення та ряд підручників, які можна з легкістю знайти в Інтернет просторі.

Проте дивлячись на переваги, не треба забувати про деякі недоліки, наприклад, не завжди працюючий інтернет у викладацького чи студентського складу, також неможливість точно перевірити чи саме той студент зробив завдання чи ні, тому вирішальний контроль все ж таки проводиться на очній сесії. Важливо, ще розуміти, що при тривалому дистанційному навчанні курсант перестає правильно фіксувати свої думки, перестає проводити дискусійні обговорення. Така форма навчання потребує особливої самоорганізованості.

Але все ж таки не зважаючи на недоліки та переваги, ми повинні розуміти, що в сучасному світі дистанційне навчання є дуже перспективним, оскільки є реалії життя, на які ми з вами не можемо повністю вплинути, це карантин, війна або ж проста реконструкція навчального закладу. Треба

розвивати даний напрямок освіти, підготовлюючи нові, багатофункціональні платформи, навчати викладачів та студентів правильно їх використовувати, щоб не було проблем під час їх використання.

Також на мою думку, даний метод навчання є більш перспективним, як необхідне доповнення, для очної освіти, тобто не потрібно забувати про традиційне навчання, яке в повному обсязі здатне навчати студентів та курсантів в практичному напрямку, де викладачі можуть комплексно розповісти під час занять про свій предмет та навчити всім деталям у обраній професії.

Можна дійти висновку, що дистанційне навчання в Україні лише впроваджується та розвивається, тому зараз воно є як необхідне доповнення традиційним методам, через деякі аспекти життя, на які ми не можемо впливати.

Зараз це додаток для очного навчання, але в майбутньому, коли воно буде більш розвинутим та готовим для повноцінного використання, з'являться всі перспективи стати основним видом отримання освіти для більш зручного, мобільного навчання та для більшої самоорганізації під час навчання.

1. Гріщенко І.В. Проблеми та перспективи розвитку державного фінансового аудиту діяльності бюджетних установ / І.В. Гріщенко // То публикува «Бял ГРАД-БГ» ООД, Република България, София, 2012. – С. 39-43.

2. Про затвердження Положення про дистанційне навчання: Наказ Міністерства освіти і науки України від 25.04.2013 р. № 466.

URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0703-13>.

Дубинець Валентин

курсант 3-го курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Тимофіїва Катерина

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПРОТИДІЇ ТА ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЙНИМ ПРОЯВАМ В УКРАЇНІ

На даний момент Україна є правовою, демократичною і незалежною державою, яка вправі одноособово представляти себе на міжнародній арені. Однією з основних проблем, яка впливає на визнання та позитивну оцінку нашої країни з-поміж інших держав світу, є корупція. Це явище є фактором, який впливає на стабільність та економічне зростання держави, а також показником рівня національної безпеки. Корупція в державі обумовлює руйнування таких важливих конституційних засад як принцип соціальної справедливості та рівності всіх перед законом.

Корупційні прояви підривають довіру людей до влади, дискредитують ринкові механізми розвитку конкурентоспроможності та протидії монополізму в економіці, сприяють порушенню законодавчих і нормативних актів, а також злочинності в цілому.

Прийнятий у 2014 році Закон України «Про запобігання корупції» визначає корупцію як дії, спрямовані на використання особами, вказаними у ч.1 ст. 3 цього закону, службових повноважень, які ним надані, або пов'язаних з цим можливостей із метою одержання неправомірної вигоди або прийняття пропозиції / обіцянки чи надання неправомірної вигоди особі, вказаній у ч.1 ст.3 цього закону, або на її вимогу іншим юридичним або фізичним особам для схиляння цієї особи до вчинення таких дій [2].

Існуючі форми корупції, а також можлива загроза виникненню нових її форм обумовлюються наявністю широкого кола об'єктивних і суб'єктивних

причин, які становлять характеристику основних умов ґрунтовних політичних і соціально-економічних змін у суспільстві та державі в цілому. Причинами поширення та розповсюдження корупції в Україні є наступні: 1) знаходження у незавершеному етапі формування правового поля в Україні; 2) поступовий процес становлення нової державності й відхід від старих методів управління державою; 3) недосконалий механізм перерозподілу державної власності; 4) по достатній рівень протидії та запобігання злочинним проявам; 5) забезпечення інституту управлінської ланки органів державного управління некваліфікованим кадровим складом; 6) наявність кризових економічних явищ; 7) широке застосування методів ведення тіньових підприємств, установ, організацій; 8) зменшення надходжень до державного бюджету [1].

Офіційні статистичні дані, зібрані правоохоронними органами на період січня-липня 2016 року, зазначають, що за цей час було складено та направлено до суду 2030 протоколів про притягнення до адміністративної відповідальності за вчинене адміністративне корупційне правопорушення. Цей показник на 20.7% перевищує показник аналогічного періоду за 2015 рік, а саме – 1682 протоколів. Провівши судовий розгляд за цими постановами, притягнуто до адміністративної відповідальності 1159 осіб, закрито 268 адміністративних справ, звільнено з посади 55 службових осіб [3].

Статистика щодо кримінальних правопорушень за цей же період дає нам такі данні: відкрито 1205 корупційних кримінальних правопорушень, що є на 25.3% менше у порівнянні з цим же періодом за 2015 рік (1613). Результати розслідування скерували до суду обвинувальні акти або клопотання про застосування заходів медичного характеру 1025 кримінальних проваджень щодо кримінальних корупційних правопорушень, які стосувалися 1184 осіб, 180 з яких були заарештовані. Кримінальну відповідальність понесли 1155 осіб, 15 з яких були виправдані [3].

Отже, на нашу думку, з огляду на вищезазначене, можна зробити висновок, що правоохоронні органи України є головним керуючим

механізмом, яким на загальнодержавному рівні здійснює протидію, запобігання корупційним проявам. У результаті проникнення корупції в державний апарат і правоохоронні органи нашої держави, протидія цьому явищу створює певну важкість, що обумовлене створенням Україною спеціалізованих органів по боротьбі з нею (Національного антикорупційного бюро України, Національного агентства з питань запобігання корупції). Насамперед актуальною та важливою темою для обговорення питань, пов'язаних із протидією корупційним проявам в Україні, є якість підготовки кваліфікованих фахівців для виконання діяльності із протидії та запобігання організованій злочинності, яка тісно співвідноситься з корупцією.

1. Литвиненко В.І. Концепція адміністративно-правового забезпечення протидії корупції в Україні: наук.-аналіт. доп. – Київ: Персонал, 2016. – 89с. (дата звернення: 11.03.2022).

2. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014. №1700-VII. Відомості Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/1700-18> (дата звернення: 11.03.2022).

3. Про діяльність Національного агенства з питань запобігання корупції: Звіт за 2016 рік. National agency on corruption prevention. URL: https://nazk.gov.ua/wp-content/uploads/2021/02/NAPK_annual-report_2016.pdf (дата звернення: 11.03.2022).

Завальнюк Катерина

курсантка 3-го курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Тимофіїва Катерина

СПОСОБИ ОТРИМАННЯ ІНФОРМАЦІЇ ЗДОБУВАЧАМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

Пандемія COVID-19 і пов'язані з цим карантинні обмеження показали переваги та недоліки технології дистанційного навчання вищих навчальних закладів. Раптові умови, спричинені пандемією COVID-19, обвантажили процес навчання не тільки в Україні, але й у світі загалом. Під час епідемії у всьому світі було 1,57 мільярда студентів, що складає 90% від їх загальної кількості, були змушені продовжити навчання вдома, тобто дистанційно [1]. Саме через це, альтернативні шляхи навчання та інноваційні рішення стали головним пріоритетом державного управління у сфері освіти.

В умовах переходу на онлайн-формат навчання з'явилась необхідність у використанні інтернет ресурсів, які пристосовані для онлайн дзвінків, конференцій та групових чатів. Одними із тих інструментів, що найчастіше застосовуються для дистанційного навчання та є найзручнішими – це програма Zoom та Google Meet.

Сервіс Zoom використовують для онлайн-зустрічей, зберігання робочий зв'язків, а також для навчання в школах та вищих навчальних закладів. Завдяки Zoom, користувачі цього застосунку можуть користуватися такими його перевагами як:

1. Безкоштовне проведення он-лайн занять до 40 хвилин з можливістю приєднання до сесії до 100 користувачів.
2. Доступність підтримання аудіо - та відео зв'язку з кожним учасником сесії, також можливість вмикання та вимикання мікрофону й камери учасників.
3. Можливість демонстрації екрану, а також окремими додатками, наприклад демонстрація браузера.
4. Наявність у застосунку чату, де можна писати повідомлення та надсилати файли усім або окремим учасникам.
5. Можливість здійснити запис заняття.

6. Можливість ділити учасників конференції на пари та групи ті ділити їх в окремі сесійні зали. Кількість кімнат визначається викладачем, а учасники можуть бути призначені автоматично або вручну. У організатора є можливість переходити до різних кімнат, а також може переміщати учасників з однієї кімнати в іншу.

7. Під час зустрічі є можливість призначити додаткового організатора, він матиме ту ж функцію, що й організатор: вмикати і вимикати мікрофони для окремих учасників, перейменовувати та розподіляти кімнати [2].

Також, не менш зручним є сервіс Google Meet, основними перевагами, якого є :

1. Можливість створювати онлайн-заняття зі студентами та викладачами, проводити відеоконференції, в яких одночасно можуть взяти участь 150 користувачів.

2. На відміну від Zoom, де заняття тривають 40 хвилин, та доводиться створювати нову конференцію, платформа Google Meet може безперервно тривати до 300 годин, що робить онлайн-заняття більш зручним.

3. Під час відеоконференції користувачі мають можливість демонструвати свій екран на ПК, щоб показати презентацію або інші матеріали щодо заняття.

4. Також є можливість планувати розклад занять заздалегідь та прив'язати до гугл-календаря. Синхронізація запланованих занять виконується автоматично на всіх пристроях, тому почати зустріч можна на комп'ютері, а закінчити - на іншому пристрої, наприклад, телефоні.

5. Можна робити запис занять, відео яких автоматично будуть збережені на Google Диск.

6. Приєднуватися можна як через браузер, так і через додаток для Android або iOS.

Тож, можна дійти висновку, що наведенні вище сервіси є дуже зручними та ефективними в наданні якісної освіти в умовах дистанційного навчання, а також вони є простими в експлуатації, тому легко піддаються

використовуванню навіть студентам, які не сильно розбираються в інтернет-технологіях.

-
1. Webinar: UNESCO Learning Cities respond to COVID-19. URL: <https://en.unesco.org/events/webinarunesco-learning-cities-respond-covid-19>.
 2. Дистанційна освіта в сучасній освітній діяльності. Освітній портал. URL: <http://www.osvita.org.ua/articles/30.html>.

Каргапольцев Іван

курсант 3-го курсу

*Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

Науковий керівник

Тимофіїва Катерина

ДІЛОВЕ МОВЛЕННЯ МАЙБУТНЬОГО ПОЛІЦЕЙСЬКОГО ЯК ОЗНАКА ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ ЯКОСТЕЙ ОСОБИСТОСТІ

Службова діяльність в лавах Національної поліції потребує наявності професійно важливих рис у працівників. Однією з головних рис, яка добре описує професіоналізм працівника правоохоронних органів – є ділове мовлення. Особливо важливо щоб правоохоронець умів грамотно та ефективно спілкуватися, адже це дозволить йому добитися ефективних результатів під час виконання поставлених завдань.

Актуальність теми обумовлюється тим, що ділове мовлення для працівника Національної поліції є інструментом виконання його функціональних обов'язків. Важливо щоб він володів техніками спілкування, міг психологічно впливати на людину з позитивного боку, умів взаємодіяти з оточуючими, був прикладом для суспільства.

У ході дослідження встановлено, що проблематикою комунікативних якостей мовлення займалися такі лінгвісти, як Булаховський Л., Жовтобрюх М., Риженко А., Олійник І., Ганич Д. та інші.

Вважаємо необхідним розглянути термін «мовна особистість», який визначає власне особистість, яка характеризується дією впливу засвоєної нею мовної культури на її особистісні якості та ефективність її діяльності, як суб'єкта суспільних відносин. Є три види мовної особистості:

- Вербально-семантичний (оволодіння мовними нормами);
- Лінгвокогнітивний (індивідуальна мовна картина);
- Мотиваційно-прагматичний (вільне володіння мовою у будь-якій ситуації) [1, с. 142].

Рівень знань та досвіду правоохоронця залежить від його готовності вирішувати проблеми, правильно вести справи не порушуючи законодавство. Така складеність дій обумовлює не тільки професіоналізм службовця, а й уміння розділити працю між останнім та потерпілим.

Система ознак комунікації складається з:

1. Вербальний та невербальний зв'язок;
2. Мотив висловлення думки;
3. Розуміння вислову думки;
4. Оцінювання інформації;
5. Сприйняття інформації;
6. Уміння слухати і говорити [1, с. 177].

Варто звернути увагу, що ефективність діяльності правоохоронця залежить від комунікації з населенням. Бувають випадки, коли працівник нахабно себе поводить користуючись своїм службовим статусом, не вміє правильно поставити запитання та виражається словами, що викликають агресію. Таких помилок потрібно уникати!

Роблячи висновок варто додати, що професіоналізм фахівця характеризується досконалим оволодінням державної мови, тонкощами стилю ділового мовлення, умінням використовувати мову у службовій

діяльності – мати високий рівень мовної особистості. Опанування правоохоронцем навичок ефективної комунікації та професійного спілкування є важливою умовою виконання поставлених перед ним завдань щодо підтримання публічного порядку та безпеки громадян.

1. Куварова О. К. Роль культури мовлення у формуванні мовної особистості. Культура професійного мовлення : мат-ли регіональної наук.-метод. конф.. Дніпро, 2006. С. 142 – 145.

2. Лавренюк М. В. Комунікативна культура як компонент фахової компетентності працівників правоохоронних органів. Психологічні перспективи. 2014. Вип. 24. С. 171 – 184.

Логвиненко Євгеній

курсант 2-го курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Ірчишина Марина

САМОСТІЙНА РОБОТА ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

ЯК НЕВІД’ЄМНА ЧАСТИНА НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

Однією з основних завдань вищої школи є підготовка висококваліфікованих, компетентних фахівців з широкою культурою праці і гнучким мисленням. Майбутній спеціаліст повинен навчитися самостійно оновлювати свої знання, розширювати теоретичний кругозір, думати, розуміти й аналізувати проблеми розвитку науки, пов’язувати досліджувані явища в цілісну систему, розкриваючи закономірності, проводячи паралелі і виявляючи суперечності [1].

В умовах вимушеного переходу до дистанційної форми навчання все більшої уваги потребує організація самостійної роботи здобувачів вищої

освіти (ЗВО). Додатковий резерв часу, який виникає унаслідок відсутності необхідності збиратися та їхати до університету, може бути використаний для успішного вирішення практичних завдань у власному темпі. Самостійна робота ЗВО дозволяє створити середовище для вдосконалення мовленнєвих навичок та вмінь, сприяє покращенню якості знань та підвищує інтерес до вивчення іноземної мови.

Сучасні педагогічні технології такі як навчання у співпраці, проектна методика, використання нових інформаційних технологій та Інтернет-ресурсів допомагають не лише урізноманітнити навчальні матеріали для зацікавлення пізнавальної діяльності ЗВО, а й реалізувати особистісно-орієнтований підхід у навчанні, забезпечити індивідуалізацію та диференціацію навчання з урахуванням здібностей ЗВО, їх рівня знань та схильностей.

Самостійна робота ЗВО на заняттях з англійської мови за допомогою Інтернету дозволяє вирішувати низку дидактичних завдань: наприклад сформувати навички читання за допомогою роботи з автентичними відео із субтитрами у YouTube; удосконалювати вміння писемного мовлення, спілкуючись у соціальних мережах або сервісах для поціновувачів іноземної мови; поповнювати словниковий запас, використовуючи візуальні словники.

Електронні навчальні посібники також надають широкі можливості для отримання знань. Можливий вибір прийняттого рівня складності, посилення які не лише відіграють роль словника, а й дають матеріал довідкового характеру. Деякі електронні посібники містять інтерактивні ігри та анімацію, що допомагає вирішити проблему мотивації. Цікавість, різноманітність завдань, зміна видів діяльності, привнесення елементів творчості – все це сприяє оптимізації навчального процесу.

Застосування комп'ютерних презентацій, які ЗВО може переглядати у зручний час, а не лише упродовж заняття, дозволяє проводити заняття на якісно новому рівні, створювати наочні ефектні образи у вигляді ілюстрацій,

схем, діаграм. Використання комп'ютерної презентації на парах підвищує мотивацію учнів та надає максимальну кількість ілюстративного матеріалу.

Також важливим внеском у розвитку самостійної роботи ЗВО є впровадження дистанційного курсу на платформі Moodle, який може складатися з навчальних модулів, модуля тестування тощо. Перевірка успіхів самостійної роботи проводиться після завершення навчання по кожному навчальному модулю і виконується в тестовому режимі. Результати виконання перевіряються викладачами, які ведуть цей курс [2].

Таким чином, з носія знань та інформації викладач перетворюється на організатора самостійної пізнавальної діяльності ЗВО, консультанта та колегу у вирішенні проблеми, добуванні необхідних знань та джерел, а збільшення автономії ЗВО зумовлює необхідність усвідомлення самими ЗВО основних принципів відбору мовленнєвого та соціокультурного матеріалу.

-
1. Бобровник С. М., Волкова О. А. Важливість інтерактивного підходу в навчанні іноземних мов. [Електронний ресурс]: <http://fl.kpi.ua/sites/default/files/zbirnyk.pdf>.
 2. Дроздович Н. Ю., Вадаська С. В. Роль дистанційних курсів для індивідуальної роботи студентів [Електронний ресурс]: <http://fl.kpi.ua/sites/default/files/zbirnyk.pdf>.

Лукомська Аліна
курсантка 3го курсу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник
Шманатова Альона

ЩОДО ПИТАННЯ МОЖЛИВОСТІ ЯКІСНОЇ ОСВІТИ В УМОВАХ ЗМІШАНОГО ТА ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

Визначення терміну «дистанційне навчання» гарно висвітлює Є.С. Полат, який наголошує на тому, що відповідний різновид навчання полягає у взаємодії вчителя та учнів між собою на відстані, яка висвітлює усі притаманні навчальному процесу компоненти (методи, мета, зміст, засоби навчання, організаційні форми) специфічними засобами Інтернет-технологій [1]. Виходячи з даного твердження можемо зауважити на тому, що дистанційному навчанню притаманний онлайн режим, тобто такий, що проходить за допомогою Інтернет-технологій, а також в більшості випадків йому притаманна форма дистанційного курсу. У свою чергу, дистанційним курсам притаманна трирівнева структура:

- 1) навчання за допомогою ІКТ (смартфон, комп'ютер). У даному випадку студенти самостійно вирішують поставлені завдання;
- 2) взаємодія студентів з викладачем за допомогою ІКТ;
- 3) співробітництво з провідними експертами досліджуваної спеціальності, за допомогою ІКТ.

Щодо змішаного навчання, то останнє набуло популярності після появи публікації книги «Довідник змішаного навчання» Грема і Бонкома. Окрім цього, авторами було винайдено три категорії «освітніх сумішей» щоб створити змішане навчання:

- створення суміші – відповідний етап передбачає додавання компонентів дистанційної форми навчання для вирішення деяких проблем;
- збільшення суміші – становить відповідні зміни без радикальних перетворень. До прикладу можна віднести пошук додаткових матеріалів в Інтернеті, а також доступ до лекційного матеріалу онлайн;
- модифікація суміші – передбачає перетворення слухачів лекції на тих, хто самостійно здатні вирішувати завдання у потрібний їм час [11].

На основі вищезазначеного, можемо виділити шість причин використання змішаної форми навчання:

1. Високий педагогічний рівень
2. Соціальна взаємодія
3. Доступність знань
4. Ефективність та економіка
5. Мотивація та персональна дія
6. Простота та зручність перегляду [12].

Таким чином, аналіз дистанційної та змішаної форми навчання надав нам можливість зрозуміти те, що змішане навчання об'єднує в собі інструменти очного та дистанційного навчання в таких пропорціях, які якнайкраще підходять для відповідної ситуації. Тому так зване традиційне навчання покращує недоліки дистанційних занять, та навпаки, онлайн навчання повністю виключає проблеми очного.

Не можливо обійти увагою й те, що тенденції щодо зростання ролі самостійної роботи студентів, а також безпосереднє розмиття меж поміж різними формами організації навчального процесу внаслідок широкого використання засобів ІКТ привели до виникнення змішаної форми навчання – педагогічно виваженого поєднання технологій традиційного, дистанційного, мобільного та електронного навчання, що спрямоване насамперед на інтеграцію позааудиторного та аудиторного навчання. За такого визначення змішана форма навчального процесу реалізує системні принципи відкритості самої освіти: рівного доступу до освітніх систем, мобільності усіх учасників навчального процесу, формування структури й реалізації освітніх послуг, надання якісної освіти.

Головним аспектом впровадження дистанційної форми навчання є безпосереднє створення єдиної інформаційно-освітньої платформи для навчального процесу щодо підготовки здобувачів освіти:

- ключовим компонентом виступає співпраця, адже є головним принципом діяльності студентів і виливається у перегляді усієї програми, а також вимагає професійного супроводу та якісного курсу;

- дослідження соціальних сервісів стає все більш важливим з точки зору пізнавального процесу;
- частиною проекту, а не лише побічним продуктом являється неофіційний досвід навчання;
- так як електронні ресурси змінюють роботу й навчання, необхідний подальший перегляд та переробка старих процесів.

Отже, на основі вищевикладеного можемо висунути перспективи щодо подальших досліджень, а саме доцільно виступала б подальша розробка моделі системи змішаного навчання у вищих навчальних закладах освіти; виділення засобів інформаційно-комунікаційних технологій, які насамперед спрямовані на реалізацію змішаної форми навчання; розробка системи управління змішаної форми навчання, яка б враховувала усі особливості організації навчання у вищих навчальних закладах України.

-
1. Биков В.Ю., Кухаренко В.М., Сиротенко Н.Г., Рибалко О.В., Богачков Ю.М. Технологія розробки дистанційного курсу. За ред. Бикова В.Ю. та Кухаренка В.М. Київ. Міленіум. 2008. 324 с.
 2. Patricia Mc Gee, Abby Reis. Blended Course Design: A Synthesis Of Best Practices. Journal of Asynchronous Learning Networks. 2012. Volume 16. Issue 4. p.7- 22.
 3. Blended Learning Systems: Definition, Current Trends, And Future Directions .URL: http://oldwww.sd91.bc.ca/frenchj/My%20Pages/earticles/graham_intro.pdf

Масько Іван

курсант 3 курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Пакулова Тетяна

ВИКОРИСТАННЯ СИСТЕМИ ДИСТАНЦІЙНОЇ ОСВІТИ ПІД ЧАС ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Найголовнішим аргументом для реформ дистанційного навчання є стрімкий потенціал студентів, які не мають доступу до традиційних методів викладання чи спеціалізованих курсів, та їх бажання здобути знання, незважаючи на місце навчання або фінансові обмеження. За останні десятиліття використання технологій та мультимедіа для дистанційного вивчення мов швидко розширилося.

На початку створення систем дистанційного навчання це означало можливість створювати онлайн-курси: завантажувати файли, матеріали для аудиторії, надсилати електронні листи, досягати комунікації викладача та учня як у звичному режимі навчання (офлайн). На щастя, можливості технологій у сучасному світі набагато ширші. [1]

Викладачі іноземної мови, які наразі працюють зі студентами, усвідомлюють, що здобувачі освіти мають більше можливостей для засвоєння й опрацювання матеріалу, ніж попередні покоління. Вони народились у світі інформаційних технологій, а, отже, проводять більше часу в соціальних мережах, на різних веб-платформах, і як наслідок більше довіряють діджиталізованим джерелам, ніж паперовим підручникам. Юні потребують особливого підходу з боку викладачів та відповідної технічної платформи для набуття сучасних навичок та знань.

Дистанційне навчання значно полегшує опанування знань для більшості студентів, при цьому надає можливості знайти баланс між роботою та

особистим життям. Велика кількість програм дистанційного навчання дають змогу працювати в комфортних умовах та у зручний час. Лабільність у використанні власного часу робить курсантів більш відповідальними. Кожен повинен навчитися добре працювати самостійно без постійного керівництва та нагляду інструктора. Така форма опанування навичок може стати викликом для тих, у кого низька мотивація до навчання. [2]

Гарним інструментом дистанційної освіти є веб-портал MIA Osvita, який можна віднести до обох категорій: синхронного та асинхронного навчання. У разі участі студентів у вебінарі та прослуховування лекцій викладача в режимі реального часу, ми маємо справу з синхронним навчанням. Якщо запис семінару було завантажено на портал завчасно, то в цьому випадку ми маємо справу з асинхронним типом навчання.

Вебінари дуже зручні, оскільки слухачі та учасники можуть зайти на освітню платформу та стежити за процесом в режимі реального часу, або передивитися запис. Таким чином, здобувачі вищої освіти вчаться раціонально використовувати свій час і самостійно планувати заздалегідь. Відеозв'язок може надати можливості для спілкування іноземною мовою та створення мотиваційних заходів для її вивчення. За допомогою інструментів для відеоконференцій, таких як Zoom та Вебінар Mia Osvita студенти можуть завантажувати плани занять, відео та навчальні посібники.

Відеоконференції – засіб поліпшення спілкування, предмет дискусій для багатьох наукових досліджень. Відомо, що перші системи відеоконференцій з'явилися в середині 1990-х. Відтоді вони набули широкого використання.

За даними психологічних досліджень, у середньому близько 20% інформації сприймається під час телефонної розмови. В особистому спілкуванні майже 80% усього сказаного засвоюється, а в сеансі відеозв'язку цей показник сягає 60%. Більше того, якщо розмову доповнює невербальне спілкування (жести, міміка) на аудіоканалі, цей візуальний супровід покращує та підвищує ефективність сприйняття інформації співрозмовника. [3]

Однак, для забезпечення ефективної відеорозмови в освітньому процесі недостатньо просто побачити і почути одного співрозмовника. Необхідно організовувати відеоконференції між кількома учасниками, забезпечити обмін та передачу додаткової інформації (презентації, документи, відеозображення, чати з учасниками, тощо).

З огляду на зазначені вище аргументи та факти, хочемо сказати, що використання систем дистанційного навчання під час викладання іноземної мови є чудовою можливістю для тих студентів, які не можуть з поважних причин бути присутніми в аудиторіях та отримувати знання в традиційним способом.

Із використанням різноманітних інформаційних ресурсів, студенти розвивають навички читання, письма, аудіювання, вдосконалюють монологічне та діалогічне мовлення, значно збільшують свій словниковий запас, формують соціокультурну компетентність та мовленнєвий етикет.

Подальший розвиток інформаційних технологій, інтеграція української дистанційної освіти у світову спільноту, віртуалізація університетів є неминучими. Модерна діяльність у галузі онлайн навчання призведе до обов'язкового опанування іноземних мов не лише в контексті самостійної дисципліни, а й у поєднанні з вивченням інших навчальних дисциплін.

Вважаємо доцільним продовжувати розробку нових технологій, психолого-педагогічних умови, які сприятимуть розвитку сучасного викладання іноземної мови в українських університетах.

1. Кухаренко В. М., Рибалко О. В., Сиротенко Н. Г. Дистанційне навчання: умови застосування. Дистанційний курс : навч. пос. // В.М.Кухаренко, О.В. Рибалко, Н.Г.Сиротенко. – Х: НТУ «ХПІ», «Торсінг», 2002. – 320 с

2. Концепція розвитку дистанційної освіти в Україні року: Постанова від 20 грудня 2000 [Електронний ресурс] // Міністерство освіти і

науки України. - Режим доступу:
<http://www.osvita.org.ua/distance/pravo/00.html> (дата звернення 20.02.2022)

3. Українська наукова інтернет-спільнота. [Електронний ресурс] // Блог української наукової інтернет-спільноти. – Режим доступу: <http://www.nauka-online.orgnauka-online.orgnw.nauka> (дата звернення 20.02.2022)

Омельянець Анна

курсантка 1го курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Пакулова Тетяна

СТАНОВЛЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЗАСОБАМИ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

У житті сучасних працівників поліції можуть виникати ситуації, у яких є необхідність із використанням англійської мови. Доцільно використати свої знання з англійської мови для допомоги громадянам в будь-яких життєвих ситуаціях.

Англійська мова - найпопулярніша мова у світі. Завдяки розвитку даної мови, збагатився розвиток різних сфер суспільної діяльності. Одна з головних причин вивчати англійську – ширші професійні перспективи. З кожним днем розвиток та необхідність знань потребують все ширшого розуміння та вдосконалення.

До найбільш поширених професій, що вимагають знання з англійської мови відносяться такі професії, як: програміст, журналіст, менеджер, економіст, підприємець та юрист. Все це свідчить про те, що вивчення англійської мови є необхідним для будь-якої освіченої людини. Грамотно підкреслив значущість іноземних мов німецький поет, драматург та прозаїк Йоганн Вольфганг фон Гете: «Той, хто не знає іноземної мови, не

знає своєї власної». Англійська мова дає можливість освоїти сучасні технології, здійснити знайомство з новими іноземними людьми та в подальшому завдяки вашому спілкуванню можна буде здійснити подорож до іншої країни. Також надасть можливість книголюбам прочитати англійськомовні твори в оригінальному форматі видатних поетів, а саме: Вільям Шекспір, Вільям Купер, Джон Мілтон тощо. [1]

Метою вивчення іноземних мов є формування комунікативних навичок, здатність поліцейських здійснювати міжкультурне спілкування з носіями мови задля виконання своїх службових обов'язків. Вміти підтримати діалог з постраждалою особою та намагатися розв'язати ситуацію, що виникла під час діяльності працівників Національної поліції з іноземними громадянами. Спроможність осіб спілкуватися в усній та писемній формі іноземною мовою щодо професійних питань, які виникають в процесі комунікації. [2]

Володіння англійської мови допоможе Вам:

- 1.отримати гарно оплачувану роботу;
- 2.здобути освіти міжнародного рівня;
- 3.під час виникнення проблем з технічними засобами чи медичними препаратами, звернутися до наданої інструкції та без допомоги перекладачів перекласти необхідну інформацію;
- 4.здійснювати подорожі закордон та вміти орієнтуватися на місцевості;
5. дізнатися про культуру та традиції безпосередньо від місцевих жителів, а не гідів. [3]

Керуючись багаторічним досвідом розвитку англійської мови, можна сказати, що в сучасному світі необхідність вивчення іноземної мови займає важливе положення. Можна стверджувати, що англійська мова може полегшити та урізноманітнити наше життя в будь-якій точці світу.

Узагальнюючи всю викладену інформацію, слід зазначити важливість та практичну значущість вивченню іноземних мов в сучасному світі. Адже маючи знання англійської, німецької та інших мов на дадуть тобі

перевагу при обрані кандидата на посаду. Крім того, маючи знання з декількох іншомовних мов-великий бонус для твого резюме.

1. Професії зі знанням англійської мови © 2022

Джерело: <https://learn-english.net.ua/samovchitel/top-13-profesij-zi-znannyam-anglijskoi-movi>

2. Англійська Мова Для Поліцейських: Ситуативні Тренінги:
<http://oduvs.edu.ua/news/anglijska-mova-dlya-politsejskih-situativni-treningi/>

3. Англійська для роботи і професійного зростання:

<https://ihlviv.com/29-prychyn-vyvchyty-anglijsku-movu/#:~:text>

Палчинська Лілія

курсантка 3 го курсу

*Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

Науковий керівник

Пакулова Тетяна

ВИКОРИСТАННЯ «ЗМІШАНИХ ФОРМ» НАВЧАННЯ ТА ТЕХНОЛОГІЙ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ В ПЕРІОД ПАНДЕМІЧНИХ ЗАГРОЗ

Наприкінці 2019 року в Ухань, Китайської Народної Республіки (КНР) стався спалах інфекції, що спричинило пандемію нового небезпечного захворювання, яке ВООЗ офіційно назвала Covid-19 «Coronavirus disease 2019».

Ця інфекція за дуже короткий час змінила весь світ. Усі сфери суспільного життя змушені пристосовуватися до нових умов функціонування, щоб запобігти швидкому поширенню інфекції [2, с. 3].

Сфера освіти однією з перших перейшла на умови роботи дистанційно.

Порівняно з іншими рівнями, вища освіта виявилася найбільш стійкою до пандемії. Університети одразу перевели навчання на дистанційний формат. Проте не всі університети були готові до такого переходу. Деякі університети не змогли забезпечити необхідним технічним обладнанням та стабільним Інтернетом, що значно знизило якість навчального процесу. Більше того, не всі предмети дійсно можна викладати дистанційно [4, с. 15-16].

Дистанційне навчання поділяється на три форми: синхронну, асинхронну та змішану. Остання завоює все більше прихильників, як серед викладачів, так і серед студентів своєю простотою, швидкістю та високою якістю.

При змішаній формі навчання, навчання організоване таким чином, що баланс самостійної роботи та роботи з викладачем дозволяє максимально якісно опанувати нову інформацію та навички.

Найбільш часто використовувана змішана система навчання складається з трьох кроків.

Крок 1. Студент вивчає матеріал з лекцій, статей та інших матеріалів. Іноді на цьому етапі додається онлайн-лекція, в якій викладач дає основу для навчання.

Крок №2. Нові знання студент закріплює в тестах або інтерактивних тренажерах.

Крок №3. Викладач відповідає на запитання, що виникли в процесі самонавчання, допомагає з творчою частиною закріплення знань — вироблення навичок використання та відточування нюансів.

Кроки можна повторювати й об'єднувати в такій послідовності, яка дозволить студентіві досягти мети навчання [1, с. 17-18].

Серед педагогічних технологій найбільш цікавими для дистанційного навчання є ті технології, які орієнтовані на групову роботу студентів, спільне навчання, активний пізнавальний процес, роботу з різними джерелами інформації.

Саме ці технології передбачають широке використання дослідницьких, проблемних методів, застосування набутих знань у спільній чи індивідуальній діяльності, розвиток не лише самостійного критичного мислення, а й культури спілкування, вміння виконувати різноманітні соціальні ролі у спільній діяльності. Також ці технології найбільш ефективно вирішують проблеми студенто-орієнтованого навчання.

Технологія спільного навчання виникла як альтернатива традиційній класній системі.

Групова робота. Викладач об'єднує студентів у групи та дає їм завдання (електронною поштою, розміщенням інформації на сайті тощо). У цьому завданні задається загальна тема для вивчення (проблемна ситуація, окреме питання теми тощо). Використовуючи синхронне чи асинхронне спілкування, студенти повинні проаналізувати (структурувати) отримане завдання та розбити його на кілька підзадач (від двох до чотирьох). Потім планують свою роботу і визначають, хто за що відповідає (хто яку частину завдання готує).

Метод проектів — це комплексний метод навчання, що дозволяє будувати навчальний процес з урахуванням інтересів студентів, дає можливість студенту проявити самостійність у плануванні, організації та контролі своєї навчально-пізнавальної діяльності, результатом якої є створення продукту або явище.

Технології проблемного навчання. Проблема — це складне пізнавальне завдання, вирішення якого становить значний практичний або теоретичний інтерес. Якщо проблема сформульована правильно, то вона буде служити логічним інструментом, який визначає напрямок пошуку нової інформації і тим самим забезпечує ефективність діяльності, пов'язаної з її вирішенням.

У процесі проблемного навчання увага студентів зосереджується на важливих проблемах, вони стимулюють пізнавальну активність, сприяють розвитку навичок розв'язування задач. Навчальний процес будується навколо студента, вся робота організована в малих групах. Роль викладача зводиться до спостереження, підтримки - не більше. Ці проблеми пробуджують

допитливість студентів і сприяють тому, що студенти самостійно оволодівають великими обсягами нових знань. Студенти починають мислити критично й аналітично, вчаться шукати відповідні джерела інформації та ресурси, необхідні для вирішення проблеми.

Дослідницький метод навчання дуже часто лежить в основі проектної діяльності студентів, як у рамках звичайних, так і телекомунікаційних освітніх проектів. Основна ідея дослідницького методу навчання полягає у використанні наукового підходу до вирішення певної навчальної проблеми. Робота студентів у цьому випадку будується за логікою проведення класичних наукових досліджень із застосуванням усіх методів і прийомів наукового дослідження, які характерні для діяльності вчених [3, с. 215-216].

Таким чином, існуюча реальність суттєво трансформувала системи вищої освіти, визначивши нові виклики та можливості для них. Провідні світові експерти не сумніваються, що в найближчі роки технології дистанційного навчання отримають широке поширення в національних системах освіти на всіх рівнях.

-
1. Болтянська Н.І. Система взаємовідносин у ВНЗ: куратор – студент. Удосконалення освітньо-виховного процесу в закладі вищої освіти. 2017. 77 с.
 2. Джеджера О., Юрчук О. Особливості переживання суб'єктивного емоційного стану здобувачами вищої освіти під час дистанційного навчання в умовах пандемії COVID-19. 2020. 55 с.
 3. Кухаренко В. М., Бондаренко В. В. Екстрене дистанційне навчання в Україні: моногр.. Харків:. Вид-во КП «Міська друкарня», 2020. 409 с.
 4. Ремньова А. Г. До проблеми оцінювання успішності здобувачів вищої освіти в умовах дистанційного навчання. 2020. 268 с.

Серафимчук Ірина

курсантка 3 курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Пакулова Тетяна

ДИСТАНЦІЙНЕ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ.

ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОСТІ

Сучасне життя змушує нас стикатися все з новими й новими проблемами. На сьогодні ми зіштовхнулися чи не з найважчим випробуванням за останнє десятиліття. Весь світ змінив свій ритм, змінилися умови життєдіяльності, не виключенням стало й навчання. Попри те, що дана ситуація триває уже третій рік, ми все ще її не подолали. Саме тому сучасне суспільство потроху при звичається до даної проблеми.

Відтак ми повинні зазначити, що одним із важливих аспектів нормального функціонування суспільства виступає підготовка кваліфікованих спеціалістів й вивчення мов при цьому посідає не останнє місце. Тож хочемо звернути увагу на проблеми опанування мов у дистанційному форматі.

Сьогодні дистанційне навчання є невід'ємною складовою викладання, оскільки досить важко передбачити епідеміологічну ситуацію в країні. Єдине, що нам залишається, це спрямувати наші дії на покращення умов дистанційної освіти.

Перше, на що нам хочеться звернути увагу, це можливість «реального» спілкування вдома. Сьогодні працюють системи, які надають можливість комунікувати з викладачем й при цьому бути у повноцінній групі. Насамперед, популярність здобула платформа Zoom [1]. Відтак, це дає змогу викладацькому складу мінімізувати недоліки дистанційного навчання. Під час зустрічей у даній системі викладач може і пояснити новий матеріал, і

перевірити засвоєння вивченого. Тому, ми вважаємо, що даний сервіс вніс величезний вклад у вивчення дисциплін під час пандемії.

Звісно, дистанційне навчання не повинно обмежуватися виключно конференціями у програмах, оскільки вивчення мов повинно розвивати не лише усне мовлення, але й граматику. Даний аспект необхідно компенсувати за допомогою виконання певних практичних вправ у системі Moodle [2]. Дана програма дає змогу перевірити здобуті навички на практиці за допомогою виконання певних письмових завдання або вирішення тестів. До того ж, варто зауважити, що перераховані вище дії повинні позитивно вплинути на рівень володіння мовою у групі, оскільки під час заняття не залишається таких людей, які не були б задіяні у процесі уроку. Дана практика зможе показати засвоєння певного матеріалу окремо кожним учнем. Тобто, така злагоджена система дій зможе виявити недоліки у вивченні дисципліни, що надалі покращить рівень знань.

Окрім цього, ми повинні пам'ятати, що живемо в епоху цифрових технологій, і їх застосування для вивчення предмету буде позитивно впливати на колектив в цілому. Тому здобувачі вищої освіти акцентують увагу викладачів на додатки, котрі допомагають у вивченні мов. Ми розуміємо, що дана дисципліна як і всі інші, не можуть викладатися сім днів на тиждень, а, отже, необхідно зацікавлювати слухачів з метою щоденної роботи. Саме тому викладачі можуть звертатися по допомогою до таких додатків. Наприклад, пропонуємо розглянути Duolingo [3]. У даному додатку є можливість не лише вивчати мову, але й слідкувати за досягненнями друзів. Тому, маємо змогу запропонувати викладачам зацікавлювати курсантів до вивчення певними призами, тоді більшість осіб будуть заходити в даний додаток й витрачати по 10-20 хвилин на день. Із плином часу, курсанти зможуть значно покращити свій рівень володіння мовою.

Дистанційне навчання — це не перешкода на шляху до вивчення мов, а лише одна з можливостей. Звісно, ми не повинні забувати, що недоліки такої системи все ще існують, проте потрібно акцентувати свою увагу саме на

позитивних аспектах, оскільки через карантинні обмеження, котрі вводяться з метою покращення епідеміологічної ситуації в нашій країні, не дають нам право вибору на форму засвоєння матеріалу.

Отже, своїми роздумами над порушеними проблемами, ми довели, що попри карантинні обмеження дистанційне навчання все ж може посісти пальму першості. На сьогодні існує велика кількість додатків, програм та систем, котрі допоможуть під час онлайн навчання отримати всю необхідну інформацію.

-
1. Програма для організації відео конференцій: офіційна сторінка : URL : <https://zoom.us/> (дата звернення 19.02.2022)
 2. Програмне забезпечення курсів : офіційна сторінка : URL : <https://moodle.org/?lang=ru> (дата звернення 19.02.2022)
 3. Веб-сайт для вивчення мов : офіційна сторінка : URL : <https://ru.duolingo.com/> (дата звернення 19.02.2022)

Солоха Валерія

курсантка 1го курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Пакулова Тетяна

РОЛЬ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ У ФОРМУВАННІ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ

У зв'язку з модернізацією всієї системи освіти, що відбувається останнім часом, перед українською вищою професійною освітою, сьогодні стоїть ряд принципових завдань, пов'язаних з перетворення системи професійної підготовки фахівців у вищій школі [3].

Нова ситуація вимагає перегляду змісту та структури курсу іноземної мови для немовних вузів на основі аналізу його реального використання випускниками у професійних та особистих цілях, з урахуванням значно розширеної кількості сфер, ситуацій, видів та форм діяльності, для здійснення яких потрібне володіння іноземною мовою, а також відмінностей у затребуваності конкретних іншомовних умінь різних рівнів, що визначаються специфікою діяльності фахівців у конкретній галузі.

Освіта перестає бути засобом засвоєння готових загальновизнаних знань, а стає способом інформаційного обміну особистостей один з одним, що веде до набуття ними загальної компетентності. Тому сучасні процеси в галузі мовної освіти вимагають переосмислення технології організації навчального процесу на всіх рівнях навчання [3] і, водночас, збереження та збагачення кращих традицій викладання іноземної мови.

Структура професійної іншомовної комунікативної компетентності досить складна, та включає не лише лінгвістичний компонент (володіння засобами мовної комунікації), інформаційний компонент (професійна компетенція), а й культурологічний компонент (наявність фонових) знань про партнерів з комунікації та реалій, що належать іншій культурі).

Формування іншомовної комунікативної компетентності є одним із важливих аспектів професійної підготовки спеціалістів. Професійну комунікативну компетентність можна визначити як здатність вирішувати комунікативні завдання у певних рамках безлічі комунікативних ситуацій. Збагачуючись за рахунок відповідних знань, умінь та навичок у процесі навчально-професійної діяльності, мовна компетенція сприяє формуванню у здобувачів освіти комунікативної компетентності та забезпечує надалі їх успішну культурно-професійну діяльність [6].

Специфіка предмета «Іноземна мова» передбачає оволодіння здобувачами освіти комунікативною компетенцією, тобто, здатністю спілкування іноземною мовою. Все це неможливо без залучення культурознавчого компонента.

Зміст освіти, що розглядається у світлі культурологічної підходу, передбачає залучення студентів до культури та загальнолюдських цінностей, створення у них цілісного образу культури, розвиток гуманітарного мислення та гуманної позиції, включення до різних видів творчої діяльності та рефлексії власного особистісно-професійного розвитку [1].

Адекватна мовна поведінка у будь-якому професійному форматі вимагає освоєння студентами не тільки системно-мовних знань, а й знань законів, звичаїв, національного менталітету країни мови, що вивчається [2].

Специфіка комунікативної спрямованості курсу іноземної мови у немовних вузах полягає у поєднанні професійно-ділової та соціокультурної орієнтації як двох взаємопов'язаних складових міжкультурної комунікації.

Соціокультурний компонент навчання іноземної мови має величезний потенціал щодо включення учнів у діалог культур, знайомство з досягненнями національної культури у розвитку загальнолюдської культури.

Формування соціокультурних знань та умінь означає розширення обсягу лінгвокраїнознавчих та країнознавчих знань за рахунок нової тематики та проблематики мовного спілкування з урахуванням специфіки обраного профілю; поглиблення знань про країну або країни вивченої мови, їх науку і культуру, історичні та сучасні реалії, громадські діячі, місце цих країн у світовому суспільстві, світовій культурі, взаєминах з нашою країною [4]; розширення обсягу лінгвістичних та культурознавчих знань, навичок та умінь, пов'язаних з адекватним використанням мовних засобів та правил мовної та немовної поведінки відповідно до норм, прийнятих у країні мови, що вивчається.

Процес навчання іноземної мови також має бути спрямований на подолання ксенофобії та існуючих стереотипів, виховання толерантності щодо представників інших культур. Ознайомлення з певним обсягом інформації оптимізує досягнення загальноосвітніх та виховних цілей, підвищуючи рівень загальної культури майбутнього спеціаліста. Використання країнознавчої інформації у процесі навчання забезпечує

підвищення пізнавальної активності студентів, що розглядає їх комунікативні можливості, позитивно позначається на формуванні їх комунікативних навичок та умінь, а також позитивної мотивації, дає стимул до самостійної роботи над мовою та сприяє вирішенню виховних завдань.

Таким чином, іноземна мова стає значущою умовою формування комунікативної компетентності як складової частини професіоналізму, водночас – засобом розвитку мовної особистості, що має перелік способів здійснення мовних вчинків різного ступеня складності у процесі самореалізації у полікультурному просторі. Навчання іноземної мови враховуючи його культурологічні можливості, дозволяє формувати якості особистості, затребувані новою динамічною обстановкою. Для сучасного спеціаліста володіння іноземною мовою стає однією з умов його професійної компетентності.

-
1. Біблер В.С. Моральність. Культура. Сучасність. Етична думка. Науч.-публіц. читання. - М.: Вид-во політ. культури, 1990. - С.16-57.
 2. Бурліна Є.Я. Людське у культурі, культурне у людині. Діалоги про шляхи залучення до культури. - М.: Знання, 1991. - 48 с.
 3. Вербицький А.А. Активне навчання у вищій школі; контекстний підхід - М.: Вищ. шк., 1991. - 207 с.
 4. Леонтьєв А.А. Цінність як міждисциплінарне поняття: досвід багатовимірної реконструкції// Питання філософії. - 1996. - С. 15-26.
 5. Равен Д. Педагогічне тестування: Проблеми, помилки, перспективи: пров. з англ. - М., 1999. - 144 с.
 6. Федотова О.Л. Концептуальні підходи до системи різнорівневої підготовки з іноземної мови в закладах немовних спеціальностей - 2008.

Срібний Валентин

курсант 1-го курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Поповський Анатолій

ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ ДІЄВОСТІ ПРАВООХОРОНЦІВ СІЛЬСЬКИХ ГРОМАД

1.Сучасне життя вимагає результативних дій місцевих органів у наведенні здорового трудового способу життя українського суспільства не тільки у велелюдних містах, але й сільських громадах Січеславського краю, серед яких вагоме місце посідає Магдалинвіське відділення поліції Новомосковського ГУНП Дніпропетровської області, яке разом із керівними органами цього краю та його мешканцями активно проводить профілактичні заходи щодо запобіганню правопорушень громадського порядку, алкоголізму, наркоманії, сімейного насильства, хуліганству, пограбуванню та інших видів злочинів.

2.Профілактичні заходи щодо правоохоронної діяльності і пропаганди здорового способу життя мешканців цього степового аграрного регіону здійснюються силами як місцевої інтелігенції, так і правоохоронців, здебільшого випускників Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ, як от: Юлія Смоляк-Хорольська, Ярослав Москаленко, Аліна Лукомська та ін.

3.Якщо роз'яснювальну роботу про шкідливість для здоров'я куріння, алкоголізму, наркотиків доводиться проводити в основному педагогам та медикам, то питаннями дорожнього руху, людських взаємостосунків, злочинських посягань і т.п. – правоохоронним органам. З цією метою проводяться у шкільних закладах, робочих колективах лекції, бесіди із

залученням наявних фактичних місцевих матеріалів, наочних ілюстрацій, відео- фрагментів та статистичних показників.

4. Попри всі вище зазначені заходи та застереження порушення громадського порядку мешканцям Магдалинівського регіону все ж таки не вдалося позбутися негативних вчинків. Лише за період з 1 січня 2021 по 1 січня 2022 р. було притягнуто до відповідальності:

- за умисне тілесне ушкодження (стаття 125 ККУ) – 56 осіб;
- за умисне тяжке тілесне ушкодження (стаття 121 ККУ) – 4 особи;
- за домашнє насильство (стаття 126-1 ККУ) – 172 особи;

- за перевищення водіями транспортних засобів встановлених обмежень швидкості руху, проїзд на заборонений сигнал регулювання (стаття 122 КУпАП) – 14 осіб;

- за керування транспортними засобами в стані алкогольного, наркотичного сп'яніння або під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу на швидкість реакції (стаття 130 КУпАП) – 73 особи;

- за порушення водієм правил керування транспортним засобом за недотриманням правила користування ременями безпеки або мотошоломами (стаття 121 КУпАП) - винесено 29 постанов;

- за порушення правил щодо карантину за час епідемії KOVID-19 (стаття 44-3 КУпАП) – укладено 33 протоколи;

- за самовільне заняття земельної ділянки (стаття 197-1 ККУ) – 8 осіб;
- зникнення безвісти (стаття 115 ККУ) – 7 випадків.

5. Ураховуючи здобутки правоохоронних органів на тлі тих обставин, в яких перебуває волелюбний український народ ведучи жорстоку боротьбу з російською агресією, необхідно й надалі проводити активну роботу з викорінення будь-яких злочинних намірів у новому згуртованому й загартованому визвольною війною з російським окупантом українському суспільстві й здобути перемогу, розбудовувати свою незалежну, демократичну Україну.

1. **ККУ** - Кримінальний Кодекс України. Київ: Центр навчальної літератури, 2020, 175 с .

2. **КУпАП** - Кодекс України про адміністративні правопорушення. Київ: Алерта, 2021. - 327 с.

Черевко Вікторія

курсантка 3-го курсу

Львівського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Гдакович Мар'яна

УКРАЇНСЬКА МОВА ЯК ФАКТОР БЕЗПЕКИ В ЧАС ВІЙНИ

Сьогодні, навіть у час російсько-української війни, у час боротьби українців проти московських окупантів за збереження державності України, питання мови гостро постає перед українцями, а події останніх років змусили кожного громадянина відповісти самому собі, яке ж значення для нього має українська мова. Майдан 2014 року і неоголошена війна спершу на сході нашої держави з 2014 р., а з 24 лютого цього року – відкритий наступ Московії й нищення й бомбардування москowitzами усієї України показали кожному із нас, що рідна мова неабияк потребує збереження та захисту. Яким би інструментарієм не послуговувалися аналітики, проте більшість сходиться на думці, що теперішня російсько-українська війна розпочалася насамперед з ідеологічних причин – і не в останню чергу через мову. Це незаперечний факт. Саме нібито мовний фактор Росія використала як головний привід до агресії, пояснивши насамперед своїм громадянам уведення військ потребою захисту російськомовних громадян в Україні, а також ідеологічним штампом московських пропагандистів про «денацифікацію» України.

Окупації Криму і організації війни на сході України російськими силами передував пропагандистський ідеологічний наступ на українську

мову, церкву, історію і культуру. Системна бездіяльність умовно україноцентричної влади у 2005 - 2010 рр. щодо «мовного питання», супроводжувана періодом посилення русифікації українців за режиму В. Януковича – закономірно спричинила руйнівні наслідки та стала одним із наріжних чинників російської агресії проти України 2014 р. й інспірованої Росією війни. Тож іще більш незрозумілим видається збереження владою політики «невтручання» до етнополітичної та мовної сфер у 2014–2016 рр. На думку відомого українського соціолінгвіста Л. Масенко, Україна досі, навіть за умов війни, так і не сформувала належного підходу до мовної політики: «І якщо Латвія сказала чітко «НІ» російській, почала активне відновлення національної мови, Білорусь сказала російській «ТАК» і повністю русифікувалась, то Україна досі говорить «Не знаю» [1 с. 88]. Розкол України на мовному ґрунті – це не тільки опозиція двох мов, це протистояння ідентичностей та цивілізаційних орієнтацій населення

У більшості країн йдеться тільки про захист та використання малих мов меншин, про іноземні мови, які допускаються до викладання в державних школах, та про інші подібні питання. Ситуація ж в Україні цілком інша: мовна політика є виразом загальнополітичної орієнтації [2 с. 132]. Роздвоєння цієї орієнтації на західне та східне спрямування виявляється з-поміж іншого в мовній політиці та в її прийнятті населенням.

У 2012 році Верховна Рада ухвалила так званий «мовний закон Ківалова-Колесніченка», який давав змогу використовувати замість державної мови регіональну – ту мову, якою володіє понад 10% населення регіону. Тому він обмежував вживання української мови навіть у порівнянні з радянським законом, і сприяв подальшій русифікації, наголошують експерти і ціла низка українських політиків. Його ухвалення викликало масові протести. Після кількох спроб скасувати закон «Ківалова-Колесніченка» Конституційний суд в лютому 2018 року зрештою визнав його неконституційним [3]. Нарешті 25 квітня 2019 р. був ухвалений Закон України «Про забезпечення функціонування української мови як державної».

Стосовно нинішньої динаміки мовної ситуації в Україні, то вона очевидна: українська мова досить відчутно заявила про себе як про природний і основний засіб комунікації української нації, а також представників інших етносів. Сьогодні бути українцем і спілкуватися по-українськи демонструє зростання національно-мовної свідомості людей. Російська мова втрачає сьогодні свої домінуючі позиції навіть у великих містах, тільки, на жаль, страшною ціною українських життів і жертовністю й відвагою українських воїнів.

Хочеться донести до кожного українця, що наша мова сьогодні – це не лише засіб спілкування українського народу, адже саме через мову відбувається процес самоідентифікації українців. Мова працює як розпізнавальний знак «свій-чужий», і особливо чітко це проглядається в час війни. Починаючи з 24 лютого 2022 року кожен окупант назавжди засвоїв українські слова «паляниця» і «полуниця». Вони стали не лише мовним тестом для окупантів, а й одним із символів української нації, нашою лексичною ідентифікацією. «Паляниця» вже не вперше отримує цю почесну роль: за вимовою цього слова розпізнавали москалів ще за часів Української Повстанської Армії. А перевірку на вимову певного слова влаштовували чужинцям ще з біблійних часів. Важке для вимови слово, за яким ідентифікують іноземця, своєрідний «мовний пароль» для того, хто розмовляє нерідною мовою. Називають такі слова чи словосполучення шиболет. Українські шиболети вже знає весь світ: паляниця, полуниця, рушниця, водиця. Вимовити ці слова для русні дійсно важко: в російській фонетиці немає м'якого звуку «ц», звук «л» – зубний. Тому за поребриком, хоч як би старалися, все одно говорять «пальанітса» [4].

Утвердження україномовності наших громадян має бути справою державної ідеології, що сприятиме формуванню ваги української мови у світі. Таку позицію постійно обстоює чи найвідоміша захисниця української мови – професор Ірина Фаріон. Згадаємо її відомий виступ щодо двомовності: «Українсько-російська двомовність не склалася сама історично,

а її насильно «склали»... За Нечуєм-Левицьким, «Великоруський язик не сам дійшов до границі імперії, а його допхали туди сотні тисяч російського війська, тюрми та Сибір», а відтак ця мова «допхалася» на наші питомі землі» [5].

Отже, у Москві добре зрозуміли, що для підкорення України необхідно тримати її народ в духовній кабалі та мовній «німоті». Однак, як вказано вище, це не вдалося зробити русифікаторам впродовж трьох століть московської неволі, не вдається нині і не вийде в майбутньому. Проте кожному громадянину України варто усвідомити, що доля української мови передовсім залежить від кожної людини особисто, від кожного свідомого громадянина, який вивчає українську мову та спілкується нею. І тепер безперечно зрозуміло, що без збереження української мови – зникне весь український народ. Можна упевнено сказати, що українська мова є стратегічним засобом національної безпеки, і бачимо, що держава Україна в останні роки зробила важливі кроки для зміцнення становища української мови. Цілеспрямована державна політика щодо утвердження української мови в наших умовах є найважливішим засобом надійного захисту територіальної цілісності і національних інтересів.

1. Масенко Л. (У) мовна (У) країна. *К. Темпора*, 2007. 88 с.

2. Залізняк Г. Мовні орієнтації та цивілізаційний вибір українців. Мовна політика та мовна ситуація в Україні: аналіз і рекомендації, за ред. Ю. Бестерс Дільгер. *К. Вид. дім «Києво-Могилянська академія»*, 2010. С. 132–166.

3. Радіо Свобода. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/29903678.html>

4. Історія про біблійську міжусобицю та розпізнавальні слова під час війн. Журнал «Українки». URL: <https://ukrainky.com.ua/shibolett-abo-zvidky-vzyavsya-movnyj-test-dlya-okupantiv/>

5. Ірина Фаріон: Рикошет пострілів у мову, або Про дурнів від «язика». *Слова Просвіти*. URL: <http://slovoprosvity.org/2012/05/31/iryna-farion-rykoshet-postriliv-u-movu/>

Чернишов Максим

курсант 1-го курсу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Пакулова Тетяна

СТАНОВЛЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЗАСОБАМИ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Для працівників поліції дуже важливо володіти англійською мовою адже при роботі з іноземцями згідно Кримінально-Процесуального кодексу, слідчий повинен роз'яснити суб'єкту кримінального провадження його права та обов'язки, коли суб'єкт є підозрюваним чи затриманим. А постійно мати перекладача з собою неможливо, тому працівники правоохоронних органів забор'язані володіти англійською мовою.

Англійську мову можна заслужено назвати світовою, так сталося через становлення історії людства. Британська імперія за всю історію людства була найбільшою країною, саме англійцям належала одна п'ята частина суцці планети. Це дало змогу англійській культурі проникнути до Північної Америки, Індії, Китаю, Австралії, Африки, а разом із нею і мові. [1]

Здобувачі вищої освіти також обов'язково повинні освоїти англійську. Люди які знають іноземну мову відкривають для себе безліч можливостей, вона допоможе знайти нові знайомства, подолає бар'єри при спілкуванні з іншомовним колом людей, отримати престижну професію. Також англійська мова дає можливість отримати доступ до незліченних об'ємів інформації,

тому що більшість інновацій та розробіток презентуються англійською мовою. [2]

До престижних професій відносять: програмістів, тестувальників, журналістів, менеджерів великих компаній, інженерів різної спеціалізації, бухгалтерів, маркетологів, економістів, директорів компаній, веб-дизайнерів, юристів, перекладачів, копірайтерів - усі ці професії вимагають обов'язкового володіння англійською мовою. [3]

Знання іноземних мов – це ключ до успіху в сучасному світі. Як казав письменник Йоганн Вольфганг фон Гете: «Скільки мов ти знаєш, стільки раз ти людина». Адже кожна мова відкриває двері для чогось нового. Наприклад, англійська мова – це мова міжнародного бізнесу та торгівлі, науки, техніки, мистецтв та Інтернету. Німецька мова – це мова техніки і фінансів. Французька мова є головною у різноманітних спільнотах і організаціях.

Переваги знання іноземних мов:

1. Отримання перспективної, високооплачуваної роботи;
2. Комфортність міжнародних подорожей;
3. Підвищення рівня професіоналізму;
4. Тренування пам'яті, а тим самим укріплення здоров'я;
5. Дізнаватися будь-яку інформацію з першоджерела, а не чекати перекладу декілька днів або місяців.[4]

Підводячи підсумки, можна сказати, що володіння іноземними мовами розкриває перед людиною багато можливостей, робить багатшим її світогляд. Знання іноземної мови дає шанс бути конкурентноспроможним на отримання високооплачуваної роботи. Адже роботодавці віддають перевагу кандидату на посаду, що знає іноземну мову. Якщо людина вивчила іноземну мову - це означає, що вона цілеспрямована, а цілеспрямовані люди - кращі працівники.

-
1. Могутня Британська імперія: найважливіші віхи в її історії — коротко.

Джерело: <https://tut-cikavo.com/kultura/istoriia/940-britanska-imperiya-korotko-pro-golovne>

2. ІНОЗЕМНА МОВА – ЦЕ ВАЖЛИВО.

Джерело: <https://udpu.edu.ua/news/inozemna-mova-tse-vazhlyvo>

3. 13 престижних професій, в яких не обійтися без знання англійської.

Джерело: <https://www.04141.com.ua/news/1792142/13-prestiznih-profesij-v-akih-ne-obijtisa-bez-znanna-anglijskoi>

4. ТОП 5 ПРИЧИН, ЧОМУ НЕОБХІДНО ВИВЧАТИ ІНОЗЕМНІ МОВИ.

Джерело: <http://www.zhytomyr.travel/top-5-prichin-chomu-neobxidno-vivchati-inozemni-movi/>

Яблонський Роман

аспірант

Львівського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник

Мовчан Анатолій

ПРОВЕДЕННЯ СПІЛЬНИХ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ МІЖДЕРЖАВНИХ ОПЕРАЦІЙ У ПРОТИДІЇ ОРГАНІЗОВАНИЙ ЗЛОЧИННОСТІ: ДОСВІД ІНТЕРПОЛУ ТА ЄВРОПОЛУ

Важливе значення у протидії організованих транснаціональній злочинності має проведення спільних міждержавних операцій, у яких беруть участь представники поліції країн-членів Інтерполу та Європолу.

Зокрема, у рамках проєкту Millennium Інтерпол готовий запропонувати передовий досвід та підтримати будь-яку країну-члена Інтерполу у її зусиллях протидіяти кримінальній мережі євразійської організованої злочинності, надаючи доступ у режимі реального часу до інформації про злочини, вчинені цією злочинною мережею, та глобальних баз даних.

Інтерпол розпочав проєкт Millennium у 1999 році на прохання країн-членів Інтерполу для подолання нової загрози транснаціональної євразійської організованої злочинності. З 2015 року команда Інтерполу «проєкт Millennium» брала активну участь у 13 операціях національних поліцій проти євразійських організованих злочинних груп, які проводилися в таких країнах, як Франція, Італія, Португалія та Іспанія.

Проєкт Millennium допомагає країнам-членам Інтерполу обмінюватися процесуальною інформацією, яка допомагає ідентифікувати людей і компанії, що стоять за транснаціональною євразійською організованою злочинністю. Ці злочинні угруповання зазвичай походять із країн Східної Європи та кавказського регіону, їх діяльність охоплює різні сфери злочинності на європейському континенті, у Північній Америці та Близькому Сході. Усі вони беруть участь у високоструктурованих злочинних підприємствах, деякі з них захищені від кримінального переслідування за допомогою корумпованих чиновників.

Команда проєкту Millennium регулярно проводить оцінку євразійської організованої злочинності на основі інформації, наданої національними центральними бюро Інтерполу. Файл аналізу проєкту Millennium надає країнам-учасникам дані про високопоставлених членів російськомовних організованих злочинних груп. Інформація, що міститься в цьому файлі, включає: персональні та біометричні дані; відомих учасників ОЗГ; посилання на ОГ та ЗО; місця злочинної діяльності та впливу; особисті ідентифікаційні ознаки (татування, фізичні атрибути тощо). Завдяки активному обміну інформацією та внесення розвідувальних даних у файл аналізу проєкту Millennium, поліція отримує повноваження діяти локально за підтримки глобальних даних.

На початку 2021 року команда проєкту Інтерполу «Millennium» почала тісно співпрацювати з Центральним офісом боротьби зі злочинністю (OCLDI) жандармерії Франції над операцією, спрямованою проти групи «злочинців в законі», обмінюючись інформацією та досвідом. «Злочинці в законі»

часто знаходяться на вершині кримінальної ієрархії, мають значний вплив і контроль над групами, що здійснюють торгівлю наркотиками, вимагання, вбивства на замовлення та відмивання грошей. Російськомовні ОЗГ походять з різних країн, зокрема з Вірменії, Грузії, Росії та України.

Як і інші організації в стилі мафії, «зłodії в законі» підривають економіку по всьому світу, інвестуючи злочинні доходи в законні фонди та бізнес, розширюючи свої важелі впливу в певному секторі економіки. Здійснюючи внески до спільного багатомільярдного кримінального фонду, відомого як «общак», яким керують найвпливовіші та високопоставлені члени злочинного співтовариства, вони інвестують злочинні кошти в акції, нерухомість та компанії.

Співпраця досягла кульмінації у квітні 2021 року, коли правоохоронні органи у ході одночасних поліцейських операцій в Ліоні, Нансі та Парижі заарештували 25 підозрюваних, вилучили транспортні засоби класу люкс, понад 300 тисяч євро готівкою та банківські рахунки, а також документи, що свідчать про злочинний фонд. Інтерпол надавав оперативну підтримку протягом всієї операції у формі Групи підтримки Інтерполу (IST), до якої на запит країни-члена входить спеціалізований персонал із Генерального секретаріату Інтерполу.

21 червня 2021 року понад 100 французьких офіцерів за підтримки проєкту Інтерполу Millennium IRT розпочали серію скоординованих рейдів у Страсбурзі та Нансі. Ватажки двох різних кланів «зłodіїв у законі», грузинського та вірменського, були заарештовані разом із 10 іншими особами. Під час рейдів поліція вилучила транспортні засоби, зброю, запаси нелегальних сигарет, алкоголю та парфумів, а також понад 17 тисяч євро готівкою [1].

У 2013 році розпочалась міждержавна операція Trivium, яка має на меті зруйнувати організовану злочинність проти власності на дорогах Європи. Успіх цієї операції залежить від швидкого обміну інформацією між

правоохоронними органами, що беруть у ній участь, щодо підозрюваних осіб, причетних до злочинів, та даних про транспортні засоби.

Проведені заходи в рамках операції Trivium в листопаді 2021 року призвели до 174 арештів і конфіскації товарів по всій Європі. Під час триденної операції правоохоронні органи з 17 європейських країн здійснювали перевірки людей і транспортних засобів на дорогах, а також обшуки приміщень. Європол підтримав операцію, надавши інформацію про суб'єкти, транспортні засоби та способи дії злочинних груп у режимі реального часу. Операція Trivium була організована під егідою ініціативи безпеки ЕМРАСТ.

У результаті проведеної 3-5 листопада 2021 року операції заарештовано 174 підозрюваних, вилучено 27 автомобілів, понад 200 інших товарів, у тому числі зброя та наркотики, перевірено майже 25 тисяч осіб, понад 16 тисяч транспортних засобів, близько 800 місць. Хоча більшість арештів стосувалися організованої злочинності проти власності, арешти також були здійснені у зв'язку з наркотиками, зброєю та порушенням іміграційного законодавства.

У ході операції поліція застосувала такі методи, як автоматичне розпізнавання номерних знаків (ANPR) та моніторинг водіїв на предмет підозрілої поведінки в рамках операції Trivium XV. В одному випадку в Бельгії автомобіль привернув увагу слідчих за агресивне водіння. Поліція знайшла в автомобілі тисячі євро готівкою, а також велику кількість кокаїну, канабісу та сигнальний пістолет. Водій зізнався, що грошові кошти стали результатом торгівлі наркотиками між Бельгією та Німеччиною [2].

Отже, проведення спільних міждержавних поліцейських операцій під егідою Інтерполу та Європолу зарекомендувало себе з позитивної сторони і дозволило нанести потужний удар по організованим злочинним угрупованням.

1. Project Millennium helps countries identify the people and companies behind transnational Eurasian organized crime URL: <https://www.interpol.int/Crimes/Organized-crime/Project-Millennium>

2. Over 150 arrests made in 3-day operation against organised property crime URL: <https://www.europol.europa.eu/media-press/newsroom/news/over-150-arrests-made-in-3-day-operation-against-organised-property-crime>

CONTENTS

1. Aleksyk Tetiana GLOBAL TERRORISM: CURRENT AND FUTURE TERRORIST THREATS	7
2. Apetyk Mykola THE ISSUE OF DUAL CITIZENSHIP IN UKRAINE.....	12
3. Aslamov Oleksandr METHODS OF LEARNING ENGLISH LANGUAGE THAT CAN BE USED TO IMPROVE LANGUAGE COMPETENCE AMONG CADETS OF HIGHER EDUCATION INSTITUTIONS.....	14
4. Aslamov Oleksandr ADVANTAGES AND DISADVANTAGES OF DIGITAL EDUCATION IN QUARANTINE CONDITIONS. WAYS OF IMPROVEMENT AND PROVIDING BETTER RESULTS DURING THIS TYPE OF EDUCATION.....	19
5. Avgustyn Nazar BURGLARY INVESTIGATION.....	22
6. Bazyliak Lidiia SHARIA IN UKRAINE: GENERAL CHARACTERIZATION.....	28
7. Boyarska Antonina CAR ACCIDENTS: GENDER ASPECTS.....	34
8. Chubaievskia Inna THE INTERRELATIONSHIP BETWEEN LAW AND LITERATURE.....	37
9. Dubyna Oleksandr, Iljin Artur DISTINCTION OF THE CONCEPTS OF "WAR" AND "ARMY" CRIME.....	40
10. Durkota Myroslava PROBLEMS OF INTELLECTUAL PROPERTY PROTECTION IN UKRAINE.....	42
11. Dziuba Andriana LEGAL AND ETHICAL CONSIDERATIONS ON HUMAN ORGANS AND TISSUE TRANSPLANTATION.....	48
12. Dziurma Viktoriia PREPARING FOR CRIME - INDIVIDUAL PROBLEMS.....	53
13. Fedyshyn Ilona CRIMINAL LEGAL DEFINITION OF A STATESMAN UNDER UKRAINIAN LEGISLATION.....	57
14. Havrylyuk Olena IMPROVED TRANSPORT TECHNOLOGIES – MEANS OF ENVIRONMENTAL PROTECTION.....	63

15. Kachmar Marta <i>THE RIGHT TO MEDICAL CARE: A CIVIL ASPECT</i>	65
16. Kantarovych Anna <i>MONEY LAUNDERING: CONCEPT AND IMPACT</i>	69
17. Kashchuk Marta <i>PSYCHOLOGICAL PRINCIPLES OF LEADER'S EFFECTIVE COMMUNICATION</i>	72
18. Khoroshaev Vladyslav <i>HOW TO OVERTHROW THE PUTIN REGIME - 10 FINANCIAL STEPS</i>	76
19. Kraws Katherina <i>WAYS OF CAR ACCIDENTS PREVENTION</i>	79
20. Kuzo Yurii <i>DANGEROUS SOCIAL MEDIA CHALLENGES TO AVOID</i>	81
21. Lotoshynska Khrystyna <i>ANALYSIS OF THE CONCEPT, SOCIAL NATURE, CAUSES, AND CONDITIONS OF HUMAN TRAFFICKING</i>	85
22. Lypchenko Anhelina <i>THE CHALLENGES OF CRIME PREVENTION</i>	89
23. Matsiakh Yuliia <i>YOUTH ACTIVITIES IN THE WAR 2022</i>	93
24. Melnyk Alina <i>HUMAN RIGHTS VIOLATIONS IN UKRAINE</i>	96
25. Melnyk Yana <i>CAR ACCIDENTS: TYPES AND RISKS</i>	99
26. Mikhnovskiy Kyrylo <i>INTERNET ADDICTION</i>	102
27. Motsa Viktoriya <i>SOME PROBLEM ASPECTS OF INTRODUCING CRIMINAL ANALYSIS INTO THE ACTIVITIES OF UNITS OF THE NATIONAL POLICE OF UKRAINE</i>	105
28. Myhovych Roman <i>ORWELL'S «1984» AND THE BODY OF LAW</i>	114
29. Nahirniak Olena <i>BASIC PROFESSIONAL RULES OF ATTORNEYS' WORK WITH CLIENTS</i>	117
30. Nykin Anna <i>ASTRENT – WHAT THE UPDATED CIVIL LEGISLATION NEEDS</i>	119
31. Perohovska Khrystyna <i>LEGAL MEASURES FOR THE PROTECTION OF ANIMAL WORLD</i>	123
32. Robak Ivanna <i>TACTICS OF INTERROGATING CHILDREN WHO ARE VICTIMS OF VIOLENT CRIMES</i>	128
33. Shlihta Yuliya <i>HOW TO SOLVE THE PROBLEM OF CORRUPTION (USING</i>	

THE EXPERIENCE OF PORTUGAL).....	131
34. Talko Yaroslav EXECUTIVE AND LEGISLATIVE BRANCHES OF THE CANADIAN GOVERNMENT AND GOVERNMENT OF THE UNITED KINGDOM: COMPARATIVE ASPECTS.....	135
35. Tomashev Viktor PRACTICE OF EUTHANASIA IN THE WORLD.....	140
36. Tsona Svitlana THE CONSTITUTIONAL COURT OF UKRAINE AS A MECHANISM FOR PROTECTION OF HUMAN RIGHTS AND FREEDOMS.....	145
37. Vasjuta Roman COMPUTERS AND ENVIRONMENT: PROBLEMS AND PERSPECTIVES.....	149
38. Volchok D. Yu. FEATURES OF TRANSLATION OF LEGAL TEXTS.....	152
39. Volnina Tetiana THE THERAPEUTIC VALUE OF HORSES.....	155
40. Zablotskyi Nazar GENDER EQUALITY IN THE SYSTEM OF THE MINISTRY OF INTERNAL AFFAIRS OF UKRAINE.....	158
41. Zanoviak Yaryna FIRE EFFECTS ON THE ENVIRONMENT.....	161
42. Zhura Kyrylo DIFFERENCES AND SIMILARITIES BETWEEN TERMS SOCIETY AND COMMUNITY.....	164
43. Fedorenko Anastasia OB ES IN DER DEUTSCHEN POLIZEI EIN GESCHLECHTERKONZEPT GIBT.....	167
44. Lysak Kateryna POLIZEI IN ÖSTERREICH.....	170
45. Marynovych Roksolana DIE HAUPTRICHTUNGEN DER BEKÄMPFUNG DER DROGENABHÄNGIGKEIT IN DER BUNDESREPUBLIK DEUTSCHLAND UND IN DER UKRAINE.....	173
46. Olenych Olena DIE RECHTSSCHUTZORGANE IN DER BRD.....	177
47. Popelivska Anna STRAFRECHTLICHE VERANTWORTLICHKEIT FÜR DIE «TERRORCAMPS».....	179
48. Serhijchuk Maksym SYSTEMATISIERUNG DER GESETZGEBUNG DER UKRAINE IM AUSBILDUNGSBEREICH: IN- UND AUSLÄNDISCHE ERFAHRUNG.....	184

49. Turchyn Oleh <i>DIE NEUE UKRAINISCHE POLIZEI IM VERGLEICH ZU DER DEUTSCHEN POLIZEI</i>	187
50. Brovtychuk Snygeana <i>PROTECTION CIVILE EN France</i>	191
51. Maystrenko Alyona <i>PROTÉGER L'AVENIR DE LA PLANÈTE</i>	194
52. Pidvirna Anna <i>LES DROITS DES VICTIMES DE VIOLENCE</i>	197
53. Sobol Sophie <i>LE PROBLÈME DE RÉFUGIÉS EN FRANCE</i>	201
54. Stetsenko Yulia <i>CONDITIONS DES CONDAMNÉS EN FRANCE</i>	205
55. Tchopyuk Tetyana <i>POMPIERS DE L'URGENCE INTERNATIONALE</i>	208
56. Ананійчук Богдана <i>ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ ЯК ЗАСІБ ПІДГОТОВКИ КОМПЕТЕНТНИХ ПРАВООХОРОНЦІВ</i>	211
57. Антипова Аліна <i>ФОРМУВАННЯ МОВЛЕННЄВИХ ПРАВИЛ ПІД ЧАС СПІЛКУВАННЯ ПРАЦІВНИКІВ ПОЛІЦІЇ З НОСІЯМИ ІНОЗЕМНИХ МОВ</i>	213
58. Ахтирський Віталій <i>ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ</i>	215
59. Байрак Катерина <i>КРИМІНАЛЬНИЙ СЛЕНГ АНГЛОМОВНОГО ПОХОДЖЕННЯ</i>	218
60. Безрідна Наталія <i>НЕОБХІДНІСТЬ УДОСКОНАЛЕННЯ СЛУЖБОВОЇ ПІДГОТОВКИ ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ</i>	220
61. Веселовська Тетяна <i>ВИКОРИСТАННЯ ОПЕРАТИВНО-ТЕХНІЧНИХ ЗАСОБІВ В ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ТА КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ</i>	223
62. Гавриш Богдан <i>ЗАСТОСУВАННЯ ІНТЕРАКТИВНОГО НАВЧАННЯ ЯК ФОРМИ ОРГАНІЗАЦІЇ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ ЗДОБУВАЧАМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ</i>	227
63. Гайманова Анастасія <i>ЯКІСТЬ ЗНАНЬ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ</i>	230

64. Гангола Назар	ТИПОВІ ПОРУШЕННЯ НОРМ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРНОЇ МОВИ В МОВЛЕННІ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ.....	233
65. Гапчич Кароліна	ОСОБЛИВОСТІ ПРОФЕСІЙНОГО СЛЕНГУ ПСИХОЛОГІВ.....	237
66. Гончаренко Андрій	ПЕРСПЕКТИВИ ВИКОРИСТАННЯ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ.....	240
67. Дубинець Валентин	АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПРОТИДІЇ ТА ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЙНИМ ПРОЯВАМ В УКРАЇНІ.....	243
68. Завальнюк Катерина	СПОСОБИ ОТРИМАННЯ ІНФОРМАЦІЇ ЗДОБУВАЧАМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ.....	245
69. Каргапольцев Іван	ДІЛОВЕ МОВЛЕННЯ МАЙБУТНЬОГО ПОЛІЦЕЙСЬКОГО ЯК ОЗНАКА ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ ЯКОСТЕЙ ОСОБИСТОСТІ.....	248
70. Логвиненко Євгеній	САМОСТІЙНА РОБОТА ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЯК НЕВІД'ЄМНА ЧАСТИНА НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ.....	250
71. Лукомська Аліна	ЩОДО ПИТАННЯ МОЖЛИВОСТІ ЯКІСНОЇ ОСВІТИ В УМОВАХ ЗМІШАНОГО ТА ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ.....	252
72. Масько Іван	ВИКОРИСТАННЯ СИСТЕМИ ДИСТАНЦІЙНОЇ ОСВІТИ ПІД ЧАС ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ.....	256
73. Омелянець Анна	СТАНОВЛЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЗАСОБАМИ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ.....	259
74. Палчинська Лілія	ВИКОРИСТАННЯ «ЗМІШАНИХ ФОРМ» НАВЧАННЯ ТА ТЕХНОЛОГІЙ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ В ПЕРІОД ПАНДЕМІЧНИХ ЗАГРОЗ.....	261
75. Серафимчук Ірина	ДИСТАНЦІЙНЕ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ.	
76.	ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОСТІ.....	265

77. Солоха Валерія	РОЛЬ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ У ФОРМУВАННІ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ.....	267
78. Срібний Валентин	ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ ДІЄВОСТІ ПРАВООХОРОНЦІВ СІЛЬСЬКИХ ГРОМАД.....	271
79. Черевко Вікторія	УКРАЇНСЬКА МОВА ЯК ФАКТОР БЕЗПЕКИ В ЧАС ВІЙНИ.....	273
80. Чернишов Максим	СТАНОВЛЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЗАСОБАМИ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ.....	277
81. Яблонський Роман	ПРОВЕДЕННЯ СПІЛЬНИХ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ МІЖДЕРЖАВНИХ ОПЕРАЦІЙ У ПРОТИДІЇ ОРГАНІЗОВАНИЙ ЗЛОЧИННОСТІ: ДОСВІД ІНТЕРПОЛУ ТА ЄВРОПОЛУ.....	279

ПРАВО. КОМУНІКАЦІЯ. СУСПІЛЬСТВО.

Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції
здобувачів вищої освіти
(українською та іноземними мовами)

15 квітня 2022 року

Відповідальний за випуск

І. Ю. Сковронська

Опубліковано в авторській редакції
